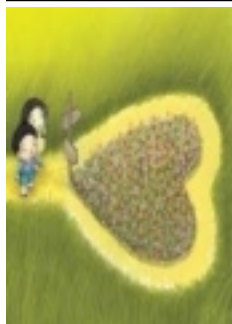

Em Có Tin Vào Định Mệnh Không

Contents

Em Có Tin Vào Định Mệnh Không	2
1. Chương 1 : Những Điều Mới	2
2. Chương 2 : Kế Hoạch Không Thành	5
3. Chương 3 : Ôi Định Mệnh	6
4. Chương 4 : Yêu-ghét	7
5. Chương 5 : Buổi Hẹn Đầu Tiên	8
6. Chương 6 : Bước Chân Đi Cầm Kì Trở Lại	10
7. Chương 7 : Người Mới Đến	12
8. Chương 8 : Sao Băng Và Sao Chổi	14
9. Chương 9 : Anh Long Của Tôi ~	18
10. Chương 10 : Nhà Có 2 Người Con Trai	21
11. Chương 11 : Chuyến Đi 5 Người	24
12. Chương 12 : Con Bọ Đáng Ghét	25
13. Chương 13 : Ngôi Biệt Thự Màu Rêu	27
14. Chương 14 : Bí Mật Của Tôi	30
15. Chương 15 : Đó Là Bạn Gái Tôi.	33
16. Chương 16 : Cảm Xúc	36
17. Chương 17 : Cách Xa	38
18. Chương 18 : Rắc Rối Mới	40
19. Chương 19 : Hữu Duyên Thiên Lí Năng Tương Ngộ	42
20. Chương 20 : Sao Bây Giờ?	44
21. Chương 21 : Tôi Sẽ Đấu Tranh	46
22. Chương 22 : Bữa Tiệc	50
23. Chương 23 : Thanh Thanh	54
24. Chương 24 : Nụ Hôn Đầu Tiên	58
25. Chương 25 : Thật Sao?	61
26. Chương 26 : Rối Tung	63
27. Chương 27 : Định Mệnh	66
28. Chương 28 : Khổ Đau	70
29. Chương 29 : Lừa Dối	73
30. Chương 30 : Yêu Thương Mong Manh	77
31. Chương 31 : Bối Rối...	82
32. Chương 32 : Vì Anh Yêu Em	87
33. Chương 33 : Hạnh Phúc Thoáng Qua	90
34. Chương 34 : Bầy	94
35. Chương 35 : Vỡ.....	98
36. Chương 36 : Li Tao....	101
37. Chương 37 : ?	103
38. Chương Ngoại Truyện	106
39. Chương Ngoại Truyện 2	109

Em Có Tin Vào Định Mệnh Không

Giới thiệu

Thể loại: một chút lãng mạn, một chút vui vẻ, một chút buồn phiền, một chút trẻ con, một chút già nua

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-co-tin-vao-dinh-menh-khong>

1. Chương 1 : Những Điều Mới

Con bé hí hửng lao vào tiệm kem ưa thích, cùng với nụ cười hết cỡ nó nói thật to:

-Cô ơi cho con 1 dâu và một sôcôla đi cô...

Cô bán hàng chưa kịp phản ứng gì thì người đứng trước nó bất chợt quay lại, sau khi nhìn nó, hần nói với giọng như cổ tình treu tức:

-Bé à, xem ra đây là cây kem dâu cuối cùng rồi. Có muốn anh nhường lại cho không?

Hừ, bực bội, nó giương mắt ếch lên liếc (lườm) hần ta rồi nhìn (nuốt tiếc) cây kem dâu trên tay hần sau đó quay ngoắt sang cô bán hàng

-Cô ơi, vậy cho con 2 sôcôla đi cô.

Mặc kệ tên kia đứng đó, nó cầm kem đi thẳng, hỉ hả vô cùng trước vẻ mặt què độ của hần ta.

Tên tôi là Hà Nhật Vy năm nay 17 tuổi. Tôi rất yêu cái tên của mình, nó do papa yêu quý của tôi đặt à theo ông nhật nghĩa là mặt trời, vy có nghĩa là nhỏ bé, nhật vy nghĩa là mặt trời bé con. Hôm nay, con bạn yêu quý của tôi nổi hứng bất ngờ, nó đưa tôi đi chơi khắp nơi, trong khi cả hai đứa đang rất hỉ hả vì sắp được ăn kem thì.... một tên vô lại đã trắng trợn cướp mất cây kem dâu cuối cùng lại còn dám ngang nhiên treu người tôi nữa, dù đã trả thù bằng cách cho hần què độ nhưng tôi vẫn ầm ứ vô cùng, cầm 2 cây kem, tôi vùng vằng đi ra khỏi cửa hàng. Nhìn khuôn mặt bí xị của tôi, Thảo Trang-con bạn yêu quý của tôi- làm bộ mặt khó hiểu

-Sao mà, đứa nào dành kem của mày à???- Thật không hổ danh là bạn thân bao nhiêu năm nay.

-Vừa rồi có cái thằng điên trong hàng kem mua mất cái kem dâu cuối cùng của tao xong nó còn cổ tình treu người tao nữa, làm tao phải mua sôcôla này, tức không chịu được.

-Rồi mày để nó yên như thế rồi ầm ứ đi ra ngoài này??

-Ờ thì... lúc đấy nó hỏi đều tao là “bé có thích anh nhường kem cho không nài”, mày nghe có bực không? Thế là tao bơ luôn, cho lão ta tha hồ què. Con trai gì mà lại đi thích kem dâu cơ chứ, kem dâu vừa màu hồng vừa chua toàn những đặc điểm mà con trai đâu có thích .Cái thằng đó đúng là chẳng phải con trai.

Khuôn mặt Thảo Trang thoáng chút gì đó suy nghĩ nhưng nó nhanh chóng trở lại bình thường:

-Cho đáng đời, nhưng mày không định để thằng gàn đó ẩy phá hỏng buổi chiều vui vẻ này đấy chứ?

-Dĩ nhiên không rồi. Hi hi

-Thế thì vui lên nào, vì chúng ta sắp đến..... Rose!!!!

Sau khi hét lên sung sướng tôi nhanh chóng loại tên điên kia ra khỏi đầu và tốt lên xe con bạn.

Rose là tên hàng quần áo mà cả hai đứa tôi đều cực kì, cực kì thích. Gian hàng rộng mênh mông, phụ kiện đầy đủ, giá cả hợp lí, các chị nhân viên thì vui tính và nhiệt tình không chịu nổi, nhưng vì ở khuất trong một dãy nhà cách khá xa khu trung tâm nên Rose cũng không nổi tiếng lắm. Tôi vẫn chưa biết vì lí do gì cả ngày nay con bạn quý của tôi đưa tôi đi khắp nơi chơi bởi ăn uống, giờ lại tha lơi tôi lên Rose thì nó đột nhiên nói:

-Mày chọn đi, tùy thích, tao mua cho.

Dường như nhìn bộ dạng ngạc nhiên của tôi lúc đó đáng sợ lắm, nó đành phân trần:

-Không sao đâu, ông già nhà tao về, đưa tiền bắt tao đi mua quần áo mới, tao có lộc thì mày cũng không tránh được. ^^ - bố mẹ con bé li dị từ khi nó còn nhỏ, mẹ nó bỏ con lại cho bố nó đi theo tình yêu của cuộc đời bà : nhiếp ảnh. Năm nó 10 tuổi, bố nó sang Mỹ sống và làm việc nhưng nó nhất quyết không chịu theo. Kết quả là nó sống một mình tại Việt Nam cùng vú nuôi, thi thoảng bố nó lại bay về xem xét tình hình, mỗi lần như thế ông lại đưa nó rất nhiều tiền- Hay mày không thích như thế này???- Nó xì mặt- Chỉ một bộ thôi mà, tao biết không phải mày không mua nổi nhưng để tao tặng mày một bộ, nhé?.

Trong giọng nó có chút gì đó buồn phiền vô cùng, bất chợt tôi cảm thấy như đây sẽ là lần đi chơi cuối cùng của hai đứa vậy. Từ khi hai đứa chơi với nhau đến nay, chẳng có lần nào đi chơi mà nó lại như thế cả, nhưng tôi biết tôi không nên hỏi, cũng không cần hỏi, nó tự biết lúc nào tôi nên được nghe, lúc này tôi chỉ cần ở bên nó là đủ. Tôi bối rối đáp:

-Uhm.... nhưng chỉ một bộ thôi nhé

Nghe thấy thế, nó hí hửng hẳn lên, lời xềnh xệch tôi không thương tiếc, bắt tôi thử hết bộ này đến bộ khác. Nhưng phải công nhận mọi muôn phiền của con gái đều có thể giải quyết bằng cách shopping. Khi tôi đang hí hửng với đồng quần áo vừa mua được, nó dừng lại trước một hàng trà sữa ven đường:

-Tao có chuyện muốn nói với mày, vào đây nhé.

Đợi hai đứa ngồi yên, nó nhìn tôi, ngập ngừng nói

-Mày ạ, bố tao về lần này không phải chỉ để thăm tao như những lần khác.... bố tao về vì... vì... vì....

-Làm sao mà mày cứ ngập ngừng vậy, bố mày về rốt cuộc là vì chuyện gì??- tôi lo sợ hỏi-Không lẽ.. bố mày muốn mày sang Mỹ cùng ông??

-Ừ, nhưng không chỉ thế, ông muốn tao đi.....coi mắt.

-CÁI GÌ???- Tôi gào lên

-Mày nói nhỏ thôi, người ta nhìn kìa.

Biết mình lỡ lời, tôi bèn nhỏ tiếng lại

-Bố mày bị làm sao vậy?? Mày mới có 17 tuổi thôi mà, coi mắt cái quái gì chứ. Việc ông muốn mày sang Mỹ cho bố con được gần nhau tao còn có thể hiểu, chứ bắt mày lấy chồng thì thật không thể hiểu nổi bố mày.

-Bố tao nói tao chắc chắn sẽ thích người đó.

-Gã ta đang ở Mỹ, và ông muốn mày sang Mỹ để coi mắt????

-Không, anh ta đang về Việt Nam mở thêm chi nhánh cho công ty nên sẽ ở đây chừng 5 tháng, bố tao muốn tao coi mắt, làm quen, rồi sang Mỹ “xây đắp quan hệ”.

-Ôi trời ơi, tao thật không hiểu nổi nữa. Mà mày cũng không phản đối ư???

-Tao cũng muốn lắm nhưng ông dường như rất hi vọng, rất tin tưởng, rất mong chờ việc này, đến nỗi tao không dám từ chối nữa. Nhưng bây giờ tao biết là tao sai thật rồi, tao không muốn sang Mỹ cùng bố tao từ trước đây vì một người giờ đây cũng chỉ vì người đó và mày.

-Anh Phong?

Nó gật đầu

-Tao yêu anh ấy, yêu rất nhiều, làm sao tao có thể lấy một người lạ mặt trong khi tao vẫn yêu một người suốt 7 năm nay? Trước đây tao nghĩ tao đã quên anh ấy rồi nhưng hôm qua anh ấy về rồi mày ạ, vừa nhìn thấy anh ấy tao đã biết quyết định của tao là sai lầm rồi.

Anh Phong là hàng xóm của Thảo Trang, 10 tuổi nó đã yêu anh ấy, năm nó 14 tuổi(tức là lúc anh Phong 17 tuổi) anh theo gia đình phải định cư vào trong Nam, ngày chia tay, anh nắm chặt tay nó, nó khóc sụt sùi nói với theo khi chiếc xe lăn bánh: “Em sẽ chờ anh”.

-Suốt 3 năm. Không một tin nhắn, không một lần gặp mặt, không một câu thăm hỏi. Tao đã có lúc nản, có lúc quên mất nhưng tao đã chờ được anh ấy trở về rồi. Tao đã hi vọng biết bao nhiêu khi anh ấy quay lại anh ấy sẽ ngỏ lời với tao hoặc ít nhất anh ấy cũng bắt đầu chấp nhận tình cảm của tao, nhưng lần này anh ấy về, tao chẳng hiểu vì sao, anh ấy không vồn vã ôm chầm lấy tao, cũng không ngỡ ngàng, không vui vẻ, không hạnh phúc hoặc bất cứ trạng thái cảm xúc nào mà tao từng nghĩ. Anh ấy lạnh nhạt với tao mày ạ.

-Có thể theo thời gian, con người ta thay đổi chẳng??

-Vẫn biết là như thế nhưng tao vẫn yêu anh ấy, tao tin có lẽ đó chỉ là sự hiểu nhầm nào đó thôi.

-Vậy vụ kia mày định như thế nào đây?? Mà bao giờ thì xem mắt?

-Chắc là ngày mai mày ạ.

-CÁI GÌ??? NGÀY MAI ẤY.

-Ừ, nhưng mày đừng hét lên như thế.

-Thế mày tính sao??

-Chắc tao sẽ không đến đâu.

-Mày đã đồng ý với papa mày rồi, giờ lại không đến như thế, có quá đáng quá không?

-Mày đến hộ tao nhé.

Câu nói của nó tí nữa làm tôi phát sặc

-MÀY BỊ ĐIÊN À,CÁI CON NÀY.

Đến lần này không đợi con bạn tôi nhắc nhở, tôi cũng tự cảm thấy ánh mắt của rất nhiều người đang tò mò nhìn hai chúng tôi và cả ánh mắt khó chịu của nhân viên nữa, tôi đành hạ giọng.

-Mày nghĩ cái quái gì vậy, tao làm sao đi coi mắt hộ mày được.

-Tao có bảo mày đi coi mắt hộ tao đâu, chỉ là tao tò mò xem cái người “rất hợp với con” như bố tao nói trông như thế nào thôi mà. Mày đi trình sát nhé.

Đúng ra tôi thấy việc này rất kì cục nhưng trong lòng sẵn chút tò mò cộng với việc bị kích thích bởi ý tưởng đó là chồng tương lai của bạn mình. Sau khi yên lặng suy tính rất lâu, tôi đành gật đầu trước khuôn mặt đang tươi như hoa của con bạn yêu dấu

-Ôi tao yêu mày nhất.

-Thế nhưng bố mày mà biết thì chết cả chùm mắt.

-Bố tao không biết đâu, ông đi Mỹ rồi hehehe.

2. Chương 2 : Kế Hoạch Không Thành

Đang say giấc nồng, nó bị đánh thức một cách nhần tâm bởi con bạn thân với tiếng hét chói tai:

-MÀY CÓ DẬY NGAY KHÔNG THÌ BẢO.

-Nếu.... óáp... không thì... óáp... sao- Nó uể oải đáp

-THÌ TAO GIẾT...- Con bé vẫn chưa dừng việc hét ầm ĩ và đột ngột lao vào cù nó, nó cười đến chảy nước mắt, đập tung chăn tung gối vậy mà tới tận lúc nó suýt đập vỡ luôn em Mac đang lẩn lóc trên giường Thảo Trang mới chịu tha.

-Ày ác ỉnh ỉnh uôn, iết ao ó áu uôn à ày òn ế à (mày ác kinh khủng luôn ,biết tao có máu buồn mà mày còn thể à)- Nó nói trong khi vẫn cố ngậm cái bàn chải đánh răng.

-Hừ, không thể sao gọi được mày.

-Nhưng mày đến nhà tao sớm thế làm gì?

-Thì chuẩn bị ày đi hẹn hò.

-Hẹn hò cái quỷ gì, mày hâm à.

-À, tao quên, đi trình sát chứ.

-Đi trình sát thì cần gì chuẩn bị, tao chỉ ngồi thu lu một góc nhìn trộm thôi mà.

-Ấy, bậy nào, công việc của mày cao quý hơn thế nhiều. Nên mày cần phải make up một chút.

-Hâm, make up làm cái gì, tao đi xem hộ mắt chứ có đi xem mắt thật đâu mà.

-Không phải, ý tao, mày cần make up vì 2 lí do. Lí do thứ nhất để lỡ hần có phát hiện mày đang nhìn hần, hần ta cũng sẽ để yên ày nhìn vì được 1 cô gái xinh đẹp chú ý ai chả thích. Mà nếu hần ta không thích làm ra vẻ này kia thì hần ta ắt hẳn là đồ máu lạnh, tao sẽ có cớ để từ chối với papa tao. Lí do thứ 2,nếu hần bị sắc đẹp của mày làm cho điều đứng, mà bỏ qua việc chờ đợi tao để tiến đến làm quen với mày thì... hừ.. bố tao sẽ không bao giờ bắt tao lấy hần ta nữa đâu. Hehe

Sau khi thuyết giảng một hồi, con bé sung sướng bắt đầu công việc của mình, về phần nó chẳng có lí do gì để phản đối nên đành ngồi im

8.30 Quán Góc phố vẫn mang đến cảm giác yên bình, thoải mái như tất cả những lần nó từng đến đây, ngồi im lặng trong một góc khuất nó vờ như lơ đãng nhìn về phía cửa nhưng trong lòng thì hồi hộp vô cùng. Vì là chủ nhật nên quán khá đông người ra vào nó cố căng đôi mắt cận của mình ra để nhìn nhưng vẫn chưa nhận thấy bóng người nào như trong mô tả.

Chị phục vụ bê cho nó ly kem dâu vẫn đang phả ra những bụi khói nhỏ li ti, kem thật hay nhìn như ấm nóng mà lại rất lạnh. Đờ lấy ly kem yêu thích nó mỉm cười rạng rỡ xúc những miếng thật to. Ly kem với mất một nửa nó mới nhận ra mình đã quên mất nhiệm vụ, nhanh chóng đảo mắt xung quanh quán. Góc Phố lúc này đã gần hết sạch bàn trống, bất chợt ánh mắt nó bị thu hút về phía người con trai đang ngồi ở dãy bàn đối diện, anh ta mặc áo phông trắng có in những chữ ánh vàng, áo vest đen khoác ngoài, quần jean và một đôi giày lười đúng như những gì có trong miêu tả. Nó kín đáo liếc, mặt anh ta rất đẹp, mũi cao, da trắng, nhìn có vẻ rất tây, khuôn mặt vuông vức nhưng không quá to. Nhìn chung là rất ổn, nhưng hình như nhìn anh ta rất quen, có vẻ như nó đã gặp ở đâu rồi. Những nét lơ mơ trong kí ức nó được khẳng định chắc chắn khi nó nhìn thấy li KEM DÂU trên bàn hần ta. Vâng, là hần, chính hần, kẻ đã cướp kem của nó, trêu ngươi nó,phá hỏng tâm trạng của nó, thế mà còn đòi nó cho cưới Thảo Trang ư(thật ra mà nói thì việc này không phụ thuộc vào nó). Sau khi nhận ra hần ta, nó quay ngoắt mặt đi bắt đầu lăm rằm chửi rửa:

-Tên chết toi, chết bầm chết dấm, chết bờ chết bụi..

-Em đang chửi anh vì anh không nhận ra em ngay đấy à.

-Á.

Nó nhảy dựng lên vì giật mình, ôi mẹ ơi, trong lúc nó đang cúi mặt chửi hần tã tôi chẳng biết hần đã bò sang bàn nó ngồi từ lúc nào.

-Em ngồi đi, đừng hét thế người ta tưởng anh mang bệnh truyền nhiễm thì tội anh.

-Sao anh lại sang đây? Về bàn của anh đi, tôi quen biết gì anh-Nó đốp lại

-A, đúng rồi, em là cô bé ở hàng kem hôm trước đúng không, thảo nào anh cứ thấy quen tại hôm nay em make up nên anh không nhận ra đấy. Hi em vẫn giận anh vì cây kem hả?

-Kem kiếc gì, anh về bàn anh đi, tôi đã bảo tôi không quen anh mà.

-Thôi mà, nếu em vẫn giận thì hôm nay anh bù cho em nhé, mà hôm ấy anh đã định nhường cho em thật mà, chỉ muốn trêu em tí thôi, dù gì em cũng là vợ sắp cưới của anh, chẳng nhẽ em định giận anh cả đời vì 1 cây kem à?

-Đồ điên, anh không đi thì tôi đi.

Nói rồi nó vùng vằng bỏ đi. Để lại một người ngồi đó với nụ cười kì lạ trên môi.

3. Chương 3 : Ôi Định Mệnh

Tôi điên lên mất, chẳng hiểu hôm nay là cái ngày quái quỷ gì vậy, chắc tôi bị sao quả tạ chiếu thủng đầu rồi. Người mà con bạn yêu của tôi sắp (mong là không) phải cưới, người mà nó nhờ tôi đi xem (hộ) mắt, người mà ban đầu tôi đã định nhận xét là rất ổn và mang về cho con bạn chút niềm tin vào con mắt nhìn người của papa nó, hóa ra lại là tên-cướp-kem, tên biến thái, tên đại gái đó.

Đã thế lúc nghe tôi thuật lại câu chuyện xong Thảo Trang ngồi cười như chưa bao giờ được cười, mà cái điệu cười của nó ngứa mắt đến nỗi nếu nó không dừng lại kịp chắc nó đã bị tôi ăn thịt mất. Nhưng điếc không sợ súng, đến cuối nó vẫn phán cho câu xanh rờn:

-Mày với lão ấy đúng là có duyên nhỉ, à không phải gọi là định mệnh mới đúng chứ.

Hậu quả của câu nói ấy là nó bị tôi giận cho tới bây giờ và phải nỉ non hàng tiếng. Ôi mẹ ơi định mệnh mà là như thế khác nào bắt tôi chết quách cho xong.

Đang yên bình ngồi nghe nhạc tôi bị con bạn đỡ hơi giật phăng cái tai phone một cách bạo lực, nó hét lên

-Mày vẫn bình yên thế sao, lớn chuyện rồi.

-Ồ con này, mày hay nhớ, chuyện lớn là chuyện gì, làm sao mà tao biết được mà quát tao.

-Hôm qua bố tao gọi về..

-Á, bố mày phát hiện ra hết rồi à?

-Hừ, thế còn đỡ, đằng này ông gọi về giọng vui vẻ vô cùng, kể với tao là thằng kia gọi cho bố tao, nói là đã gặp tao rồi và nó RẤT THÍCH.

Tôi cảm thấy chao đảo, những từ ngữ ấy cứ bay vòng vòng quanh đầu, dường như có thể nhìn thấy rõ viễn cảnh cuộc sống yên bình của tôi từ giây phút này trở đi đang dần vỡ vụn như những mảnh thủy tinh của chiếc ly rơi từ tầng 5 xuống. Tôi lắp bắp

-Rồi..rồi sao?

-Nó bảo bây giờ có lẽ tao chưa thích nó nhưng nó nhất định sẽ làm cho tao thích nó. Ý tức là mày đây mày hiểu không, hả?

-Thế sao mày không giải thích với bố mày?Cứ nói tắt luôn đi có phải nhanh không.

-Mày hâm à,tao không có sở thích chọc tức bố tao đâu.

-Vậy mày định tính sao?

-Còn tính sao nữa,đâm lao thì phải theo lao thôi.

-Cái gì,theo lao là làm sao?-tôi run sợ hỏi.

-Bốn tháng nữa bố tao mới về,trong vòng bốn tháng này mày có nhiệm vụ phải giả vờ làm tao và cho cái thằng ấy ghét mày đến nỗi phải điện cho bố tao để hủy hôn thì thôi.

-MÀY ĐIÊN RỒI.TAO KHÔNG LÀM.

-Hừ,không mày thì ai?Mày đừng phũ tay như mày không có lỗi thế chứ.Tao chỉ nhờ mày đi trinh sát,nào ngờ mày làm hấn nhầm luôn mày là tao để dẫn đến cơ sự này.

-Tao mặc kệ mày.

Thấy đe dọa quát nạt không làm gì được tôi,nó bèn dõ giọng sào thâm:

-Chẳng nhẽ mày định bắt tao phải lấy cái thằng dở hơi ấy hay sao.Tình bạn suốt 5 năm nay không đủ để mày động lòng trắc ẩn mà giúp đỡ tao khi tao gặp khó khăn hay sao?

Tôi bắt đầu xiêu xiêu,nó lại bồi thêm:

-Chỉ bốn tháng thôi mà,mà chẳng đến bốn tháng đâu,làm người ta yêu mình thì mới khó chứ làm người ta ghét mình thì khó gì.Mày nhéeeeeeeeeee.....

Nó kéo dài giọng ra làm tôi phát sợ đến nỗi gật đầu lúc nào không hay.Nhưng tôi đâu biết cái gật đầu đó sẽ làm cuộc đời nhỏ bé của tôi thay đổi hoàn toàn.

4. Chương 4 : Yêu-ghét

Trước khi ra về con bạn còn nhồi nhét vào đầu nó cái kế hoạch tỉ mỉ và tường tận về chiến dịch làm người ta ghét nó nhưng theo một cách hóa học mà nói những điều con bạn nó vừa nhét lấy nhét để vào tai nó giờ đã khuếch tán ra chừng vài chục dặm không để lại chút dấu vết nào.Nó ngồi thần thờ nghĩ ngợi lan man,nó mới có 17 tuổi,chưa bao giờ yêu ai,mà cũng chưa có dự định yêu ai.Vậy mà dùng một cái nó phải lôi con bạn nó ra khỏi một vụ kết hôn kì quặc và làm ột người mà nó chẳng ưa chút nào phải ghét nó nữa.Thật là....hức hức.....

Bất chợt,nó nhớ lại câu nói của hấn ta với bố Thảo Trang,hấn ta thích nó,trong lòng nó có điều gì nhen nhói,dù nói thế nào,việc được người khác thích cũng mang đến niềm vui nhẹ nhàng.Nhưng rồi nó lại nhớ đến vẻ mặt của hấn khi hấn ta chọc tức nó bằng cách hươ hươ cây kem dâu.Nó hiểu rồi,hiểu rất rõ ràng hấn ta là kiểu người nào,hấn ta là kiểu công tử con nhà giàu ,có chút bề ngoài nên trắng hoa ong bướm,chỉ trừ đàn ông,cụ gì và bà lão còn phàm là con gái trên đời hấn ta đều thích hết,chứ làm gì có loại người nào mà mới gặp mặt từng ấy lần,nói chuyện từng ấy câu đã thích nọ thích kia.Lại còn khẳng định sẽ làm cho nó thích hấn ta nữa,hừ chắc trước nay hấn ta rất dễ dàng có được tình cảm của những đứa con gái khác,cũng phải thôi,hấn ta rất đẹp trai mà.Nếu đã thế,hấn gặp phải đối thủ rồi,nó sẽ làm cho hấn nhận ra trên đời này vô quýt dày thì sẽ có móng tay nhọn.Hahhaa nghĩ thế nó bỗng thấy trước mắt tương lai thật rạng rỡ và quyết tâm ngập tràn trong lòng.

Đang trong giây phút ngộ ra chân lí,nó bị kéo về thực tại bởi tiếng hôn chùn chụt phát ra từ điện thoại,giật mình nó nhận ra đã đến giờ đi làm rồi.

Dĩ nhiên nó chưa đủ tuổi làm thêm nhưng nhờ một chút mẹo nhỏ nó đã xin làm bưng bê trong một quán cafe,quán không quá rộng nhưng mang đậm những nét yên bình cổ điển,khách đến đây rất thường đến một

mình vì không gian tĩnh lặng rất hợp để suy ngẫm.Nó đi làm không vì gia đình thiếu thốn mà chỉ vì muốn kiếm thêm chút ít cho bản thân,và vì nó rất yêu quán Lặng,dù tâm trạng bất ổn đến đâu chỉ cần bước đến Lặng nó đều cảm thấy rất nhẹ nhõm.Có lẽ vì vậy nó ít khi bị stress do công việc tại đây.

Hôm nay quán có vẻ vắng hơn bình thường,nó nhanh chóng thay đồ nở nụ cười thật tươi,bước đến bàn của vị khách mới vào:

-Quý khách cần dùng gì ạ?

Vị khách không ngẩng mặt lên,có vẻ người đó đangcần suy ngẫm điều gì khổ sở lắm,hai tay anh ta vò đầu,chán nhú lại,anh ta đáp khẽ:

-Tùy cô.

Một thoáng ngạc nhiên,nó đứng chờ người ra chẳng biết làm gì,thật là một vị khách kì lạ.Muốn gọi hân ta,muốn hạnh hộc lại,thật ra nó nghĩ nó hoàn toàn có quyền làm thế nhưng chẳng hiểu sao nó lại lặng lẽ rời đi,có thể vì nó đã biết vị khách này cần gì.

Đặt ly kem dâu lên bàn,nó nhẹ nhàng rời đi,trước khi hân ta kịp ngẩng đầu lên.Nó đã nhìn thấy nhiều vị khách,trong nhiều trạng thái cảm xúc khác nhau nhưng nó chưa từng được chứng kiến một người đàn ông nào trong lúc suy sụp đến thế.Có điều gì đó nhen nhói trong lòng nó,là thương cảm?Là đồng cảm? Nó cũng không rõ nữa.Khách đến lặng mỗi lúc một đông cuốn nó theo luồng công việc nhộn nhịp.

Chuẩn bị ra về,nó bị níu lại bởi tiếng gọi lanh lảnh của chị Hạnh-chị quản lí ở đây:

- Vỵ ơi,lúc này có vị khách đã ngồi đợi để gặp em rất lâu đấy,nhưng hình như anh ta có việc đột xuất nên đã rời đi rồi,anh ta nhờ chị đưa cho em tờ giấy này mà chị quên mất may là em chưa về hì.

- Em cảm ơn-nó mỉm cười.

Trong tờ giấy chỉ có một dòng chữ “cảm ơn em”,con người này thật lạ lùng.Nó đạp xe về nhà,đường như mọi thứ hôm nay đều có phần dễ chịu.

Đang lơ mơ ngủ,chuông điện thoại của nó bỗng réo ầm lên bài I Like To Move It.Nó uể oải nhìn đồng hồ 11:45 p.m giờ này mà còn không cho nó ngủ chỉ có thể là một người:

-Aaaaa.....lôoooooooooooo.

-Khiếp,làm gì mà mày dợt cái giọng ra như oan hồn vậy,gớm chết đi được.Mày không đoán được tối này đã có chuyện gì xảy ra đâu.TAO VỪA ĐI CHƠI VỚI ANH PHONG ĐẤY.

Có lẽ cũng không quá đáng mà nói rằng âm lượng giọng nói phấn khích cực độ của con bé đủ để giết chết cả một con voi.Nên dù đã để cái ống nghe cách xa tầm với nó vẫn cảm thấy váng cả đầu.

-Ừ,thế à.-Nó vừa đáp mà nước mắt đã chảy dài vì buồn ngủ

- Mày biết không hôm này anh ấy đã TỔ TÌNH VỚI TAO.Hồi trước anh ấy không nói chuyện với tao,lạnh nhạt với tao vì hôm anh ấy về anh ấy nhìn thấy Nam đeo tao,thấy 2 đứa có vẻ thân,anh ấy tưởng tao yêu người khác mà quên anh ấy mất rồi...Ngày mai.....cuộc hẹn....

Tiếng Thảo Trang bé dần,bé dần rồi chìm sâu vào giấc ngủ cùng nó.

5. Chương 5 : Buổi Hẹn Đầu Tiên

Sáng hôm sau tôi đến lớp trong bộ dạng mệt mỏi vì nằm sai tư thế và vì chưa tỉnh hẳn sau giấc ngủ mộng mị tối qua,chẳng hiểu thế nào tôi lại mơ thấy hôm nay tôi bị một con yêu tinh bỏ vào trường để cắn cổ,đúng là một giấc mơ hoang đường.

Mãi mê suy nghĩ về giấc mơ tôi không chú ý đến một người đang lao đến với đôi mắt hình viên đạn, đến khi chợt tỉnh, thì tôi biết đã quá muộn rồi, Thảo Trang dùng 2 bàn tay bóp chặt lấy cổ tôi:

-Mày thích ngủ không hả, con sâu ngủ này, thích để tao nói một mình không hả? Đây thì ngủ này, này thì ngủ này, phải để tao giúp mày tỉnh mới được.

Sau khi luận tội tôi, nó bắt đầu lắc đầu tôi như chưa từng được lắc, mặc kệ sự chống trả quyết liệt của tôi, nó nhất quyết không buông. Mãi đến khi trống vào nó mới chịu buông tay mà vẫn còn quay lại hằm hè :

-Lần sau thì chừa nhớ, cấm chỉ ngủ khi tao đang nói chuyện nghe chưa.

-Mày đúng là con yêu tinh mà-tôi lẩm bẩm trong đầu khổ-huhu-bây giờ tôi mới biết, hóa ra giấc mơ tôi qua chẳng hề hoang đường tí nào.

-Đừng nói xấu tao, tao mà là yêu tinh thì mày không chỉ sơ sơ như vậy đâu(o_O~ sao nó thính thế cơ chứ).

Đau chút đi được mà nó dám bảo sơ sơ nhưng tôi đành ngậm bồ hòn làm ngọt mà về chỗ nếu không nó lại cho “vũ điệu hoang dã” thêm vài lần thì não tôi chắc bắn ra ngoài mất. Tiết hai tự quản, nó bắt đầu quay tôi như đồ chơi cả tá câu hỏi khi tôi kể cho nó về chuyện hôm qua, cuối cùng, nó buông lời nhận xét:

-Mày còn non lắm, những thằng lằng nhằng như thế chúng nó có nhiều cách để tán tỉnh, đó cũng chỉ là một chiêu để gọi lòng thương cảm của mày thôi, mày không biết con đường gần nhất để đến trái tim phụ nữ là khiến người phụ nữ ấy thương cảm sao. Vì người phụ nữ sinh ra đã có thiên chức làm mẹ mà.

Lúc ấy tôi thấy mình như con ốc vậy, vậy mà trong một phút tôi còn thấy dường như rung rinh cơ đấy.

- Mày đừng để nó tán đổ mày đấy- Thảo Trang tiếp lời- đến lúc mày đồng ý yêu nó lại chẳng chán ngay ấy chứ

- Tao biết mà, hừ, mày nghĩ tao ngớ ngẩn thế sao.

Nghĩ đến việc hấn ta hỉ hả vì tôi mắc mưu ,trong lòng tôi lại dâng lên nỗi căm tức cao độ. Hấn ta tưởng tôi là con cá mù cứ đưa mồi ra là ăn không thèm nhìn xem trong miếng mồi ngon lành ấy có cái móc câu không ư. Nhầm rồi, nhầm to rồi. Tôi sẽ chỉ như thế duy nhất một lần thôi. Mà đáng nhẽ tôi phải tập trung vào nhiệm vụ chính của mình chứ, hic tôi và hấn ta chẳng có quan hệ gì hơn là việc đó mà.

- Mà chiều nay mày có hẹn với hấn ta đấy.- Thảo Trang nói

-Cái gì? Sao bây giờ mày mới nói?-Tôi giật nảy mình

-Tại sao bây giờ tao mới nói ư?-nó gườm gườm-Mày con dám hỏi tao như thế à, mày có muốn cái đầu mày bay luôn không hả?

-À ừ thì, tao cũng chỉ nói thế vì bất ngờ quá ấy mà. Nhưng tự nhiên lại thế, tao biết làm sao giờ, tự nhiên lại bắt tao đi gặp hấn ta.

-Ồ con này, không gặp thì đến bao giờ nó mới ghét mày cho nổi.

-Hay cứ để lão ấy leo cây đi, thế là xong mà.

-Không được. Như thế quá nhẹ nhàng, chắc chắn hấn sẽ không bỏ cuộc vì điều đó đâu. Mày nghe đây. Vì nó nói hấn thích mày, vậy muốn làm hấn ta ghét chỉ có 1 cách, đó là mày phải cư xử ngược hấn với con người mày.

-Nghĩa là sao???

14h cô gái đứng yên lặng trước cửa trung tâm thương mại sầm uất, gió thổi làm chiếc váy trắng của cô lay động nhẹ, đôi môi cô khẽ mỉm cười vẽ nên một đường cong duyên dáng trên khuôn mặt, có vẻ như đang chờ đợi ai.

Nếu là bạn bè của tôi bắt gặp tôi trong khung cảnh này chắc chúng nó sẽ vô cùng sợ hãi hoặc hét lên như khi thằng bé hàng xóm nhìn thấy tôi chuẩn bị ra khỏi nhà. Kể ra tôi cũng đâu đến nỗi nam tính gì cho cam, chỉ là tôi chưa bao giờ mặc váy, chưa bao giờ trang điểm như thế và chưa bao giờ đi giày cao gót thôi mà, cũng

đâu cần phản ứng như thế chứ,thậm chí,thằng bé còn hỏi thăm: “Chị yêu ai mà nó làm khổ mọi người cùng thế này hả chị?”

Tôi yêu hắn ta ư?Không đâu,tất cả chỉ là một sự sắp đặt.Từ xa tôi đã có thể nhận ra hắn ta (chẳng biết từ bao giờ tôi có khả năng này nữa) hắn đi giày lười,mặc áo sơ mi,quần jean bụi phỉ, gương mặt đầy vui vẻ.Bất giác tôi cảm thấy rất buồn cười khi nghĩ đến vẻ mặt hắn khi tôi bắt đầu cái kế hoạch này.

- Em mừng vì gặp anh thế ư?Anh rất vui đấy.

- Dạ,anh đừng nói thế,em ngại lắm ạ.

Đúng như tôi dự đoán,giọng nói điệu chảy nước của tôi lập tức khiến khuôn mặt hớn hở của hắn ta trở thành méo xệch.Làm sao hắn ta biết có chuyện gì đang xảy ra với con nhóc mới lần trước gặp còn hùng hổ quát nạt mà lần này lại như thế.

- O....ừ,thế giờ anh em mình làm gì nào?

- Em chẳng dám quyết định đâu - tôi lắc lắc người ra chiều nũng nịu- Anhhhhhh anh quyết đi màaaaaa.

Khuôn mặt của hắn ta đã méo nay lại càng méo,haha bỗng dưng tôi thấy phục mình kinh khủng luôn,sao tôi có thể giả vờ cái điệu bộ ấy khéo đến thế cơ chứ,thậm chí đến chính tôi cũng phải nổi da gà.Nhưng nhiều hơn cả trong tôi là cảm giác đắc thắng và buồn cười vô cùng.Đã biết chưa em,vỏ quýt dày có móng tay nhọn hahaha.

Nhưng tôi chẳng thể hỉ hả được lâu vì ngay sau đó,nét tự tin vốn có trên khuôn mặt hắn nhanh chóng trở lại một cách khó hiểu.Hắn ta mỉm cười nói:

- Vậy anh em mình đi chơi game nhé.Em sẽ rất vui đấy.

- Eo ôi,ghét,sao bắt người ta đi chơi game?Sao anh chẳng lãng mạn gì cả thếeeee.

Tôi thề là vì câu nói này tôi có thể ới sạch những gì tôi vừa ăn lúc trưa ra.Vậy mà hắn vẫn tỉnh bơ:

- Em không biết đấy thôi,chơi game với anh rất lãng mạn đấy.

Độc chiêu điệu rớt mỏng tôi bây giờ đối với hắn chỉ như muối đốt inox mà thôi,nhưng đã phóng lao thì phải theo lao,tôi đành ngậm đắng nuốt cay đi với hắn cả buổi chiều với cái kiểu điệu khùng khiếp ấy.

Lết về đến nhà tôi thật sự cảm thấy vô phần cảm tạ trời phạt vì cái buổi chiều tai ác hôm nay cuối cùng cũng kết thúc.Hàm dưới của tôi dường như sắp rơi cả ra ngoài vậy,tôi rất cục cựa cũng chỉ mới là con gà sao dám đi lừa một con cáo cơ chứ.Tất cả cũng chỉ tại cái Trang,tôi không làm nữa,nhất quyết không thèm làm nữa,nó ra sao cũng mặc,bố nó shock cũng mặc,mặc kệ,mặc kệ,chẳng hơi đâu mà tôi rước họa vào thân nữa,tôi vẫn yêu quái hàm của tôi lắm.

6. Chương 6 : Bước Chân Đi Cấm Kì Trở Lại

Mặc kệ sự đáng sợ của con bạn khi tức giận nó vẫn phải từ chối bằng được,nó bước những bước đầy quyết tâm và hăm hực về phía trước,ngay khi gần đến nơi bỗng nhiên cái Trang cười toe toét:

- Ôi may quá đi,tao đang định kiếm mày.

- Kiếm tao làm gì

- Cứ nói giọng ấy với tao không có kem mà ăn đâu nhá.

Nghe đến kem nó thay đổi ngay thái độ:

- O thế mày định mời tao ăn kem à? Hi tao có hăm hực gì đâu,tao giả vờ ấy mà.Nhưng ăn ở đâu đấy?

- So cool.

- Ở đây đất lắm,mày có nói thật không vậy?

- Thế với 2 phiếu ăn mỗi phiếu 500k thì sao?

Sau câu nói ấy cái Trang xòe ra 2 tấm phiếu lấp lánh ánh vàng quynh rũ đến độ làm bay vù cái quyết tâm sắt thép trong lòng nó.

Hàng kem.

- 2 viên chocolate,2 viên vani,một ít hạnh nhân,một ít siro chocolate và ốc quế nha anh.

- 2 viên dâu,1 viên vani,siro dâu,ốc quế,cho em dâu tươi nữa

Ngay khi thìa kem đầu tiên chạm vào lưỡi nó lập tức hiểu tại sao người ta sẵn sàng bỏ ra ngàn ấy tiền ột ly kem vị chua ngọt của dâu tây lan khắp miệng cùng hương thơm quynh rũ khiến nó có cảm giác như đang hòa mình vào con sóng biển mát lạnh làm từ sinh tố dâu vậy (eo nếu thế thật thì cũng hơi ghê nhỉ).

Đang mê man như người say thuốc trong vị kem ngập tràn,hình như Trang hỏi nó cái gì đó,nó không rõ lắm,đành ừ ừ,bừa,sau đó,cái Trang cầm tay nó làm gì đó nó cũng không nhớ rõ lắm,nó chỉ nhớ nó vui vẻ làm theo mà chẳng kịp nhìn đó là gì,rồi lại quay về với ly kem ngon nhất mà nó từng ăn.

Về đến nhà,nó vẫn còn nguyên cảm giác sung sướng vô cùng vì vị dâu đường như vẫn vương mãi nơi cuống họng.Bước những bước vui vẻ lên phòng,nó chợt nhớ đến quyết tâm quan trọng của mình(chết vì ăn mất),vội vàng rút điện thoại,nó gọi cho Trang:

- Mày,tao có chuyện quan trọng cần nói với mày.

- Ủ mày nói đi-giọng nó thản nhiên như kiểu biết trước rồi vậy

- Tao không làm vụ này cùng mày nữa đâu,tao nghĩ tao không đủ khả năng làm tiếp.Mày cứ nói toẹt ra hết với papa mày đi,có hề hấn gì thì tao với mày cùng chịu,mày lo gì.

- Không được-cái Trang lạnh lùng đáp.

- Tại sao không được? Tao nhất quyết không làm nữa,mày có nói thế nào cũng không thuyết phục nổi tao đâu.Mà chẳng nhẽ mày sợ bố mày đến thế.

- Có 3 lí do mà tao không thể để mày dừng việc này lại,một là tao muốn ở lại Việt Nam nên nhất định tao không được chọc tức bố tao,chỉ cần ép được tao sang Mỹ không lấy người này bố tao sẽ bắt tao lấy người khác thôi,mà ông tức lên bắt tao lấy lão già 60 thì đi tong mất cả một đời nhan sắc của tao à.Có chết tao cũng không để mày rút lui như vậy đâu.

- Tao mặc xác mày,bố mày thương mày lắm,chẳng bắt mày lấy ông già đâu mà lo.Tao chịu đựng thẳng hàm ấy đủ lắm rồi.

- Nhưng mày không thấy rằng kế hoạch chiều nay đã là bước đầu thành công vang dội đấy sao?

- Tao quên chưa báo cáo với mày về “kế hoạch thành công vang dội” của mày,mày có biết là chỉ mất có mấy giây lão ta đã trai mặt với cái kiểu điệu chảy nước ấy không hả?Còn tao thì suốt cả buổi chiều phải ông ọo như thế đến nỗi về nhà tao tưởng cảm tao xệ đến tận chân tao luôn đấy.

- Ừm thì lần đầu mình chỉ thăm dò đối tượng xem bệnh nặng đến đâu để còn kê đơn chứ.Mày đừng lo,thua keo này ta bày keo khác mà,sau khi chiến bại mình phải quay lại lợi hại gấp đôi ý chứ.

- Mày chỉ ngồi mát ăn bát vàng thì làm sao hiểu được nỗi niềm của người như tao đây.Tao không làm nữa,nhất định không làm nữa.

- Ủ nhưng lí do thứ 2 cũng đáng lưu tâm lắm đấy- Giọng cái Trang càng lúc càng đáng sợ.

- Là gì?

- Mày đã viết cam kết và điểm chỉ sẽ làm cùng tao hết vụ này rồi,nên dĩ nhiên là phải theo cam kết đến cùng rồi.

- Mày đừng có mà điêu toa.Tao điểm chỉ ày hồi nào hả?

- Ủ thì cũng mới chiều nay thôi ấy mà.

Nó bỗng nhớ lại lúc đang mơ màng với ly kem ngon nhất cuộc đời con bạn nó đã cầm tay nó làm gì đó một lúc,hèn gì ngón tay nó vẫn còn nguyên màu đỏ mực in.Đôi khi nó thật sự không hiểu nổi đây là bạn thân hay ác quỷ đời nó nữa.

- TAO GIẾT MÀY.

- Đừng quát tao mà cũng đừng có nghĩ tao là ác quỷ đời mày đấy nhé,tao có làm gì đâu,chỉ là muốn mày đã chót thì chết luôn đi,đã quyết định giúp tao thì phải giúp đến cùng chứ,gây ra một mớ lộn xộn xong giờ bảo tao giải quyết bằng cách đưa đầu chịu trận ư?

Nó bắt đầu xuôi xuôi rồi,lần nào cũng vậy cứ hễ là cái Trang nó chẳng bao giờ từ chối được cái gì cả.

- Mày cứ suy nghĩ lại đi,nha.

Nó cúp máy ngồi thụp xuống nhà.Bỗng chuông điện thoại lại reo

- A lô.

- Vỵ à,anh Quang đây,lần trước anh nói có bạn muốn thuê nhà của em,em đã tính xong chưa.

- À vâng,em cũng đang cần tiền lắm,anh cứ giục bạn anh chuyển đến lúc nào cũng được.Vì là bạn anh nên em cũng không xem trước là ai còn bình thường là phải qua mấy vòng thi đấy nhé

- Ủ cảm ơn em nhưng bạn anh là con trai đấy,ở cùng nhà như thế có sợ gì không?

- Bạn anh chẳng sợ em thì thôi chứ em thì sợ gì.

- Kể ra anh cũng hơi ngại nhưng thằng này được cái tốt lắm em à nhưng nó còn có thằng em trai ở cùng nữa đấy.

- Vẫn lấy 1 phòng à anh?

- Không 2 phòng em ạ.

- Vậy tốt quá,đúng lúc 2 phòng để cho thuê nhà em đều trống.

- Ủ nhưng hợp đồng để anh kí được không?

- Sao vậy anh?Bạn anh là tội phạm truy nã à?

- Hì,không,tại bạn anh mới về Việt Nam không rành thủ tục pháp lí lắm.

- Cũng được ạ.

- Vậy lát anh qua nhà em làm hợp đồng và mai dọn nhà luôn nhé.

7. Chương 7 : Người Mới Đến

Chủ nhật đẹp giời nhưng tôi phải ở nhà chẳng được đi đâu vì khách thuê trọ nhà tôi sắp chuyển đồ đến rồi,cả nhà tôi vốn định cư hết ở trong Nam nhưng có ngôi nhà cũ ở đây,nhà tuy không hiện đại lắm nhưng rất đẹp,nó nằm khuất trong một ngõ nhỏ,yên tĩnh và thoáng đãng,với khu vườn trồng đầy hoa hồng leo,tôi rất thích giống hoa hồng này vì khi trồng ở đây chúng cho ra những chùm hoa nhỏ xíu giống như chỉ có thể cài lên tóc búp bê vậy.Mỗi lần có người mới thuê nhà tôi đều thấy rất hồi hộp nhưng lần này tôi thậm chí còn chưa biết mặt chưa biết tên 2 người sắp đến nên có lẽ là tò mò hơn cả.

Đúng 8h30 tiếng chuông cửa reo lên,tôi vội vàng chạy xuống,bên cạnh một loạt những thùng đồ các tông một người con trai đang đứng đó,anh ta có sống mũi rất cao và thẳng,đôi mắt nâu nhuốm màu chiều muộn và một nụ cười đẹp hơn cả ánh nắng mùa thu.

- Để em giúp anh bê nhé?-tôi vui vẻ đề nghị

- Em là bà chủ căn nhà ?-anh ấy hỏi,giọng nói trầm ấm cực kì.

- Vâng.

- Vậy thì tuyệt thật,nếu anh Quang mà nói trước là em dễ thương như thế chắc anh đã chuyển đến từ sớm rồi.

Khuôn mặt tôi đã đỏ ửng lên rồi.....tại nắng buổi sáng gắt quá,ừm chắc là tại nắng rồi.

Tôi lảng xảng bê cái thùng rõ to nhưng chưa bước nổi một bước anh ấy đã đỡ dùm,anh ấy cười (úi,lại cười >_

- Em xách giùm anh mấy thứ nhẹ nhẹ thôi,chứ nặng thế này ai lại bắt con gái bê.

Anh ấy không những siêu đẹp giai lại còn ga lăng thế này thì ai mà chịu nổi cơ chứ (ya ya >_

Vậy là tôi quên bém mắt chút tiếc nuối cho buổi sáng đẹp giờ mà chẳng được đi chơi,thay vào đó,tôi còn vô cùng hỉ hả khi đã ở nhà nữa kia.

2 tiếng sau chúng tôi mới bê và sắp xếp xong 2 phòng,dù chỉ xách mấy thứ lặt vặt và bày biện mấy thứ cũng lặt vặt nốt nhưng số lần leo lên leo xuống cầu thang đối với tôi thật đúng là quá sức tưởng tượng đến nỗi khi xong việc tôi chẳng lê nổi chân đi kiểm cốc nước nữa mà nằm lăn lộn ra sàn thở không ra hơi.

- Em nằm thế kia anh bế đi đâu mất thì sao?-Anh ấy trêu.

- Kệ anh....học...em mệt lắm rồi.

Chẳng hiểu sao chỉ mới gặp nhau lần đầu nhưng chúng tôi nói chuyện với nhau như thân thiết từ lâu vậy,anh ấy cho tôi cảm giác thực sự rất thoải mái.

- Hay để anh bế em về phòng?

- Ồi không....học...để em yên.

Dù nói chuyện có thân như quen từ lâu thì cũng mới chỉ gặp lần đầu tiên thôi mà(câu trước đấm tõe mỗ câu sau

—

),làm sao tôi dám để người ta bế cơ chứ

- Vậy em cứ nằm đi,anh đi làm cái gì ăn vậy,lúc nào xong anh gọi em nhé.

- Nhất trí.

Tôi chẳng hiểu vì sao lúc ấy ma xui quỷ khiến thế nào tôi lại ngủ được cơ chứ,bình thường tôi cũng đâu ham ăn ham ngủ đến mức ấy đâu (khó tin quá).Tôi thề rằng nếu tôi biết trước chuyện gì sắp xảy ra có cho tôi dollar hay vàng hay kim cương tôi cũng nhất quyết không chợp mắt lấy một cái chứ đừng nói là ngủ.Nhưng người tính đâu bằng trời tính,khi tôi lơ mơ tỉnh,trực giác mách bảo tôi có người đang nhìn chằm chằm mình nhưng cho đến tận lúc một tiếng “tách” vang lên tôi mới hiểu chuyện quái gì đang diễn ra.

Hắn,chính hắn,chẳng biết bằng cách nào,chẳng biết như thế nào hắn đã mò được vào nhà tôi và lại đứng lúc tôi đang say sưa ngủ,với bản tính xấu xa của mình,biết tôi không có khả năng chống cự (vì đang ngủ như chết)hắn đã rút điện thoại ra và lập tức chụp lại cái khoảnh khắc chết tiệt đó.

Ngay sau khi định hình được sự việc,tôi lao thẳng đến cái điện thoại trên tay hắn ta,định giật ngay lấy nhưng hắn nhanh hơn tôi,hắn kiễng chân gơ cao hết cỡ cái điện thoại lên,với chiều cao 1m55 dĩ nhiên tôi không thể so đo với chiều cao “như tây” của hắn thêm phần chân kiễng và tay vươn nữa chắc tôi bắc ghế cũng chẳng gì được cái móng tay vào đấy nữa chứ đừng nói là cướp được.Biết thế nhưng tôi vẫn cố nín,cố rướn,cố thọc lét

hắn ta.Ngay khi mọi việc tưởng chừng như đều vô vọng thì....hehehe.....trời không phụ người có lòng....anh mũi cao đột ngột xuất hiện,nhìn cảnh một đứa đang điên cuồng cù còn 1 đứa đang cố rướn để đưa cái điện thoại lên cao,anh ấy bật cười:

- Sao vậy em?

Chỉ chờ có thế,tôi nói như người ta bắn súng:

- Hắn ta chụp trộm ảnh em,giờ còn lợi dụng chiều cao không đưa cái điện thoại cho em.

Anh ấy kiễng chân lấy cái điện thoại xuống một cách dễ dàng,tôi gào lên:

- Anh xóa đi anh.

Hắn ta cố rướn người theo hòng giật lại cái điện thoại nhưng ngu gì tôi để thoát cơ hội như thế,vậy là tôi túm tóc, quào chân,kéo áo hắn ta nhiệt tình đến nỗi suýt rách cả ra.Nhưng chính vì thế tôi đã không kịp nhìn thấy đôi mắt đầy ẩn ý của cả 2 người.

Sau trận chiến kịch liệt,hắn ta quay sang đá xoáy tôi:

- O,sao hôm nay em hồ báo thế,chẳng hiền lành như hôm trước gì cả.,thế mà anh cứ tưởng tính em ngoan hiền để bảo cơ đấy.

Đồ đáng ghét,tên chết bầm,chết dập,chết trôi chết nổi....tôi muốn chửi hắn lắm,nhưng chỉ dám rửa thầm trong bụng,ai bảo hôm trước tôi lại đi bày ra cái trò giả nai làm gì,để giờ chuốc họa vào thân,chẳng biết phản bác thế nào,cuối cùng tôi đành quát:

- Ai cho anh vào nhà tôi? Anh không biết tự tiện xâm phạm nhà của người khác sẽ phải đi tù sao?

- Ủa,luật pháp ở Việt Nam quy định vào nhà mình đã thuê cũng bị tổng tù hả em –hắn làm bộ ngây ngô.

Tôi tức đến nổi nếu cho tôi ra đứng giữa rừng Amazon tôi sẽ nhanh chóng bị bắn bỏ vì có nguy cơ làm cháy rừng mất.May anh mũi cao(cái tên chẳng hay tý nào) đã cứu nguy cho tôi.

- Anh quên chưa giới thiệu với em,anh là Hoàng Nhất Long đây là em trai anh Hoàng Nhất Tùng,tụi anh kể từ hôm nay sẽ sống cùng một nhà với em.Mong em chỉ giáo ^^.

Ồi còn gì là cuộc sống yên bình tươi đẹp của tôi nữa

8. Chương 8 : Sao Băng Và Sao Chổi

Ngay khi biết tin,cái Trang cười như chưa bao giờ được cười,điệu cười khá ố ầy làm tôi chỉ muốn đâm cho nó 1 phát(cái này nghe quen quen).Làm sao nó lại vui như tết vậy cơ chứ:

- Mày hết đường trốn nghe con.

- Tại mày,tất cả ra nông nổi này là tại mày..

- Hờ cứ cho là tại tao nhưng mày cũng đóng góp 1 phần không nhỏ đâu nhé.He he he

Nói rồi nó hỉ hả cúp máy bỏ lại tôi chết chìm trong uất ức huhu số tôi đúng là số con dệp mà.

Dù cho tiền thuê nhà làm túi tiền của tôi rất rủng rỉnh nhưng tôi vẫn không muốn bỏ việc làm thêm ở Lặng nên tối nào tôi cũng đi tíu tít đến tận 8h mới thềm về nhà,ngôi nhà yên lặng và đắm hương hoa hồng đã trở nên quá quen thuộc.Nhưng hôm nay sự quen thuộc ấy đã hoàn toàn biến mất,vừa về đến nơi tôi đã suýt điếc tai bởi tiếng nhạc vượn hết cỡ,chẳng cần nói cũng biết thủ phạm là ai.

Mặc kệ cho tôi hò hét loạn lên ở dưới nhà hắn ta vẫn chẳng chịu vặn bé cái volume xuống chút nào,không thể chịu được nữa tôi lao ầm ầm lên gác gập cái laptop gần lủng củng loa thật mạnh (hic may mà nó k

sao không thì bán nhà đi mà đèn mắt),hắn ta đang đứng ngoài ban công thản nhiên nhìn tôi như chẳng có chuyện gì rồi hắn ta ngoắc ngoắc như kiểu tôi là em út nhà hắn ta vậy,đúng lúc tôi định quay đi:

- Thảo Trang,tôi nay có sao băng đấy,sắp đến giờ rồi,em có muốn xem không?

Cái gì?Sao băng?Tôi chưa bao giờ được thấy sao băng cả,hầu hết chỉ là qua phim ảnh mà trên phim người ta toàn làm quá lên thôi mắt người bình thường mà nhìn thấy cả một cơn mưa sao băng mà toàn những ngôi sao to bằng nắm tay sáng như đèn ô tô thế thì có mà trái đất sắp diệt vong mất,hỏi tôi có muốn xem sao băng không ư?Dĩ nhiên là rất rất muốn rồi.Nhà tôi lại chỉ có cái ban công phòng anh ta là nhìn rõ bầu trời nhất.Nhưng....anh ta vừa gọi tôi là gì nhỉ?Ồi chết,tôi quên mất trong mắt anh ta tôi vẫn là cô vợ sắp cưới Phạm Thảo Trang của anh ta.May,suýt hốt.Suy nghĩ một chút,tôi chạy như bay lên phòng không quên nói với theo:

- Đợi tôi chút,anh canh chừng đấy,không được để sao băng bay mất đâu.

Có tiếng anh ta cười:

- Cô bé ngốc này,ai mà canh chừng nỗi sao băng cơ chứ.

Dĩ nhiên anh ta nói rất nhỏ và tôi chẳng nghe thấy gì nếu không anh ta ăn đấm là cái chắc.Khệ nệ bê cái ghế ra ban công phòng anh ta:

- Mấy giờ thì có?

- Uhm,chắc tầm 15 phút nữa?

- Có sao băng thật hả?

- Mưa sao băng luôn ấy chứ hì hì-anh ta cười-mà này,sao em ăn nói với người lớn như thế hả.

- Anh mà người lớn gì?

- Sao anh lại không người lớn?Anh chẳng người lớn quá đi ấy chứ.

- Ồ thế anh là người lớn,tôi là trẻ con,thế sao người lớn lại đi dành kem của trẻ con vậy?- Tôi vờ vẹo.

- Anh dành kem của em lúc nào,anh đã định nhường cho em rồi đấy chứ,là tại em không thèm đếm xỉa đến anh thôi.

Thấy tôi im lặng,anh ta nói tiếp

- Nhưng dù thế em vẫn phải gọi anh là anh và xưng em chứ.Anh 23 tuổi rồi mà.

Tôi vẫn dán mắt lên bầu trời chỉ sợ nếu quay đi chỗ khác trong tích tắc thôi ngôi sao băng kia cũng sẽ bay vèo cái đi mất:

- Anh già như thế thì tôi phải gọi bằng chú mới được.

Tối cố tình giả vờ không nhìn thấy cái khuôn mặt anh ta lúc này, thật lòng mà nói nó giống hệt khuôn mặt nhóc em họ 3 tuổi của tôi khi nó bị dành mất kẹo.

- Anh không chịu,em vẫn gọi anh Long là anh và xưng em cơ mà,anh Long còn già hơn anh nữa đấy.

Ha ha ha nếu có thể tôi đã chụp ngay cái khuôn mặt của anh ta lúc này,chắc nó sẽ khiến tôi cười trợn cả quai hàm mất.

- Anh đang dối đấy à-tôi càng trêu-thế mà cũng đòi làm người lớn.

- Anh có dối đâu mà.

Hahaha “anh có dối đâu mà” trong khi trán đã nhăn tít lại rồi,nhưng tôi chưa kịp nói đến câu thứ 3 anh ta bỗng lao tới,2 tay cầm khuôn mặt của tôi.....và.....xoay nó thẳng về phía bầu trời đen đặc lúc này đang sáng lóe lên bởi một vệt sáng lấp lánh như được ghép bởi cả triệu mảnh pha lê.Sao băng!

- Ước đi em-anh ta giục.

Tôi vội vàng nắm chặt hai tay lắm lắm cầu xin điều gì đó. Lúc mở mắt ra tôi thấy anh ta đang cố ghé sát tai vào mặt mình hòng nghe được điều tôi ước dù tôi nói chỉ nhỏ như tiếng muỗi vo ve, nhưng có lẽ anh ta thậm chí còn chẳng phân biệt nổi lúc tôi đang lẩm nhẩm và lúc đã ước xong.

“Cốp”

“Ui da”

-Sao em mạnh tay thế?-Anh ta vừa nhảy chơi chơi vừa xuýt xoa cứ như thể tôi vừa cốc thủng cả đầu anh ta vậy.

- Ai bảo anh nghe lén tôi ước làm gì? Nếu bị nghe thấy, ước mất linh, tôi cốc cho anh long cả não ra luôn.-tôi hầm hè đe dọa.

- Anh có cố ý đâu, tại em ước thành tâm quá nên anh tò mò

Lời giải thích của anh ta cứ như kiểu tôi xui anh ta nghe lén tôi không bằng. Tôi ngúng nguẩy đi lên phòng. Anh ta kéo lại

- Hôm nay mưa sao băng mà, sao em không xem nữa à?

Tôi chỉ tay lên bầu trời:

- Mưa sao băng thì chưa biết, nhưng mưa thật thì sắp rồi kìa.

Thời tiết mùa này cứ thất thường như cô nàng mới yêu vậy, lúc mưa lúc nắng. Tôi chỉ nghĩ vậy chứ thật ra làm sao tôi biết được cô nàng mới yêu thì như thế nào.

Anh ta không nói gì nữa, quay lại đứng tựa bên khung cửa, ngoài ban công, bầu trời mới này còn cao và trong, nay đã phủ kín bởi những cuộn mây đen, gió giật mạnh kéo những cành cây mềm và dài của cây phượng trước cửa rạp về một phía, những cành nhỏ nhanh chóng gãy lìa. Tại sao nhỉ? Tại sao gió lại ào đến nhanh như thế, mạnh mẽ như thế, kéo phăng cành cây đi, trút hết cái màu vàng vọt, xưa cũ trên cành, nhưng đến sáng mai thôi khi gió lặng chỉ còn hàng cây tróc gốc im lìm, cây chết, còn gió đi đâu?

Ôi tôi suy nghĩ vớ vẩn gì vậy không biết nữa. Chỉ tại hấn ta, nhìn hấn ta im lặng bên khung cửa dường như có cái gì đó buồn và cô đơn đến vô hạn. Có lẽ tôi nên đổi câu lúc này thành thời tiết mùa này cứ thất thường như Hoàng Nhất Tùng vậy. Như vậy dễ hiểu hơn nhiều.

Tôi nằm im lặng, trên giường, vừa học bài xong, gió giật và sấm chớp suốt 2 tiếng rồi, trời vẫn chưa mưa được, không khí không nóng nhưng cứ hầm hập những hơi ẩm ẩm, quánh đặc lại. Tôi ghét cái kiểu thời tiết này vô cùng nó khiến người ta cảm thấy tù túng và dễ nổi cáu. Ngồi dậy khoác thêm áo khoác mỏng, tôi phải kiếm ình một cốc nước hoặc bất cứ thứ gì đẩy lùi cảm giác khó chịu, ngọt ngào trong người.

Đi qua phòng, anh ta vẫn ngồi đó, im lặng và xa xăm. Tôi đi thẳng xuống bếp, tìm sữa.

Có cái gì đó thật ấm, áp vào má tôi, mùi sữa béo ngậy xưa tan đi cái không khí ngọt ngào, nhận lấy cốc sữa nóng, đã bao lâu rồi tôi không uống sữa nhỉ.

Cô ấy ngồi cạnh tôi, chiếc áo khoác mỏng quấn quanh bộ đồ ngủ chi chít hình gấu và trái tim màu hồng, tôi mỉm cười.

- Anh cười gì- cô ấy đã sắp đỏ mặt lên rồi

- Tại em dễ thương quá.

“Cốp”

“Ui da”

- Sao em bạo lực vậy?

- Cứ nói mấy câu kiểu đó có ngày lồm sọ ðừng kêu.

.....

.....

...

- Này,..tại sao lại pha sữa cho anh?Anh lớn rồi mà,phải pha cà phê chứ?

- Lớn cái gì,bộ hộp sữa có in là lớn không được uống à.

Thấy tôi chần chừ,cô ấy nhào tới,giật lấy cốc sữa:

- Không uống thì giả đây.

Nhưng dĩ nhiên là tôi không trả rồi,cô ấy pha cho thì dù là nước đường tôi còn thích chứ nói gì..

- Không,anh uống mà.

-Anh Long đi đâu rồi,sắp bão đến nơi rồi,anh ấy không định về nhà sao?

- Chắc anh ấy đi bão.

Cô ấy thoáng nhú mồm,định rút điện thoại ra nhưng nghĩ gì đó nên lại thôi.

- Anh gọi anh ấy về đi,sắp mưa rồi,chẳng ai biết trước được truyện gì với cái kiểu thời tiết này đâu.

Tôi gật đầu cười,đành rút điện thoại gọi ông anh trời hành của mình về vậy chứ biết sao.Dù trong lòng chẳng thoải mái,mà sao cô ấy cứ tốt với tất cả mọi người như thế vậy?

Sáng hôm sau may mà trời đã tạnh hẳn,trên đường la liệt những cành cây khô và lá,vàng có,xanh có.Thảo Trang sắp đến rồi,sáng nay tôi chẳng kịp ăn sáng vì còn phải ra tận ngõ đón nó,híc,số con dệp mà,thật ra bình thường nó làm gì có cái phước thể này,tại tôi sợ cái loa phóng thanh của nó sẽ réo ầm ĩ cái tên xinh đẹp của tôi lên nên đành ra đây chặn họng nó trước vậy.Cẩn tắc vô áy náy mà.

Nhưng thế quái nào mà giờ này nó vẫn chưa xuất hiện nhỉ,sốt ruột,tôi quay lại nhà thì đúng lúc cái Trang đi từ ngõ khác đến đang chuẩn bị bật cái loa thùng của nó lên,tôi ném thẳng cái xe(xót quá) nhào tới bịt chặt mồm nó lại:

- Mày có im không?Lão ấy tưởng tao tên Thảo Trang đấy.

Lúc đầu nó nhìn tôi bịt mồm nó mà như kiểu lần đầu nó nhìn thấy bệnh nhân tâm thần trốn trại vậy,sau đó nó mới thôi.

- ..ỏ...a..ạt..ỏ...(bỏ ra,ngạt thở)

Nhưng đến tận khi nó cố nói tôi mới nhận ra không chỉ là mồm mà mũi nó tôi cũng chặn hết lại,hehe coi như chả thù vụ “vũ điệu hoang dã” hôm trước.

- Thôi,đi nhanh không lão ấy ra giờ- tôi lôi nó đi.

- Trang này,hôm qua mày có nhìn thấy sao băng không?

- Hâm à,hôm qua mưa mà?

- Trước lúc mưa cơ.

- Trước lúc mưa có à,chán thế,thế mà không nhắn tin cho tao,hôm nọ tao xem thời sự bão nay mới có sao băng từ hôm kia cơ mà?

- Nhưng chính mắt tao nhìn thấy mà.-tôi cãi

- Có đẹp không?

- Uhm,đẹp lắm,nhưng trước nay tao thấy trên phim nó to,tao tưởng bốc phét,nhưng ngôi sao hôm qua tao nhìn thấy còn to hơn cả trong phim mày ạ.

- Vậy á,lạ nhỉ.

Và,điều kì lạ ấy nhanh chóng được lí giải khi chúng tôi đến lớp,cái Thanh-chuyên gia thiên văn học của chúng tôi đang ngồi bô bô thuyết giảng về điều xảy ra tối qua:

-600 năm rồi mới có lại một lần sao chổi to như thế,dùng mắt thường vẫn có thể nhìn thấy được nó to và đẹp như thế nào.....Nhưng thế quái nào mà ngôi sao đẹp thế lại bị coi là mang đến xui xẻo cơ chứ.....

Mấy đứa xung quanh còn tự nhiên đá thêm vào:

- Không biết tối qua có đứa nào nhìn trời mà tưởng đấy là sao băng không nhỉ.

Cái Trang tùm tùm về chỗ,còn tôi cứ chết gí ra ở đấy,600 năm...600 năm...tại sao 600 năm mới xảy ra 1 lần mà lại nhằm đúng vào tôi cơ chứ huhu.

HOÀNG NHẤT TÙNG,ANH CHẾT VỚI TÔI.

9. Chương 9 : Anh Long Của Tôi ^^

Ngay khi hết tiết,tôi lao về nhà với tốc độ nhanh nhất,giật phăng cái cửa(hết ném xe giờ lại giật cửa,vì tên này mà đồ đạc nhà tôi chắc phải đem đi trùng tu một lượt mất):

- Hoàng Nhất Tùng,anh ra đây cho tôi.-Tôi quát ầm lên.

Nhưng mãi một lúc sau tôi mới thấy anh Long từ tốn đi xuống

- Sao vậy em?Thằng Tùng nó đã về đâu mà.

Chợt nhớ ra chuyện tối qua,tôi nhìn anh ấy:

- Tối qua anh về lúc nào mà em không biết?Anh có bị ướt không?

- Uhm-anh ấy cười(>__

Anh ấy về là vì tôi,hi tôi lo nên anh ấy về.Bao nhiêu bực bội trong lòng tôi dẹp hết sang một bên,tôi cười:

- Anh đói không?Em nấu bữa trưa nhé?

- Ủ,nhưng cho anh phụ với,anh cũng thích nấu nướng lắm.

Có cái gì đó nhói lên trong lòng tôi,là vui vẻ hay là hạnh phúc? Cũng có thể lắm.

- Trưa nay anh muốn ăn gì?

- Anh.....

- Đừng lo,món nào em cũng làm được hết,trừ những món quá khó thì đành đi mua vậy ^^.

- Anh muốn ăn bánh mật.

- Cái gì ạ?

- Em có biết làm bánh mật không?Cũng phải 10 năm rồi,anh không được ăn.

- Em không biết làm,hi,nhưng anh vẫn sẽ được ăn món bánh mật cực ngon.

- Em định đi mua à?

- Không anh,mình phải tự làm ăn mới ngon chứ ^^.

Rồi tôi rút điện thoại,biến ra sân ngoài nói chuyện.Lúc tôi vào,anh ấy đang lóng ngóng với cái bếp ga cổ lỗ sĩ của tôi,anh ấy hết vặn trái lại vặn phải nhưng nó cứ ì ra đấy chẳng chịu nhúc nhích gì.Xem ra anh ấy anh ấy thích làm bếp nhưng chẳng mấy khi được vào bếp thì phải.

Thấy tôi đứng nhìn rồi cười một mình anh ấy đỏ mặt nhìn dễ thương dã man luôn (thế là dễ thương hay là dã man):

- Sao em cứ cười thế?Không bật bếp lên thì làm sao nấu được.

Ha ha quan niệm làm bếp của anh ấy đơn thuần chỉ là bật bếp lên rồi làm được tất,tôi cố nén cười:

- Ừ nhưng tại anh đòi món đặc biệt nên mình cũng phải đến nơi đặc biệt để làm.Giờ thì chờ em đi nhé?

- Tuân lệnh.

Anh ấy giờ tay kiêu quân đội làm tôi phì cười.

20 phút sau:

- Đến nơi rồi anh.

Tôi chỉ tay về căn nhà nhỏ có chiếc cổng bằng gỗ nâu.

- Nhà ai vậy em?

- Nhà dì của em.

Anh Long giắt xe vào,dì tôi đã ra tận cổng đón 2 đứa,dì mới chừng 40 tuổi nhưng nhìn như đã quá 50 rồi vì những khắc khổ,cơ cực mà dì phải vượt qua trong cuộc đời lắm nỗi truân chuyên này.Anh ấy mỉm cười chào dì:

- Con chào cô ạ.

- Vào nhà đi con,chắc con là bạn của Vy à.

- Ô,Vy nào.....à vâng ạ.

Tôi còn đang mãi xách lưng cũng cách thứ nguyên liệu nên chẳng để ý đến những lời chào hỏi ấy.

Dì tôi nhìn anh:

- Con là đứa bạn đầu tiên mà nó đưa về đây chơi đấy,lần nào cô cũng bảo nó đem bạn đến nhưng nó toàn chối đây đấy.

- Thôi dì ơi,mình vào nhà đi dì.

Chẳng biết nếu cứ đứng đấy dì sẽ còn tiết lộ những chuyện gì cho anh ấy nữa.Thế thì tôi xấu hổ chết mất.

Trang à quên Vy đang lui cui dưới bếp,tôi chẳng hiểu tên thật của cô ấy là gì nữa,có thể Vy là tên ở nhà,cũng có thể có chuyện gì mà cô ấy chưa muốn nói với tôi.

Từ lúc đến đây,tôi cảm thấy cô ấy có vẻ hơi khác,cô ấy nói nhiều hơn,cười nhiều hơn,dịu dàng hơn,mắt cô ấy lấp lánh hạnh phúc,đường như người dì này rất có ý nghĩa với cô ấy.

Tôi được phân công đi nhặt vỏ đỗ ==.Thật lòng mà nói tôi đã bao giờ phải nhặt vỏ đỗ đâu,đến cái bếp ga tôi còn chẳng biết bật nữa là.Nhưng này đã chót nói là thích làm bếp rồi.Haizzz rõ khổ mà,chẳng hiểu tại tôi ở hiền gặp lành hay sao dì cô ấy ở đâu đi đến,thấy tôi nhặt từng cái vỏ đỗ trông phát tội,dì cô ấy ngồi xuống:

- Để cô làm cho.

Rồi dì cầm cả cái rổ trắng qua tráng lại mấy cái đám vỏ đỗ khó ưa tự nhiên biến sạch.

- Chắc con không quen với mấy việc này.

- Vâng ạ.-tôi đáp.

- Con là bạn thế nào với Vy?

- Dạ,mới là bạn bình thường thôi ạ.

- Bạn bình thường cũng được,con là bạn nó,ở bên nó thường xuyên hơn cô,cô mong con chăm sóc nó dùm cô.Nó là đứa con gái ngoan,nó thiệt thòi vì phải một mình sống xa gia đình nhưng nó luôn tạo ra ình cái vỏ ngoài mạnh mẽ-nói đến đây nước mắt bà đã rơm rớm-cô mong con giúp đỡ nó,những lúc nó khó khăn.Từ nhỏ đến nay,có bất cứ chuyện gì buồn nó đều kể với cô,nhưng bây giờ cô hay đau ốm,nó chẳng dám kể nữa,có

cái gì cũng giấu vào trong lòng.Năm trước,cô đến thăm nó đột xuất thấy nó ngất ở góc nhà,mắt sưng lên vì khóc nhiều.

Rồi dì đột nhiên quay sang tôi:

- Cô mới gặp con lần đầu nhưng cô biết con có thể chăm sóc cho nó.Con sẽ giúp cô chứ?

Tôi không hiểu dì đã nhìn thấy điều gì đáng tin cậy ở tôi đến mức ấy,chẳng hiểu sao,tôi thấy lời dì nói cứ như những lời trần trời vậy.Ánh mắt hi vọng và gương mặt hiền lành kia làm cho tôi không thể từ chối:

- Con nhất định sẽ làm thế.

Dì không nói gì chỉ cười- nụ cười ánh lên sự mãn nguyện.Đúng lúc ấy Vy từ trong bếp thò đầu ra:

- Hai người nói xấu gì con phải không?

- Gớm,ai thèm nói xấu cô- Dì cô ấy đùa.

- Con nghi lắm đấy nhé

Chợt nhớ ra điều gì tôi vội hỏi theo:

- Cô ơi,Vy còn tên nào khác không hả cô.

- Ý con là biệt danh hả,ừm xem nào,hồi bé mọi người ai cũng gọi nó là Rùa,vì cái tính chậm chạp của nó hết.

Ý tôi hỏi thì không phải như thế,nhưng nếu như thế thật thì đúng là kì lạ.

Chiến lợi phẩm mà chúng tôi mang về nhà là một túi to oạch toàn bánh mật:

- Anh định ăn bánh mật thay bữa trưa à?- tôi hỏi

- Ủm..

- Thật á?

- Ủm...

- Nhưng nhiều thế này chắc phải ăn thay cả bữa tối nữa mất.

- Ủm...

- ANH LONG.

Tôi hét vào tai anh ấy khi cái ô tô đi ngược chiều đang đến gần mà anh ấy vẫn tiếp tục “ừm”,hú hồn,suýt chút đi tong cái mạng rồi:

- Anh xin lỗi,tại này anh mãi nghĩ quá.

- Đã thế trưa nay và tối nay phạt anh ăn bánh mật thay cơm.

- Á,tại sao?

- Này em hỏi anh chả đồng ý hết rồi con gì.

- Á,anh xin lỗi,anh có nghe thấy gì đâu.

- Đấy nhá,lại còn không thèm nghe em nói nữa à,thêm tội.

- O,anh vô tội mà,đừng phạt cơm anh.

- Anh đừng lo chỗ bánh mật này đủ anh ăn nứt bụng 2 ngày.

- Đấy là em nghĩ thế thôi,lát nữa về đến nhà thằng Tùng nó nhìn thấy nữa thì 1 bữa là hết ngay.Thôi mà,nấu cơm cho cả anh nữa đi.Thằng Tùng nó mà thấy anh không được ăn cơm,nó trêu anh chết.

- Yên tâm,em tính cả rồi,2 người đều không được ăn cơm.

- HuHu anh năn nỉ mà.

Thật lòng tôi đã nhũn ra như bún rồi ấy.

- Hai người đi đâu,bắt tôi đứng đợi ngoài này,nắng chết được mắt.

Vừa về đến cổng hán ta đã đứng đấy càu nhàu

- Thế chìa khóa của anh đâu?

- Anh làm mất rồi.

- Vậy thì mai đánh cái khác đền tôi.

- Mai tính.

Sao anh ta lại vậy chứ,cái bản vô cớ,tôi đã làm cái gì đâu nào.Chỉ có anh Long chẳng hiểu làm sao cứ đứng huyết sáo như có gì vui lắm vậy.Thật chẳng hiểu nổi anh em nhà này.

Lui cui dọn cơm,tôi mới chợt nhớ đến mối thù sao chổi của mình:

- Hoàng Nhất Tùng,anh xuống đây ngay cho tôi.

- Sao vậy?

- Hôm qua anh dám bảo cái gì mưa sao băng hả?Anh có biết cái hôm qua anh chỉ cho tôi là cái gì không?

- Thì là sao băng chứ là cái gì?

- Là sao chổi,đồ ngốc ạ.

- Sao chổi là sao?Ồ anh xem thời sự nói thế mà.

- Thời sự nói có sao băng từ hôm kia kìa.

- Em biết sao không bảo anh chứ?

Tôi tức thật muốn ói máu ra được

“ Cốp”, “cốp”, “cốp”

“Uiiii daaa”

- Anh xin lỗi,sao em mạnh tay thế,hic hic.

- Anh bị phạt,cắt xuất ăn trưa.

- Á,tại sao?

- Thế chứ anh nghĩ còn tại sao nữa?

- O,anh vô tội mà,đừng phạt cơm anh.HuHu anh năn nỉ mà.

Hic đúng là anh em,năn nỉ cũng giống nhau nữa.Cuối cùng tôi chẳng phạt nổi ai không ăn cả.Nhưng sức ăn của con trai thực sự là đáng sợ,sau khi ăn sạch sẽ chỗ cơm tôi nấu 2 người vẫn đủ sức ăn nốt chỗ bánh mì mà tôi vẫn nghĩ sẽ “ăn nứt bụng trong 2 ngày”

10. Chương 10 : Nhà Có 2 Người Con Trai

Nếu bạn là một cô gái,hoặc một cô gái cực kì ngây thơ trong sáng như tôi (o_O!) bạn sẽ hiểu phải sống cùng 1 nhà với 2 người con trai bất tiện đến thế nào.

Việc đầu tiên, bạn sẽ phải từ bỏ rất nhiều các thói quen, có thể theo những cách nhẹ nhàng, hoặc cũng có thể theo cách thức mà bạn sẽ phải cạch đến già.

“Cooooooooong” cái đồng hồ báo thức đáng ghét, sao lúc nào nó cũng kêu đúng giờ cơ chứ (không đúng giờ ai dám mua). Cổ ngủ nướng thêm chút nữa và hậu quả là tôi cuống cuống mắt nhắm mắt mở lao vào nhà vệ sinh.

Bình thường, tôi có thói quen luôn đóng cửa nhà vệ sinh, dù có người đang dùng hay không, vậy nên với tôi, cửa nhà vệ sinh đóng cũng chưa chắc là có người. Nhưng 2 anh em nhà này lại không vậy, họ không thích chốt cửa nhà vệ sinh và tự quy ước cứ đóng cửa là có người. Cái lối suy nghĩ ấy đã đem đến cho tôi 1 thảm họa..

Và... cái gì đến cũng sẽ đến... cảnh tượng trước mắt lập tức làm tôi tỉnh giấc. Hoàng Nhất Tùng, hắn ta đang đứng trong nhà vệ sinh với độc 1 cái quần đùi và..... chuẩn bị cởi nó ra khỏi người.

- Á á á, đồ dê già

Tôi cũng chẳng hiểu tại sao tôi lại hét lên như thế nữa. Nếu có ai nhìn trộm tôi chuẩn bị đi vệ sinh bị phát hiện lại chửi tôi là đồ dê già như thế chắc tôi bẽ rằng hắn từ trước ra sau mắt.

Chỉ thế thôi thì cũng chưa đáng gọi là thảm họa, thảm họa thật sự là việc sau đó, hắn ta cứ nhìn thấy tôi là bắt đầu cười tùm tùm. Thi thoảng lại phán ấy câu kiểu như:

- Em dê thật.

Hoặc

- Anh hấp dẫn thế sao?

Tất cả cũng là tại hắn ta, nếu không vì hắn chỉ cho tôi ngôi sao chổi ấy thì tôi đã không xui xẻo như thế này. Ôi tôi chết vì xấu hổ mất. Tôi thề rằng sau này vào nhà vệ sinh tôi cũng gõ cửa T_T

Chiều, cái Trang sang nhà tôi chơi, kể ra từ hôm ấy đến nay nó cũng chưa biết mặt lão Tùng vuông tròn như thế nào, hầu hết chỉ qua miêu tả của tôi. Nhưng tôi nghĩ nếu đem những gì tôi miêu tả mà vẽ lại thì phải gọi đấy là tranh biếm họa của hắn ta mất.

Vừa bước vào nhà, nó đã ríu rít:

- Trang ơi, tao đến chơi này (bây giờ nó là tôi còn tôi bị buộc phải là nó)

- Ừm đợi tao tí.

Nhưng anh Long tốt bụng đã lon ton xuống mở cửa giùm:

- Em... chào anh ạ, em là Trang... à quên, em là Vy, bạn Trang ạ.

- Ừ, chào em, anh là.....

Tý chết với cái con này, cứ thấy giai đẹp là quên hết xung quanh, trước khi nó kịp phun thêm cái gì tôi đành lao xuống kéo nó lên phòng, thế mà nó vẫn cố ngoái lại. Hic. Vừa vào phòng tôi nó hét ầm lên:

- Đấy á? Chồng hệt của tao đẹp trai thế cơ à? Eo ôi, mũi cao, da trắng, tóc hung đỏ, lại còn người đẹp dáng chuẩn nữa. Đẹp trai chết mất. Bỏ anh này kể ra cũng tiếc nhỉ?

Nó xổ ra một rổ chẳng để tôi kịp nói gì

- Mày nói xong chưa để tao nói nào?

- Chưa!- thế rồi nó lại tiếp tục cái điệp khúc “eo ôi...”

Phải mất một lúc sau nó mới có dấu hiệu bình phục, bắt đầu nhìn tôi, ánh mắt ngờ vực:

- Giai đẹp thế mà mày cũng chẳng thèm động lòng ư? Có phải mày bị les không đấy?

- Mày hâm à, anh ấy thì có nhưng ông chồng hệt của mày thì biểu không tao cũng chẳng thèm.

- O,thế đấy chẳng là chồng hụt của tao chứ ai?

- Ai bảo đấy là chồng hụt của mày?Đấy là anh Long anh giai của lão ấy đấy.

- Hở thế chồng hụt của tao đâu?

- Tao làm sao mà biết được.

Đúng lúc ấy lão Tùng từ đâu phi vào phòng nó ré lên:

- Trang ơi anh bảo cái này?

Làm cái Trang giặt mình quay ra:

- Dạ??

- O,chào em,chắc em là bạn của Trang hả.

May mà lão ta không để ý,con bé đành lấp liếm:

- Vâng em là Vy,bạn của Trang ạ.

Rồi lão ta tí tởn xòe ra trước mặt tôi 2 tấm vé

- Đi du lịch nha- Hắn ta nói với giọng quyến rũ vô cùng nhưng,có hề hấn gì với tôi đâu.

- Tôi không đi.

- Nhưng trường em vừa thi xong chẳng được nghỉ 5 ngày còn gì,đi đi mà,bao lâu rồi em chưa đi du lịch?

Ừ nhỉ,bao lâu rồi tôi chưa đi du lịch,chắc cũng gần chục năm rồi.

- Anh mời mà,chẳng nhẽ em không thích đi chơi à?

- Nhưng đi với 1 mình anh thì không.

- O,anh có nói đi với mình anh đâu?

Trời ạ,đúng là cái miệng làm hại cái thân mà,sao tôi chóng tướng bỏ vậy không biết nữa.Hắn ta tùm tùm cười rồi nói tiếp:

- Anh Long cũng đi nữa,mà em cũng có thể rủ thêm bạn mà.

- Em đi cùng được không ạ- Cái Trang hớn hở chen vào

- Được chứ-hắn ta cười.

- Nhưng đi đâu?

- Nhà cô anh có khu biệt thự ở trên núi,không khí và khung cảnh ở đấy rất tuyệt,đảm bảo em sẽ không hối tiếc vì đã đi đâu.Giờ anh xuống báo với anh Long đã nhé.

Tôi chưa kịp mừng thì hắn ta lại thò đầu vào:

- Mà Trang này,em thích đi với mình anh hả?Anh vui lắm đấy.^^

May mà hắn chạy nhanh nếu không tất cả những thứ tôi có thể với được trong tầm tay đã bay ngay vào cái bản mặt nhăn nhó ấy cho xem.Huhu chắc kiếp trước tôi phải ăn ở thất đức lắm nên kiếp này mới phải chịu ngôi sao chổi như hắn ta.

11. Chương 11 : Chuyển Đi 5 Người

4 giờ sáng hôm sau, chuông đồng hồ reo, theo thói quen, tôi lại tiếp tục ngủ nướng và kết quả là cuống cuống lao vào nhà vệ sinh, mắt nhắm mắt mở, lại đang mơ mơ màng màng, tôi quên hẳn việc gõ cửa.

Và....cảnh tượng trước mắt lại một lần nữa làm tôi tỉnh hẳn, nhưng lần này trong phòng tắm không phải là lão Tùng mà là ANH LONG (T_T).

Anh ấy trở mặt ra nhìn tôi, còn tôi chết sững mắt mấy giây và đóng sập cửa chạy mất dép. Ôi mẹ ơi, làm sao mà sống nổi đây?

4h30, Trang và anh Phong đã có mặt ở trước cửa nhà. Đúng ra mà nói đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy anh Phong ngoài đời (vì hồi trước toàn xem ảnh thời cời chuông tắm mưa của ông ấy mà hehehe). Anh ấy cao, có nước da rám nắng khỏe mạnh và nụ cười hiền lành, rất thu hút. Thấy tôi, anh ấy mỉm cười chào:

- Chào em, anh là Phong, người yêu Trang (đoạn này anh ấy hạ giọng rất thấp)
- Hì, em nghe nó kể về anh suốt mà giờ mới được gặp, em là....đúng lúc ấy lão Tùng uể oải bước ra-.....Trang ạ.

Anh ấy hơi ngạc nhiên nhưng khi nhìn thấy lão Tùng anh ấy chỉ cười nhẹ với tôi. Có lẽ anh ấy cũng biết hết cái kế hoạch này rồi.

Anh Long lái xe rất êm, đến lúc tôi tưởng mình sắp chìm vào được giấc ngủ yên lành thì hán ta từ đằng sau nói nhỏ vào tai tôi:

- Em ngủ ngon nhé, nhưng lúc thức dậy đừng nhìn trộm bọn anh nữa nhé.

Tôi cảm thấy mình có khả năng đổi màu da giống như tắc kè vậy, bằng chứng là lúc này mặt tôi đỏ bừng bừng hệt như màu cái áo tôi đang mặc vậy.

Có lẽ như thế vẫn chưa thấm hại bằng việc anh Long nghe thấy thế quay sang tặng tôi một nụ cười “mùa thu tỏa nắng” nữa. Huhu tôi đành nhắm mắt giả vờ ngủ say như chết, mà thực ra có dám ngủ nữa đâu. Gruuu, Hoàng Nhất Tùng, cứ đợi đấy.

9h sáng, xe dừng lại ở chân một ngọn núi. Không khí thoáng đãng rất dễ chịu, tôi bị đánh thức bởi tiếng chim ríu rít và ánh sáng nhẹ xuyên qua màn sương mờ ảo.

Mọi người lục đục xuống xe, tôi vươn vai hít thật sâu cái không khí thấm đẫm mùi sương đêm mát lạnh và hương thơm cây cỏ vô cùng dễ chịu ấy. Quả là cái tên Tùng kia quảng cáo cũng không quá lời.

Nhưng....tôi vẫn chưa thấy ngôi biệt thự mà hán nói nằm ở góc nào cả, đến khi anh Long đi cất xe xong quay lại, hán ta bỗng quay lại, toe toét thông báo:

- Nào, cả nhà, bây giờ hành trình mới bắt đầu đây.
- Nghĩa là sao? - Cả tôi và cái Trang gần như đồng thanh.
- Nghĩa là chúng ta sẽ phải leo lên đỉnh ngọn núi này để đến được biệt thự đó em- anh Long nhẹ nhàng giải thích.
- CÁI GÌ Ạ?

May mà tôi và cái Trang đều không đi giày cao gót mà đi basket cho lành, sau khi lột dạ bằng 1 đồng bánh trái, hán ta bắt đầu hăm hử dẫn đường. Ngọn núi rất cao, cây cối lại rậm rạp nên tôi thậm chí dù cố đứng rất xa để nhìn lại cũng chẳng nhìn thấy cái chóp ngôi nhà. Chúng tôi phải đi theo đường mòn để lên đến nơi, anh Long cầm hầu hết hành lý của tôi và của anh ấy, lão Tùng cầm nốt phần còn lại, còn hành lý của cái Trang thì anh Phong lo cả nên hai đứa tôi chẳng phải vướng bận cái gì, đầu tiên cả đoàn đi rất hăm hử, lòng

nhật thành cao độ,với người dẫn đường thành thạo như kiểu đã sống ở đây cả thế kỉ rồi vậy(thảo nào chẳng khác gì con đười ươi).

Giờ thì tôi đã hiểu con trai ăn lẩm như thế thì calo sẽ được sử dụng vào việc gì,hắn ta vừa đi vừa huyền thuyên giải thích cho tôi đây là hoa gì,đây là cây gì,có tác dụng gì,có lúc hắn quên thì anh Long lại chen vào giải thích dùm,vậy mà cả 2 vẫn rất ung dung còn tôi thì chỉ việc nghe và đi mà cũng mệt đứt cả hơi,anh Phong với cái Trang thì khỏi nói,bệnh lười vận động của nó bây giờ đã gây hậu quả cứ đi được 1 đoạn nó lại thở hồng hộc như bị hen làm anh ấy lo sốt vó đến mức cứ nhất quyết đòi công nó cho nhanh.

Nhưng chúng tôi còn chưa kịp nhìn thấy hình dáng cái biệt thự nó như thế nào thì có 1 chuyện bất ngờ đã xảy ra.

Mưa!Đầu tiên thì chỉ là những hạt nhỏ xuyên qua những khe thưa thớt ở một số cây nhưng càng về sau mưa càng nặng hạt,mưa trũ những chiếc lá rỏ những giọt nặng và gấp gáp lên tóc,lên mặt,lên tay,lên lưng...mọi người.Chúng tôi chẳng còn chỗ nào để trú vì bốn mặt đều là rừng,mà ngôi biệt thự vẫn còn cách chúng tôi 2 giờ lặn mò nếu thời tiết tốt,còn trong khi mưa to như lúc này chúng tôi chẳng thể làm được bất cứ điều gì hơn là phải dừng lại,đợi chờ và cầu mong cơn mưa này chưa đủ kéo lũ về.

Bây giờ thì tôi bắt đầu thấy sai lầm khi giao cả tính mạng mình cho hắn ta để tham gia vào vụ đi chơi lần này.Ôi Hà Nhật Vy,mày mới ngu ngốc làm sao.

Khi tôi tự chửi mình như thế tôi đâu biết những việc còn khiến tôi hối tiếc hơn nhiều đang chờ đợi trước mắt.

12. Chương 12 : Con Bọ Đáng Ghét

Không hiểu sao con trai lại mang theo nhiều thứ như vậy chỉ để đi nghỉ ở một ngôi biệt thự chứ?Nếu chỉ có anh và Long và lão Tùng mang theo cả lều và đồ ăn thì tôi cũng không ngạc nhiên đến vậy nhưng đến anh Phong cũng mang theo đủ loại từ đồ đóng hộp đến áo mưa và cả lều cho 2 người nữa.Cứ như là biết trước rồi vậy.Thảo nào balo của mấy ông ấy to chẳng kém gì balo của tôi và cái Trang.

Nhưng trước khi đợi mấy lão ấy dựng lều xong,tuy được nhường cho cái áo mưa nhưng 2 đứa không chịu mặc,ướt thì ướt cả,cuối cùng không ép được chúng nó mấy lão ấy đành để yên.

Mưa rừng rất đáng sợ,hạt mưa nặng trĩu bẻ cong cành để rơi xuống,nhưng nhờ thế làm những tán cây tách nhau đem cho chúng tôi chút ánh sáng nhạt nhòa...

Ngồi im lặng trong lều,hơi ẩm từ cốc sữa nóng phả ra lan tỏa trong không khí một mùi thơm dễ chịu.Cơn mưa vẫn không ngớt,cái Trang ngồi cạnh tôi,thì thoảng lại cười cười,mắt mơ màng.Chao ôi,mới yêu có khác:

- Có chuyện gì vui hả mày-tôi huých nó.
- Ừ,hì hì-Nó cười hiền lành như thực nữ
- Ừ cái gì nữa,kể đi chứ lại.
- Hôm qua,tao đi chơi với anh Phong.Lúc anh ấy đưa tao về đến cổng ý.Xong là.....xong là.....là-nó tự dung dỏ mặt rồi lấp bắp.
- Cái con này.Là cái gì,sao mà mày lấp bắp?
- Ừ thì,lúc tao chào anh ấy xong định vào nhà,anh ấy kéo tao lại,xong là.....xong.....là...là-nó lại lấp bắp
- Ồi cái con này,nói 1 câu lại lấp bắp 1 câu,ai mà hiểu nổi cơ chứ
- Thế là mày mắt đà,ngã oạch một cái hả?-tôi trêu
- Không,hâm à.Xong anh ấy....hôn tao...-nó lại cười

- CÁI GÌ?

- Yên,nhỏ tiếng thôi-nó bịt vôi mồm tôi lại

- Thật á?

- Chẳng thật thì đùa à,sao mày hỏi hay thế?

- Vậy.....như thế nào?-tôi nhìn nó

Nó bối rối thấy rõ,đúng là con gái khi yêu xinh hơn thật,nhìn nó lúc này ai mà không khen dễ thương cho nổi.

- Ủ thì...rất là ngọt ngào,và bất ngờ.....cũng thấy choáng ngợp và hồi hộp nữa....

Tôi cười toe toét,dang tay ôm lấy nó:

- Mày hạnh phúc,tao cũng hạnh phúc.

Nó im lặng,rồi mỉm cười vẽ đàn chị:

- Tao đã yên bề gia thất rồi,giờ chỉ lo ày nữa là xong thôi

- Khiếp mày nói cứ như mẹ có con gái sắp lấy chồng rồi ý.- tôi chớp chớp mắt-tao còn bé lắm,đã biết tí gì đâu.

- Gớm quá đi mày-nó làm bộ sợ hãi.

Nụ hôn đầu tiên mang nhiều cảm xúc đến vậy ư?Không biết nụ hôn đầu tiên của tôi sẽ như thế nào??

Mưa ngớt dần,chúng tôi bắt đầu thu dọn lều và chuẩn bị lên đường,rừng sau mưa có cái gì đó đẹp hơn bình thường,mùi thơm từ những cành cây đậm hơn,lá cây xanh tốt hơn,mọi thứ đều như tràn trề năng lượng.

Cơn mưa này đối với chúng tôi là điều bất lợi nhưng đối với cánh rừng này thì đó dường như là điều mà nó đã chờ đợi từ rất lâu.

Anh Long và Tùng hình như đã sống ở nơi này rất lâu thì phải,cả hai dường như đều rất yêu cánh rừng này yêu từ nhánh cây ngọn cỏ đến cả.....những con côn trùng.

Tôi cũng rất yêu thiên nhiên,rất thích những nơi có nhiều cây cỏ,không khí thoáng đãng và màu xanh tươi mát luôn mang đến cảm giác rất dễ chịu nhưng tôi lại rất ít khi đến những nơi như thế một mình,vì tôi rất rất sợ côn trùng và những con vật có bốn chân.Thậm chí đến loài côn trùng đẹp nhất: bướm,tôi cũng sợ nốt.Tôi biết,tôi biết,chúng không thể ăn thịt tôi được,nhưng tôi đâu chỉ sợ những thứ có thể ăn thịt tôi.Tuy nhiên tôi không bao giờ vì nỗi sợ ấy mà xa lánh những cái cây vì ở đâu mà chẳng có cây,nỗi sợ của tôi chỉ trở lên khi tôi tận mắt nhìn thấy những con côn trùng ấy thôi.

Chẳng hiểu sao cánh rừng này không như tôi nghĩ,tôi vẫn chưa nhìn thấy con bọ nào bay bay trước mặt mình cả,chỉ một vài lần nhìn thấy những con bọ nhỏ xíu luồn lách trong những chiếc lá cây âm ẩm dưới gốc.Chúng chẳng đáng để tôi phải sợ.

Tên Tùng cứ vừa đi vừa huyền thoại tiếp,thì thoáng lại đặt vào tay tôi những chiếc lá có màu sắc bắt mắt.Anh Long cũng đi bên cạnh tôi nhưng anh không nói gì,thì thoáng,anh ấy quay sang nhìn tôi,tặng tôi một nụ cười rồi lại im lặng.Anh Phong với cái Trang đi thụt hẳn xuống sau.Híc,chưa gì anh ấy đã nâng mắt con bạn của tôi rồi.

Bỗng,tôi cảm thấy hình như chiếc lá mà tên Tùng vừa bỏ vào tay có phần hơi nặng,không những thế,nó còn đang.....nhúc nhích....tôi từ từ đưa tay lên trước mặt,cái vật mà hán ta vừa đặt lên tay tôi là một con bọ rất to,nó có lớp vỏ xù xì màu nâu đất và cái đầu bé tí với 2 cái râu ngoe nguẩy.2 con mắt đen sì của nó giương lên nhìn tôi như thách thức.Phải mất mấy giây tôi mới định hình được đó là gì:

- Đây là giống bọ đặc biệt của...

- Á Á Á Á Á-tôi hét lên,tay vùng hết cỡ mong con bọ ấy bay ra,nhưng trước những đặc tính của rừng,thường xuyên bám chặt các cành cây khi có gió to,tôi càng vùng mạnh thì nó càng bám chặt.

Nhưng sự sợ hãi không cho tôi dừng lại,tôi vừa hét vừa vung,nước mắt đã sắp trào ra rồi,anh Long cố lắm mới giữ được tôi lại,anh ấy đập lên lưng con bọ,nó bay vù đi,rồi biến mất sau những tán cây rừng dày đặc.

Trang đã lên kịp tới nơi,nhìn thấy tôi,nó lo lắng chạy lại

- Sao vậy mày?

- Tại...con...bọ.-tôi đã dần lấy lại được bình tĩnh

Bỗng nó nhấc tay tôi lên,hốt hoảng:

- Tay mày chảy máu rồi này.

Có lẽ do con bọ ấy bám chắc quá,những đường răng cửa trên tay nó găm sâu vào tay tôi tạo nên những vết cắt nhỏ nhưng rất nhiều.Máu đang chảy xối ra,lúc này tôi mới bắt đầu thấy đau buốt.

Thảo Trang nhanh nhẹn lấy dụng cụ cứu thương băng bó cho tôi.Nó cứ vừa băng vừa xuýt xoa.

- Anh xin lỗi,anh không biết em sợ bọ đến thế-anh ta cúi đầu xin lỗi nhìn rất chân thành.

Chẳng biết vì mệt hay vì anh ta trông quá tội nghiệp,tôi chẳng muốn trách móc gì cả:

- Thôi,không biết không có tội,đi tiếp thôi mọi người.

Mọi người tiếp tục đi nhưng không khí có vẻ nặng nề hơn nhiều

13. Chương 13 : Ngôi Biệt Thự Màu Rêu

Cuối cùng chúng tôi cũng đến nơi,khác hẳn với con đường mòn theo núi lúc nãy,có một con đường nhỏ,rải sỏi trắng 2 bên dẫn vào ngôi nhà.Cổng nhà không cao và đồ sộ như tôi tưởng,nhưng rất đẹp bởi những vòng hoa tigon quấn đầy lấy song sắt màu trắng sữa cùng lùm cây bên cạnh tỏa sắc xanh dễ chịu.

Ngôi biệt thự mang màu rêu trầm,nằm im lặng giữa muôn ngàn sắc hoa của khu vườn,nơi đây xanh quá,xanh từ mây,từ trời,từ cỏ cây và cả đến ngôi nhà.

- Nhà đẹp quá-tôi và cái Trang gần như đồng thanh.

Những mảng tường của ngôi nhà leo đầy những dây leo màu nâu nhạt thi thoảng xen giữa những chiếc lá nhỏ lấp ló bông hoa màu trắng tinh bé xíu.

Một hôm sau một ngày vất vả, ăn xong bữa tối do bác Lam-bác quản gia ở đây-nấu chúng tôi ai về phòng nấy nghỉ ngơi.

Tôi thức giấc,2h30' sáng,cảm thấy cổ họng đắng ngắt,tôi cần một cốc nước to.

Nhẹ nhàng đi xuống nhà,tôi nhớ lúc tối đã nhìn thấy nước ở phòng khách mà,bỗng....đèn vụt tắt.....có tiếng gió rít rất khê qua những khe hở trên cửa sổ...ánh trăng rải đều ánh sáng mờ ảo từ ô cửa sổ lừng xuống những bậc thang dưới chân tôi.Có tiếng mèo ở đâu đó “mieooooooooo.”

Những âm thanh kéo dài đến đáng sợ,tôi cuống cuống co giò chạy lên gác,căn nhà rộng thênh thang,lại mất điện,tôi đoán bữa phượng hướng,có chạy thật nhanh về phòng,cảm giác sợ hãi khiến tôi thấy như có ai đang đuổi đằng sau vậy.Với tay nắm cửa,tôi cố xoay thật nhanh,mò lên giường trùm kín mít.

Cố gắng dỗ giấc ngủ,tôi nhắm nghiền mắt,một mùi thơm dễ chịu tỏa ra từ cái chăn,sao ban nãy tôi không cảm thấy nhỉ?Chỉ một lát sau,tôi nhanh chóng chìm sâu vào những cơn mơ.

Ánh sáng bên ngoài hắt vào cửa sổ đánh thức Nhất Tùng khỏi giấc ngủ,đêm qua chẳng biết anh nằm kiểu gì mà cái chân chạy đi đâu mất,lạnh ghê,muốn ngủ thêm chút nữa quá,anh quờ tay tìm cái chân.....bỗng...chạm vào cái gì đó.....hình như trên giường không chỉ có mình anh....

Tiếng chim hót,tiếng lá cây xào xạc và ánh nắng sớm dường như đang mơn trớn trên gương mặt tôi,tất cả thật dễ chịu,tôi nằm im trên giường,nhắm mắt tận hưởng cảm giác như hòa mình và thiên nhiên ấy.....nhưng...hình như có ai đó đang nhìn chăm chăm vào mặt tôi thì phải.....mở mắt dậy....Hình ảnh đầu tiên đập thẳng vào mắt tôi là cái khuôn mặt của tên hâm Hoàng Nhất Tùng cùng một nụ cười rất gian xảo,hắn ta dám nhân lúc tôi đang ngủ mò sang phòng tôi ư?Lại còn dám nằm lên giường tôi nữa chứ,có quá đáng cũng vừa phải thôi.Chẳng cần suy nghĩ nhiều,tôi quát ầm lên

- ANH....

Nhưng chưa kịp quát xong hắn ta đã bịt miệng tôi lại,định giở trò gì với tôi nên sợ mọi người biết hử,hừ về khoản khác thì tôi sợ chứ hét hò thì đổ ai cấm được tôi.

Tôi ú ớ những tiếng rất to,đạp chân,với tay vừa cầu vừa cào,nhưng hắn ta vẫn không chịu buông,khuôn mặt thì dường như đang cố nhịn để không phì cười ra vậy.Rồi hắn ta ghé sát vào mặt tôi,nói:

- Em nhìn xem là phòng ai?

Ồ,mãi quát nạt,tôi không để ý.....nhưng...hình như...hình như...

...hình như...đây không phải phòng tôi....ơ..sao lại vậy...?Á,hay hắn ta cố tình bẻ tôi sang đây vì sợ nếu nằm ở phòng tôi có người sẽ nhìn thấy?Tên độc ác,nếu hắn bẻ tôi sang đây,tức là hắn động vào người mà tôi không hề biết.CÁI GÌ?Vậy hắn đã làm gì tôi rồi?

- Đồ xấu xa dê tiện kia!Anh bẻ tôi sang đây làm gì?-Tôi quát lên.

Về mặt anh ta thoáng chút bất ngờ nhưng sau đó,anh ta cười phá lên:

- Trang à,anh có thích em thật đấy nhưng anh không có biến thái đến thế đâu.

- Anh còn dám chối à?Không anh thì ai?Chẳng nhẽ tôi tự bò sang đây à?-Tôi vẫn tiếp tục.

- Anh nghĩ cũng có thể lắm đấy-anh ta nháy mắt.

Tôi đứng phắt dậy,đi về phòng,không quên đập cái cửa thật mạnh,Hoàng Nhất Tùng-tên biến thái điên rồ.Tôi căm ghét anh.

Vậy là tôi,một cô gái rất trong sáng,rất ngây thơ (óe) đã bị bôi trét những thứ rất rất không nên biết vào đầu óc,đầu tiên là vụ nhà vệ sinh,giờ lại còn ngủ cùng giường nữa.Mà tại sao lại cứ phải dính đến cái tên điên đấy cơ chứ.Grừuuu bực bội thật mà.

Tôi nhìn quanh phòng,hóa ra trong phòng tôi cũng có nước,vậy mà làm tối qua tôi phải liều mình đi xuống dưới nhà sau đó phải cuống cuống chạy lên.....ơ.....nhưng.....lúc đi lên...tôi không nhớ rõ nữa,hình như tôi chạy quá tầng thì phải?Phòng tôi,thêm một tầng nữa...chẳng phải là phòng tên Tùng sao?

Trời ạ! Vậy là tôi tự mình đi nhầm vào phòng hắn,tự mình leo lên giường hắn ta ngủ ngon lành.Sao tôi lại ngu ngốc ngớ ngẩn vậy cơ chứ.Tôi chết vì xấu hổ mất,đã thế lúc này còn to tiếng quát nạt hắn ta nữa.Lại còn tưởng bỏ là hắn ta yêu mình điên loạn đến mức bẻ trộm sang ngắm nữa.Tại sao mặt đất không thể nứt ra cái lỗ cho tôi chui xuống,huhu sao ông trời chẳng thương tôi chút nào huhuhu.

Mãi đến lúc cái Trang phải lên tận phòng gọi tôi mới dám xuống nhà,nhìn cái vẻ mặt thích thú của hắn ta tôi lại càng đỏ mặt.

Hôm nay chúng tôi sẽ được đi thăm “những kì quan đặc biệt” của vùng núi này.Sau khi giới thiệu sơ qua,chuẩn bị đầy đủ đồ ăn mọi người vui vẻ lên đường.Hắn ta cố tình đi chậm lại,nói nhỏ vào tai tôi:

- Chắc em đã nhớ ra lí do vì sao em lại ở phòng anh rồi à?-hắn ta tiếp tục nhả nhổ-anh cũng rất muốn biết đấy.

Tôi chỉ ước sao lúc ấy trời bỗng dừng tối thật tối để không ai có thể nhìn thấy khuôn mặt đỏ như gấc ấy của tôi,hoặc có cái gì đó bay thẳng vào mồm hắn để hắn để hắn đỡ nói những câu như thế nữa.

Nhưng có lẽ ngôi sao chổi hôm trước vẫn ám quẻ tôi chưa buông tha nên chẳng có điều nào trở thành hiện thực cả.Tôi đành ngậm ngùi ầm ức mà đi còn hắn ta thì vừa đi vừa huýt sáo như kiểu vui lắm ấy.

Thực sự đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy thác nước ở gần như thế này.Vẻ đẹp đến hùng vĩ của dòng thác khiến tôi đứng im mãi mê ngắm nhìn,nước trong đến độ tôi có thể nhìn thấy cả những viên đá cuội nhỏ xíu bên dưới,chân ngọn thác,nơi nước đổ xuống,tỏa ra một làn khói mỏng manh quần quýt như tỏa ra từ nước những cũng như đang ôm lấy nước vậy.

Cái Trang bắt anh Phong đứng đủ mọi tư thế để nó chụp ảnh kỉ niệm,nhìn cái dáng cao lênh khênh của anh ấy phải nhún nhún xuống như bé mẫu giáo tập múa để con bé có thể với tới khuôn mặt anh ấy,đến là hay.Cái Trang cười suốt,nụ cười của nó làm tôi cũng thấy như vui lây theo,bất giác tôi cũng nở một nụ cười.

Mấy tên con trai bắt đầu “thoát y” (vẫn mặc quần đùi nha) nhảy ầm ầm xuống nước,ánh nắng chói chang khiến mặt nước lấp lánh những ánh vàng đẹp kì diệu.

Tôi còn chưa định xuống nước thì cái Trang đã chạy từ đằng sau lại kéo xềnh xệch tôi ngã xuống nước,làn nước mát lạnh bao lấy khắp cơ thể mang đến cảm giác thích thú và dễ chịu vô cùng.Dĩ nhiên nó cũng phải trả giá bằng việc bị tôi té nước tới tấp.^^

Quầy nước chán chê đến tận lúc tay tôi nhăn nheo hết cả vào,không biết nếu ngâm nước lâu cả người chúng ta có bị quăn hết lại như vậy không nhỉ,cứ thử nghĩ đến cảnh tên Tùng da nhăn nheo như quả táo tàu tôi lại thấy hả hê vô cùng.

Anh Long và tôi cùng đi kiểm củ,giờ tôi mới để ý thấy dạo này anh ấy có vẻ im lặng hơn thì phải,liệu có phải anh ấy có tâm sự gì không nhỉ?

- Sao dạo này em thấy anh như kiểu có tâm sự gì vậy?-tôi nheo nheo mắt hỏi.

- Không,anh chỉ đang có việc khó hiểu cần suy nghĩ thôi mà-anh ấy mỉm cười.

- Việc gì vậy?Anh nói cho em thử xem,biết đâu em có thể giúp anh thì sao?

- Hì,chỉ cần em quan tâm đến anh như thế này anh đã thấy rất vui rồi mà.

- Thật không vậy-tôi cười tít mắt.

- Thật mà.Mà em không ngại cảnh củ à?

- Á,có chứ ạ.

.....

- Trang này,em thấy Tùng thế nào?

- Hơi bị đáng ghét ạ.

- Anh thấy nó có vẻ thích em.

- Chẳng phải đâu anh ạ.Hắn ta toàn trêu chọc,bắt nạt,mang đến xui xẻo cho em thôi.Anh không biết hắn ta còn chỉ sao chổi cho em rồi còn bảo ấy là sao băng đấy.Làm em xui xẻo đến tận hôm nay này.

- Em không biết con trai thường cố gây ấn tượng bằng cách bắt nạt người mình thích à?

- Uhm.....kể cả có vậy em cũng không thích.

-.....

-

- Vậy nếu là anh, em có thích không?

14. Chương 14 : Bí Mật Của Tôi

Tôi cảm thấy trời đất chao đảo . Là tôi nghe nhầm hay thực sự anh ấy đang nói như thế . Anh ấy đang tỏ tình với tôi ư ? Có thật không vậy .

- Gì ... gì.... cơ ả ? tôi lắp bắp .

- Anh hỏi nếu là anh thích em thì em có thích ko ? – Anh ấy nghiêm túc .

Vậy là thật rồi . Tôi nên nói gì đây ? Có thích anh ấy không ư ? Dĩ nhiên là cũng có nhưng ... tôi ... chẳng biết nữa.....nên làm gì bây giờ? , muốn nói gì đó nhưng lời nói cứ nghèn lại nơi cổ họng . Kết quả là tôi cứ đứng đực ra đấy nhìn đồng củ như bị thôi miên vậy . Đến lúc anh ấy sắp mất kiên nhẫn với cái kiểu “ tôi không nghe tôi không biết những gì bạn nói” ấy thì tôi bỗng cảm thấy những cái răng cửa sắc nhọn của một con vật khổng lồ nhỏ chút nào đang bò bò trên lưng tôi . Và ...

-Á Á Á

Tôi nhảy dựng lên cố giữ cái con vật gớm giếc ấy ra khỏi người nhưng cũng như hôm trước càng giữ nó càng bám chặt

Đến lúc tôi chỉ còn nước cởi cái áo ra vứt luôn đi anh ấy mới giữ được tôi lại , gỡ con bọ ấy ra cho tôi

.....

Quãng đường quay lại anh ấy chẳng nói gì còn tôi vừa ngại vừa xấu hổ nên cũng đành im lặng .

Tối đến cái Trang sang phòng tôi nó bắt đầu lôi cái máy ảnh ra khoe một đồng ảnh chụp mọi người (trong đó hầu hết là ảnh của anh Phong và nó) trong đó có một bức ảnh chụp tên Tùng, hần ta đang đứng dưới suối, khuôn mặt cười toe toét ướt đầm nước, ánh nắng chiếu vào khiến cho nụ cười ấy dường như trở nên lấp lánh vậy.

Ôi, tôi đang nghĩ cái gì vậy chứ. Cứ như là fan hâm mộ của hần ta ấy. Bỗng nhớ đến chuyện ban sáng, có lẽ tôi nên xin lỗi hần ta, không được bị quát nạt như vậy mà hần ta cũng không thềm giận. Uhm...kể ra hần ta cũng có điểm tốt đấy chứ.

Thấy tôi ngồi thần thờ, cái Trang huých nhẹ:

- Mà làm sao mà thờ người ra thế?

- Mà này.....hay là.....dừng lại đi-tôi buồn buồn nói.

- Dừng cái gì lại? Tự nhiên nói vậy, mà mòng du à?

- Thì dừng việc tao giả vờ làm vợ chưa cưới của ông Tùng thay mà ấ.

- Cho tao biết lí do-Nó nhìn tôi.

- ...Hôm nay, anh Long đã nói với tao là anh ấy thích tao-tôi rụt rè kể.

- Thật á? Thế mà trả lời thế nào?-nó tươi hần lên.

- Ờ thì....lúc ấy tao chưa biết trả lời thế nào thì....tự nhiên con bọ nó đậu lên áo...

- Há há thế là mà quên luôn anh ấy chứ gì, ôi, khổ thân anh Long, tình yêu bị ngăn cách bởi 1 con bọ-nó cười như bị động kinh (đấy là tôi ghét nên tả thế ^^)

Nhưng sau đó nó lại nghiêm mặt:

- Chuyện ấy thì liên quan gì đến dừng hay không?

- Thì...như thế này tao cứ cảm thấy tao đang lừa dối anh ấy vậy,may mà lúc tỏ tình anh ấy không gọi tao là Trang đấy,không thì tao nản hẳn luôn.-tôi tuân 1 tròng.

- Vậy mà yêu anh Long?

- Tao cũng không biết như thế nào nữa.Cũng có thích.

- Thích?

-1 chút....

- Vậy với lão Tùng?

- Chẳng ưa tẹo nào cả.

- Mà không nhớ là mà đã cam kết với tao à?Mày hãy làm cho xong những điều mà mày đã hứa đi (bị bắt ép hứa đấy chứ).Vừa mới bắt đầu,đừng hòng tao ày rút-nó lại nhìn tôi- vả lại,tao thành thực mong mày được hạnh phúc,nếu nói ra bây giờ mày sẽ không bao giờ gặp lại cả 2 người đó đâu.

- Tại sao chứ?-Tôi vẫn nói cứng

- Chẳng nhẽ mày nghĩ bố tao sẽ để mày yên?Chẳng nhẽ mày nghĩ có nhiều người cao thượng đến vậy ư?

Tôi lại im lặng,đây là lần thứ bao nhiêu khi tôi thuyết phục nó từ bỏ việc này mà cuối cùng tôi lại im lặng như thế này nhỉ?

- Làm hẳn ta ghét đến nỗi bỏ hôn ước thôi mà.Mày sẽ làm được mà.-nó nhìn tôi hi vọng.

-....

- Hay để anh giúp em nhé?- Tiếng anh Long vang lên

Ngay khi nhìn thấy anh ấy bước vào phòng,trái tim tôi cảm thấy như có ai bóp nghẹt lại,không thể thở nổi.Tiếng nói mắc lại nơi cổ họng,mắt tôi mở tròn hết cỡ.Có chuyện gì đang xảy ra vậy?Tại sao anh ấy lại ở đây và nói rằng anh ấy sẽ giúp tôi?

- Anh nói để anh giúp em nhé?

Gương mặt thần nhiên của anh ấy khiến tôi không thể hiểu nổi,tại sao lại thần nhiên?Thần nhiên là biết hết,là mỉa mai,hay là quá tức giận?

- Anh không cố ý nghe chuyện của 2 em nhưng vì câu chuyện ấy liên quan cả đến anh.

- O,hai người cứ nói chuyện nhé,em có việc bận rồi-cái Trang nhanh chóng kiểm soát lại mặt tiêu.

Giá tôi cũng có thể đi mất như thế thì tốt biết bao,cuối cùng tôi cũng nói được:

- Nhưng giúp.....cái.....cái...gì ..cơ ả?

- Giúp em hoàn thành nốt cái lời hứa của mình ấy.

- Anh không giận em sao?-tôi nhìn anh ấy.

- Làm sao mà anh không giận em được?Anh rất rất giận,nhưng dù em là ai thì người mà anh thích cũng chính là con người của em chứ không phải cái tên của em,nên anh muốn giúp em hoàn thành nốt điều đó.

Lí do nghe cứ kì cục thế nào ấy,nhưng tôi là người làm anh ấy giận mà,làm sao dám bắt bẻ đây:

- Nhưng em không muốn kéo cả anh vào chuyện này nữa,có lẽ em sẽ dừng lại.

- Em đã bước quá xa để quay lại rồi.Em cứ suy nghĩ đi.

Anh ấy đi ra khỏi phòng để lại 1 mình tôi với ngổn ngang biết bao nhiêu là suy nghĩ.

Chiều mai chúng tôi sẽ quay trở về thành phố,đáng nhẽ tôi phải tranh thủ cảm nhận hết nơi này nhưng tôi lại thần thờ ngồi một mình trong phòng,đến tận khi ánh nắng cuối cùng tắt hẳn,Trang ló đầu vào phòng tôi:

- Mọi người chuẩn bị đi chơi,mày xuống đi.

Tôi lắc lắc đầu,về mệt mỏi.

- Đi đi mày,chưa có chuyện gì cả,anh ấy đã tỏ ra bình thường thì mày cũng phải tỏ ra bình thường chứ.-nó nài nỉ.

Cuối cùng tôi cũng uể oải bước ra khỏi giường

Tối nay chúng tôi được dự một phiên chợ năm của người dân khu này,họ có truyền thống cứ ngày này hằng năm lại họp chợ dọc theo sườn núi,ánh sáng được những người bán hàng thắp lên khiến 1 góc ngọn núi như được phủ lớp lụa muôn màu lấp lánh trong đêm.Tiếng cười tiếng nói,tiếng mặc cả,tiếng rao,mùi thơm cây cỏ hòa với mùi đồ ăn,mùi vải,mùi mực...Dường như có thể cảm thấy rõ sự náo nức quyện chặt trong không khí nơi này,khuôn mặt mỗi người đều hiện rõ lên sự vui vẻ và phấn khích,tự nhiên tôi cảm thấy mọi nỗi buồn của mình đều bị cuốn phăng theo dòng người tấp nập ấy.

- Mày đừng nghĩ linh tinh nữa,anh ấy có chú ý gì đến việc ấy nữa đâu?-cái Trang kéo nhẹ tay tôi.

Đúng vậy thật,anh Long vẫn cười nói như chưa từng có chuyện gì xảy ra,người ta đã để ình thời gian suy nghĩ thì.....mình cũng đành đến hạn chót hầy tính.

Con bạn ngốc nghếch của tôi,chẳng hiểu là anh Long đã nói cái gì với nó nữa?Sao nó lại cứ suy nghĩ ngẩn ngơ ra thế kia.Thú thực tôi cũng thấy mình rất không đúng khi cứ lôi nó và chuyện này,nhưng chẳng hiểu sao tôi cứ cảm thấy nó không nên dừng lại.Không phải vì bố,chẳng phải vì cái bản cam kết ngớ ngẩn nào đó,mà tôi thực sự cảm thấy nó nhất định sẽ tìm thấy ở 1 trong 2 người ấy tình yêu chân chính của nó.

Mãi suy nghĩ,tôi không để ý đã buông tay Vy ra từ lúc nào,thôi chết,nó đi đâu mất rồi:

- Anh Phong,Vy đâu rồi?

Anh ấy cũng ngơ ngác quay sang nhìn tôi

- Anh tưởng em vẫn nắm tay Vy này giờ mà?

- Hay nó đi với anh Long và anh Tùng?-tôi vội vã lao lên trước tìm 2 người kia,nhưng họ cũng đang đi 1 mình.

Hoảng hốt,tôi hét to lên:

- Anh Long,anh Tùng,em lạc mất V...Trang rồi ạ.-híc như kiểu phải đi thông báo cho người ta là chính mình bị lạc rồi vậy.

Tôi chăm chú nhìn cái vòng bạc lấp lánh gắn hình cỏ 4 lá lúc lắc xung quanh,vờ tay ra kéo áo cái Trang lại,chẳng kịp ngăn mặt lên nhìn,tôi vội khoe:

- Mày ơi,cái vòng này đẹp quá,mày nghĩ tao có nên mua không mày?

Bất chợt,1 bàn tay thô ráp nắm lấy cổ tay tôi,quay lại nhìn tôi mới nhận ra mình đang nắm áo một người lạ hoắc,hắn ta nhìn tôi,cười cười:

- Bé đi chơi chợ đông thế này mà đi có 1 mình à?Hay đi luôn với anh nhé?

- O,không-tôi cố rút tay lại,nhưng không được

- Sao mà không?Đi một mình cho nó buồn chết hả em,đi với anh cho vui.

Cái tên điên này bị làm sao vậy chứ (thì bị điên đó),mà anh Long và mọi người đâu cả rồi? Sao lại chỉ còn có mình tôi thế này.Tôi càng cố giằng tay ra khỏi,hắn ta càng thích thú kéo lại,giống hệt như con bọ vậy.

- Anh buông tôi ra-Tôi quát lên

- Sao anh phải buông,là em nắm áo anh kéo lại trước đấy chứ,bé này hay nhĩ-rồi hấn ta lại cười ầm lên,giật mạnh tay tôi về phía người hấn.

Ngay khi tôi nhắm mắt sợ hãi vì chắc chắn sẽ đổ rầm vào người cái tên sở khanh kia thì có 1 bàn tay khác nắm lấy tay tôi,giữ chặt lại.

15. Chương 15 : Đó Là Bạn Gái Tôi.

Thiên thần hộ mệnh..à quên.....sao chổi hộ mệnh của tôi đã đến,hấn ta giữ chặt lấy tay tôi,nhìn tên kia về đe dọa:

- Buông tay cô ấy ra.

- Sao tao phải buông ?-Thằng kia cũng chẳng vừa

- Vì đây là bạn gái tao

Cái gì?Hấn ta đang nói cái gì vậy chứ?Tôi là bạn gái hấn ta ư?Khuôn mặt nghiêm túc kia bất giác làm tôi thấy hồi hộp vô cùng,là tại bàn tay to lớn của hấn đang nắm gọn lấy tay tôi hay tại câu nói vừa rồi?

Tuy điều ấy làm tôi xúc động đến nỗi chân tay cứng đờ ra nhưng với thằng kia xem ra chẳng xi nhê gì,nó hất hàm cười đều:

- Chẳng liên quan gì tao,tao cứ thích không buông đấy,thì đã làm sao nào?

- Thì thế này này...

Tùng vừa dứt lời một tiếng “bốp” đánh gọn vang lên,hấn ta kéo tay tôi về đằng sau để xông lên đánh tiếp,thằng kia bị choáng bất ngờ nhưng nó nhanh chóng đứng dậy đỡ cú đâm tiếp theo giờ chân sút thẳng vào bụng Tùng.

Mọi người bu lại mỗi lúc một đông,họ cứ đứng xem và bàn tán,chẳng ai có ý muốn can ngăn hay giúp đỡ gì cả,làm sao bây giờ,tôi phải là thế nào đây?

Long đã đi ngược lại rất lâu rồi mà vẫn chưa nhìn thấy Vy đâu,bây giờ anh đã biết chắc nên gọi cô ấy là gì rồi.

Đám đông trước mặt khiến anh chú ý,có ai đó đang đánh nhau thì phải,linh cảm không lành,anh cố len vào trong.

Tôi đang luống cuống không biết nên làm gì thì thằng kia vớ được thanh gươm ở đâu lao đến ngay sau Tùng,hoảng sợ tột cùng,chân tôi rú lên cố đẩy hấn ra khỏi đường đi của cú đánh.

“Bốp... rắc.....”

Tôi nhắm chặt mắt nhận cơn đau,nhưng sao không hề thấy?Mở mắt ra,tôi bàng hoàng nhìn những giọt máu đang nhỏ từ cánh tay của anh Long-anh ấy đã đỡ giúp tôi.

- Anh...anh có sao không?-câu hỏi ngớ ngẩn nhất mà tôi có thể nghĩ ra được.

Tôi nhanh chóng chụp lấy cánh tay anh ấy,một vết xước dài rướm máu và tua tủa những dằm gỗ cắm vào đấy,vậy mà anh ấy vẫn bình thần:

- Anh không sao- anh ấy mỉm cười.

Thằng kia thấy máu chẳng biết đã lủi đi từ lúc nào.

- Sao anh ngốc thế ,tại sao lại lao vào đỡ cho em chứ-tôi òa lên,chẳng hiểu sao nước mắt cứ rơi.

- Anh phải bảo vệ em chứ,em là bạn gái anh kia mà-anh ấy nói rồi ôm tôi vào lòng,nhẹ nhàng và ấm áp.

Tôi đâu biết khi ấy còn có 1 người cũng đang đứng đó,với những đau đớn không chỉ về thể xác

Sau khi quay về nhà bằng bó cho anh Long xong,tôi còn cố nán lại hỏi han anh ấy đủ kiểu,mãi tận đến lúc anh ấy bắt tôi đi ngủ tôi mới chịu về phòng.

Bây giờ tôi mới bắt đầu thấy hồi hộp,lúc tối anh ấy đã nhận tôi là bạn gái anh ấy (>__

3h sáng,tôi tỉnh dậy,đầu đau như búa bổ,bước ra hành lang, hình như có tiếng nói của ai đó,tôi rón rén lại gần:

- Anh đâu có yêu cô ấy,tại sao lại làm thế với cô ấy?

- Làm sao cậu biết được tôi có yêu ai hay không?

- Nếu tất cả những chuyện này là vì Bích Thảo thì anh hãy thôi ngay đi-Tùng đành giọng lại.

Họ đang nói về ai vậy?Sao tên Tùng lại tức tối như thế?Và Bích Thảo là ai?Tôi cố hé mắt nhìn vào,hai người đều có vẻ đang giận giữ cả.Anh Long bỗng nhiên cười nụ cười nửa miệng,nói điều gì đó rất nhỏ,Tùng gần đến nỗi ấn mạnh anh ấy vào tường giọng hầm hè:

- Nếu anh dám đem tình cảm của cô ấy ra đùa giỡn,tôi thề tôi sẽ không để yên đâu.Anh nên nhớ,cô ấy là vợ chưa cưới của tôi.

- Haha,cậu em ngô nghê của tôi,không để yên ư?Không để yên thì cậu định làm cái quái gì nào?- Anh Long cũng không chịu nhượng bộ chút nào.

Hắn ta tức đến nỗi đâm thẳng vào bức tường bên cạnh mặt anh ấy:

- Bất cứ điều gì,bất cứ việc gì mà tôi có thể làm.

- Vì yêu cô ấy?

Tim tôi bỗng lạc đi 1 nhịp,thật sự tôi vẫn chưa từng được nghe chính miệng hắn ta nói yêu tôi bao giờ.

- Tôi không có nghĩa vụ phải báo cáo với anh.

Thấy hắn ta có vẻ sắp bước ra khỏi phòng,tôi cuống cuống chạy trước,đến tận khi lên giường,chùm kín chắn,tôi vẫn không thôi thắc mắc.Tại sao hắn ta lại nói anh Long không yêu tôi?Bích Thảo là ai?Có chuyện gì thực sự mà tôi chưa được biết?

Sáng hôm sau:

- Hôm nay chúng ta về sớm-Tùng vừa ăn vừa nói

- Sao vậy anh?- cái Trang hỏi

- Chẳng có gì,anh thấy mình chơi đủ rồi,vả lại đi xuống núi lúc sớm cho dễ tìm đường.- hắn ta nói mà cũng chẳng thèm ngẩng lên nhìn,cái Trang biết ý,chẳng hỏi gì thêm.

- Chúng ta chia tay đi-chàng trai nói,khuôn mặt không có chút cảm xúc nào.

- Tại....tại sao?- cô gái ngơ ngàng,đánh rơi cuốn sách đang đọc xuống sàn,gọng nói đã run lên từng nhịp.

- Chẳng tại sao cả.

- Vì anh ấy ư?

- Tôi đã bảo chẳng tại sao cả.

- Nhưng.....em không thể đồng ý,em....rất yêu...anh...-tùng chữ một được nói ra ngắt quãng 1 cách ghen ngào.

- Được,vậy cô cần lí do phải không?Tôi yêu người khác rồi.
- Em không tin-cô gái cổ nói trong nước mắt.
- Chẳng liên quan đến tôi- người con trai lạnh lùng bỏ đi.

Long chứng kiến tất cả,cô gái khuyu xuống cô khóc nức lên từng tiếng,nước mắt ướt đẫm khuôn mặt xinh xắn,bờ vai cô run rẩy,anh muốn lao tới,muốn tự mình lau khô giọt nước mắt kia,muốn ôm chặt cô ấy vào trong vòng tay mình nhưng anh biết anh không thể,khoảng cách dù rất gần nhưng dường như mãi mãi anh chẳng thể nào chạm đến.

- Hoàng Nhất Tùng,tôi hận anh-cô tự nói,cổ ngăn những dòng nước mắt vẫn đang trào ra-tôi hận anh cả cuộc đời này.

.....

.....

.....

Long thức giấc,cơn mộng mị kéo anh ra khỏi giấc ngủ trưa ngắn.Đi ra ngoài cửa,Vy đang thu xếp đồ đạc,khuôn mặt lấm tấm mồ hôi, nhưng ánh lên sự thoải mái và niềm vui nhẹ nhàng,nhìn thấy anh,cô vội hỏi:

- Anh Long,tay anh có đỡ không?
- Anh không sao mà.

Chẳng có chút cảm giác tội lỗi nào trong anh cả,cô ấy sẽ sớm yêu anh thôi.Một nước đi đơn giản và hiệu quả,riêng việc làm cho Tùng tức đến nổi như tối qua cũng đủ hiểu nó coi cô ấy quan trọng đến mức nào.Rồi anh sẽ cũng sẽ cảm thấy bình yên.Giấc mơ ấy sẽ không bao giờ ám ảnh anh nữa,kẻ đáng bị trừng phạt rồi sẽ chịu sự trừng phạt thích đáng.

- Sao mà không sao được chứ,hôm qua có bao nhiêu là dằm ghim vào ấy,anh có biết lúc nhìn thấy như thế em đã sợ như thế nào không?Lần sau thì cấm nhé-cô ấy trách móc,cổ rướn lên định cốc anh 1 cái

Anh nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay Vy,chưa gì cô ấy đã đỏ mặt rồi,thật sự quá đơn giản mà.Anh cố nói với giọng thật dịu dàng:

- Nếu anh để em bị đánh lúc ấy thì giờ anh còn đau gấp nhiều lần.

Cô ấy gỡ tay anh ra,hơi cúi mặt xấu hổ:

- Em vẫn quên chưa nói với anh:cảm ơn anh.

Có tiếng gọi ở dưới nhà,cô ấy nói gì đó rồi chạy mất.Bỏ lại anh một mình với nụ cười nửa miệng:

- Bích Thảo,nếu em được chứng kiến những việc này em sẽ vui biết bao.

Tôi đang thu dọn đồ chuẩn bị đi về thì anh Long bước ra khỏi phòng,anh ấy có vẻ mệt mỏi,có lẽ vết thương ở tay vẫn chưa hết đau,tôi vội hỏi nhưng anh ấy chỉ cười,làm sao mà không đau được chứ,nhưng có lẽ anh ấy không muốn tôi lo lắng.Anh ấy ngốc thật,càng như thế tôi càng lo hơn ấy chứ,định cốc đầu anh ấy một cái nhưng khi tôi còn đang cố rướn thì anh ấy đã nắm lấy tay tôi,kéo sát lại 1 chút,nói giọng rất nhẹ nhàng:

- Nếu anh để em bị đánh lúc ấy thì giờ anh còn đau gấp nhiều lần.

Ôi,tôi chắc chắn là mặt mình đã đỏ lên rồi,dù gì tôi cũng là con gái,được 1 chàng trai đối xử ngọt ngào đến thế,làm sao mà không rung rinh đây (>_

Trên xe đi về nhà,mọi người chẳng nói với nhau câu nào,mỗi người đều đeo đuổi những suy nghĩ riêng trong mình.

16. Chương 16 : Cảm Xúc

Tôi rất mệt vì chuyến đi dài,thật lạ là lúc đi tôi không hề có cảm giác này,có lẽ tôi bị say xe rồi,nhưng tôi vẫn lảng xảng bê đồ dùm anh Long,anh ấy đang đau thế kia thì làm sao cầm được gì?Chưa kịp chạm vào đồ thì tên Tùng đã xách tất tần tật lên:

- Nặng thế này làm sao em cầm được-hắn ta nói mà chẳng thèm nhìn lại.
- Nhưng ít ra anh cũng đưa 1 ít đây,1 ít thì tôi vẫn cầm được mà-tôi chạy theo
- Em thích cầm lắm hả,vậy thì cầm đi này

Nói là làm,hắn ta tổng hết đồ sang cho tôi làm tôi suýt ngã ngựa ra sau vì nặng,chưa kịp nói gì hắn ta lại giằng lấy rồi đi lên:

- Biết là nặng như thế nào chưa,để yên anh xách có phải nhanh không.
- Ồ,hắn ta cũng có lúc tốt thế này sao?

Sau bữa cơm,anh Long ra ban công đứng,tôi cũng đi theo,tôi phải nói với anh ấy mới được:

- Anh uống cà phê không?-tôi rụt rè đưa cốc cà phê còn nóng cho anh ấy.
- Ừ,anh có-anh ấy cười.

Tại sao anh ấy lúc nào cũng có thể cười nụ cười dịu dàng đó nhỉ?Nụ cười khiến trái tim người khác tan chảy ra được.

- Em có chuyện muốn nói với anh.

-.....

-.....

- Tại sao lại pha cà phê cho anh mà không phải là sữa?
- Anh thích uống sữa sao?Bình thường em vẫn thấy anh uống cà phê đen mà?
- Nhưng chẳng phải em luôn pha sữa ọi người sao?

-.....

-.....

- Em cũng không biết nữa.

Anh ấy nhìn lên bầu trời lấp lánh sao:

- Lúc ở riêng,anh gọi em là Vy nhé?
- Sao anh biết tên em?-tôi ngạc nhiên.
- Anh biết mà-anh ấy nhại giọng một clip quảng cáo,chúng tôi phì cười,không khí ngại ngùng và nặng nề ban nãy tan biến hẳn.-Vy này,anh lạnh quá.
- Ồ,để em vào nhà lấy áo khoác cho anh-tôi dợm bước vào trong-hay mình vào...

Tôi chưa kịp nói hết câu,một cảm giác ấm áp bao quanh lấy cơ thể- anh Long,anh ấy đang ôm tôi từ đằng sau.Tôi thấy choáng váng,tôi thấy ngộp thở trong vòng tay nồng nàn ấy.

- Anh.....anh buông em ra-tôi cố nói.
- Một chút thôi.....chỉ 1 chút thôi.

Giọng nói tha thiết quá,ngọt ngào quá,vòng tay anh ấy ấm áp quá,tôi chẳng còn thấy được điều gì xung quanh nữa,đầu óc trống rỗng,trái tim đập mạnh liên hồi khiến ngực tôi đau nhức,anh ấy ngả đầu lên vai tôi,những sợi tóc vương vào cổ tôi mang mùi thơm nhẹ,đây là lần đầu tiên tôi ở gần một người con trai đến thế.

Vy đưa cho tôi cốc cà phê đen,cô ấy có vẻ rụt rè như muốn nói điều gì đó,tôi chẳng quan tâm,tôi đề nghị được gọi cô ấy bằng tên thật,cô ấy ngạc nhiên lắm,đôi mắt mở to,nếu tôi nói tôi biết ngay từ lúc đến nhà dì cô ấy thì cô ấy sẽ nghĩ sao nhỉ?

Trời đêm nay tối thẫm và lạnh,nhưng trời càng tối,ánh sao trong đêm càng trở nên sáng lấp lánh.Chăm chú nhìn những ánh sao,tôi buột miệng:

- Vy này,anh lạnh quá.

Cô ấy dường như đang cố nói điều gì nhưng lúc ấy đành quay đi,cô ấy định lấy áo cho tôi,ngay khi Vy quay lưng lại,cánh tay tôi đã dang ra ôm chặt cô ấy vào lòng.Tôi cũng chẳng hiểu tại sao mình lại làm thế.Chỉ rất muốn ôm cô ấy.....Không....không phải tôi muốn ôm cô,người tôi muốn ôm nhất,yêu thương nhất trên đời này mãi mãi chỉ có 1.Đây chỉ là cách thức để tôi làm cho tình yêu ấy trở nên có ý nghĩa mà thôi.

Tôi phải kể cho Trang nghe tất cả,phải nói cho cô ấy biết.Nhưng liệu cô ấy có tin tôi không hay lòng tin và tình cảm mà cô ấy dành cho Long quá lớn?Mà thực sự tình cảm cô ấy dành cho Long là gì?Tôi không biết,không dám chắc,không muốn đoán,không muốn nghe và cũng không muốn thấy.

Tôi chỉ biết,tôi phải nói.....nhưng...nếu Long thực lòng yêu cô ấy thì sao?Những suy nghĩ cứ quẩn lấy nhau,chồng chéo lên nhau làm tôi cảm thấy ngột ngạt vô cùng.Chuẩn bị bước ra lan can,hình ảnh ấy lập tức làm tôi đứng lại,im lặng trong bóng tối.

Trang đang đứng đó nhưng không chỉ có 1 mình,cô ấy đang đứng trong vòng tay Long,vòng tay siết chặt,những cảm xúc trên khuôn mặt cô ấy lẫn vào bóng tối khiến tôi không thấy được,nhưng những cảm xúc trong lòng tôi thì rất rõ ràng.Đau...

Không,tôi không có quyền nói điều gì cả,tôi là cái gì chứ?Dù tình yêu của Long là gì chẳng nữa,nó cũng đang làm cô ấy hạnh phúc,tôi là cái gì mà dám tước đoạt đi điều đó.

Tôi quay lại,bước lên phòng,im lặng,đeo headphone vào tai,giai điệu quen thuộc vang lên:

Người đàn ông bên cạnh em ra sao?

Hắn ta có làm em khóc

Em yêu,em có nhận ra anh?

Hay em đã lãng quên tất cả?

Anh lo lắng,anh thấy bồn chồn

Anh không thể lại gần

Cũng không thể nói gì với em

Anh ngồi một mình trong đêm dài cố xóa đi

mọi thứ hàng nghìn lần

.....

Anh chẳng nuôi tiếc gì vì đã yêu em

Hãy chỉ mang theo những kỉ niệm đẹp em nhé

Bằng cách nào đó anh sẽ chịu đựng được

Bằng cách nào đó,anh sẽ đứng dậy được

Cứ như thế rồi em sẽ có được hạnh phúc

.....

Hãy luôn hạnh phúc bên người ấy

Như thế anh sẽ không chìm đắm trong ảo tưởng

Không tiếc nuối, bỏ qua tất cả

Hãy sống tốt để khiến anh ghen tị

Em hãy cứ như bầu trời xanh, như làn mây trắng kia

Em hãy cứ cười như không có chuyện gì xảy ra

.....

Anh mong trái tim anh sẽ dịu lại

Sẽ quên đi tất cả và tiếp tục sống

Những giọt nước mắt sẽ được lau khô

Khi từng ngày trôi qua sẽ không đau đớn đến thế

Nếu không gặp lại nhau..

Anh cầu nguyện cho em.....[/color] Anh có nên rời xa em?.....

Cuối cùng anh Long cũng buông tôi ra, anh ấy từ từ xoay người tôi lại đối diện với anh ấy:

- Vỵ, em đồng ý làm bạn gái anh nhé?

Tôi bối rối, tôi ngỡ ngàng, tôi hạnh phúc, trái tim tôi đã đập nhanh lắm lắm rồi mà tới tận giờ nó vẫn chưa chịu ngừng lại. Anh ấy nâng mặt tôi lên, ánh mắt anh nhìn thẳng vào tôi, đôi mắt ấy sâu quá, nhấn chìm tôi trong muôn vàn cảm xúc. Khuôn mặt anh càng lúc càng gần lại, một nụ hôn? Nụ hôn đầu tiên của tôi?

17. Chương 17 : Cách Xa

Tôi đang nghĩ gì vậy? Ý định ban đầu của tôi là nói với anh ấy tôi cần thời gian để suy nghĩ kia mà? Tôi không thể để mọi chuyện đi quá xa được.

Tôi tránh khuôn mặt đang tới gần của anh ấy, nhẹ nhàng đẩy anh ấy ra, anh ấy có vẻ hơi bất ngờ, có những khi thật sự tôi rất lúng túng và bây giờ là một trong những lúc đó.

- Em xin lỗi-tôi lí nhí.

- Không, anh mới nên xin lỗi...em vẫn chưa trả lời mà anh đã..

- Em nghĩ em cần thêm thời gian.....có được không ạ?

Anh ấy cười, nụ cười ấy đẹp quá, dịu dàng quá:

- Dĩ nhiên là được. Anh đợi em đến bao lâu cũng được.

- Cảm ơn anh-tôi mỉm cười.

Sáng hôm sau:

- Từ mai tôi sẽ không ở đây nữa-Tùng nhún nhả nói

- Tại sao vậy?-tôi ngỡ ngàng.

- Hợp đồng hết hạn rồi mà,cả anh Long cũng vậy-anh ta nhìn tôi-hoặc nếu thích có thể giữ anh Long lại cũng được.

Ánh mắt lãnh đạm,lời nói không chút cảm xúc và kiêu xưng hô không đầu không cuối này khiến tôi cảm thấy khó chịu vô cùng,hắn ta làm sao vậy chứ? Chẳng nhẽ con trai mà cũng hay thay đổi như thế sao?Thật khó hiểu.Nhưng nghĩ đến việc 2 người dọn đi bất giác tôi thấy lòng trùng xuống,hụt hẫng,từ bao giờ tôi đã bắt đầu quen với việc có 2 người ở bên?Tôi ngỡ ngàng quá,người ta có phải là của tôi đâu mà.

- Vậy 2 người chuyển đi đâu?-tôi hỏi,gọng buồn buồn.

- Thấy cô buồn như vậy chắc Long chẳng nỡ đi đâu.

- Vậy anh có nỡ đi không?

Ồi,tôi đang hỏi cái gì vậy chứ,tôi mong nhận được câu trả lời là gì đây?Nếu anh ta nói không thì sao,mà có thì lại càng thêm buồn thôi mà.

- Cô cũng quan tâm đến tôi sao?-Tùng nói,vẻ chua chát

Sao lại nói tôi như vậy chứ?Tôi có làm cái gì đâu?Con người gì mà kì lạ,thực ra tôi chẳng thể giữ ai ở lại cả,vì anh trai tôi sắp ra đây ở cùng tôi,nếu để anh biết tôi để 2 tên con trai sống trong nhà chắc anh oán hận tôi nát đít mất.

- Vậy lúc đánh nhau ở chợ,sao không thêm hỏi tôi lấy 1 tiếng,tôi cũng cứu cô mà?-gọng nói hắn ta đều đều,không tức giận,không mỉa mai,cũng chẳng oán trách gì.

Nhưng sao tôi thấy cái giọng nói ấy cứ khó chịu vô cùng,lúc ấy tôi mãi lo cho anh Long quá nên chẳng còn nhớ gì đến xung quanh cả,hình như trước lúc đó Tùng cũng bị đập vào bụng thì phải.

- Tôi xin lỗi,là tại tôi không tốt.

Tối hôm ấy tôi nấu rất nhiều món ngon nhưng bữa ăn vẫn chẳng mấy vui vẻ,tôi nhớ lại hồi trước 3 người chúng tôi rất thoải mái,hay cãi nhau nhưng Tùng đối xử với tôi rất tốt,anh Long thì luôn dịu dàng mỉm cười với tôi.Từ lúc 2 người đến,đã có rất nhiều chuyện xảy ra,vậy mà bây giờ,lúc sắp chia tay rồi chẳng ai nói nổi lời nào với nhau.

- 2 người đi như này,em buồn lắm- cuối cùng tôi cũng lên tiếng.

- Anh cũng muốn kí hợp đồng tiếp với em đây chứ,nhưng em đâu có cho- Long mỉm cười

- Tại anh hai em sắp qua đây sống với em.

- Ủ,em ở nhà 1 mình phải cẩn thận nhé,anh cũng lo lắm đấy.

- Hi,em quen rồi,ở bao nhiêu năm nay mà cũng có sao đâu anh.

- Ủ,anh tin ở em mà.

Tùng chẳng nói lời nào,chỉ im lặng và ăn.Cứ như mấy món ăn tôi làm thôi miên anh ta vậy,cứ dán mắt vào đấy.

Anh ta đang đứng đó 1 mình,tôi lại nhớ đến cái đêm mưa,lần anh ta dám chỉ sao chổi cho tôi mà khoe sao băng,tôi mỉm cười,đưa anh ta cốc sữa:

- Sao hôm nay anh ít nói vậy? Ngày thường có thể đâu?-tôi nhăm nháp ngụm đầu tiên.

- Anh không có gì để nói hết-anh ta vẫn nhìn mông lung ra khoảng không im lặng trước mặt.

- Vậy chắc anh ghét tôi lắm

- Tại sao em nói vậy?

- Vì tôi ích kỉ, không tốt hay quát nạt anh .
 - Còn cả hay bướng, luôn ình là đúng, giận anh vô cớ nữa- anh ta bổ sung
- Hic, vậy mà tôi còn tưởng hẳn ta sẽ bênh mình kia đấy
- Thế thì đúng là ghét thật rồi.
 - Anh chưa bao giờ ghét em, bây giờ đã thế và sau này cũng vậy hết- anh ta quay sang nhìn thẳng vào mắt tôi.

Tôi ghét bị người ta nhìn thẳng vào mắt thế này lắm rồi, hôm qua thì anh Long, nay thì hẳn ta, mắt anh em nhà này cứ như có quyền năng vậy. Tự nhiên lại nghiêm túc thế này, làm tôi bối rối vô cùng.

- Thôi, lạnh rồi, anh vào nhà đi.

Nói rồi tôi quay lưng định đi vào nhà nhưng bàn tay anh ta đã nắm chặt lấy tay tôi kéo mạnh lại, tôi mất đà lao thẳng vào lòng anh ta. Chưa kịp định thần lại cánh tay còn lại của anh ta đã vòng ra sau lưng ôm chặt tôi vào lòng.

- Làm ơn... làm ơn cho anh 1 cơ hội... Anh không biết em với Long là như thế nào, anh không biết em có ghét anh không, nhưng làm ơn để cho anh 1 cơ hội, anh chỉ muốn được ở bên cạnh em thôi.

Làm sao đây? Cả người tôi run bắn lên, cổ họng ứ nghẹn lại, trái tim dường như có ai đang bóp nghẹt. Chỉ trong vòng 1 ngày mà có đến 2 người tỏ tình với tôi. Trái tim tôi sắp chết ngạt vì cảm xúc mất.

Tôi chẳng biết nói gì, cứ đứng đờ người ra đấy, sao thế này, tôi làm sao thế này, phải đẩy anh ta ra, đẩy anh ta ra, nhưng tôi chỉ thấy mình mềm nhũn, ngay khi cánh tay anh ta nói lỏng ra 1 chút, bằng tất cả sức lực của mình, tôi vùng ra, tôi chạy, tôi cảm thấy nếu không chạy nhanh tôi sẽ ngất xỉu mất. Đóng sập cửa phòng lại, tôi ngồi bệt xuống sàn, tôi bị làm sao thế này, những cảm xúc này là gì? Đầu óc ong ong quay cuồng...

18. Chương 18 : Rắc Rối Mới

Sáng hôm sau, tôi lấy lí do bận đi học, không giúp dọn nhà, thật ra vì tôi thấy rất ngại nhìn mặt tên Tùng, đến bây giờ má tôi vẫn nóng bừng, tại sao tôi lại thế chứ, anh Long cũng làm thế mà tôi cũng thấy có sao đâu. Đang suy nghĩ vẩn vơ, cái Trang đưa tôi quả ổi:

- Cho mày đấy. Ăn đi để lấy tinh thần.

Chắc nhìn cái bộ dạng của tôi phải thảm hại lắm lắm chứ nó chịu nhường đồ ăn cho ai đúng là chuyện lạ Việt Nam. Đang mãi ăn ổi, nhìn trời, tôi không để ý thấy thầy chủ nhiệm đã bước vào lớp, sau lưng thầy còn 1 người nữa, cho đến khi thầy giới thiệu:

- Đây là học sinh mới của lớp ta, em Nguyễn Đăng Dương.

Tôi chỉ liếc qua loa, cũng chẳng có ấn tượng gì mấy, ngoài cái hoa tai lấp lánh bên tai trái, với cái thứ ấy, kiểu gì cũng bị giáo viên nhòm ngó cho xem. Con gái cả lớp nhao nhao lên. Tôi lại tiếp tục ăn ổi kiểu “trên đời này chỉ còn ta và em”.

- Dương, em tự chọn chỗ ngồi đi.

- Thưa thầy- hẳn ta tỉnh bơ nói- em là bạn trai bạn Nhật Vy nên em có thể ngồi cạnh bạn ấy không ạ.

“Phụt”-tôi phun hết đám ổi trong miệng ra, may mà đang quay ra ngoài, không thì cái Trang nó giết tôi mất. Thầy chủ nhiệm bàng hoàng đưa mắt nhìn tôi, cả lớp bàng hoàng đưa mắt nhìn tôi, cái Trang ngồi ngay cạnh cũng rất bàng hoàng đưa mắt nhìn tôi, còn tôi thì bắt đầu ho sặc sụa vì những phần ổi chưa kịp nuốt đang nghẹn lại ở cổ họng.

- Bạn ấy không phản đối mà thầy, thầy cho em ngồi đó nha- hẳn ta dõ giọng nịnh nọt

Tôi đứng bật dậy, ứ ứ ở ở trong khi vẫn ho sặc sụa, hắt ta thấy thế liền nói:

- Tớ biết cậu ngồi đâu mà, làm gì mà phải đứng lên thế? - Rồi hắt quay sang thầy giáo đáng kính của tôi - Đi mà thầy... Em là học sinh mới, thầy để em ngồi cạnh bạn ấy để bạn ấy hướng dẫn em... đi thầyyyyy

Mặc cho tôi đập bàn (nhưng ko dám đập to), dậm chân, mặt đỏ bừng bừng, cái miếng ối chết toi ấy vẫn không thềm đi, còn thầy chủ nhiệm thì chỉ chú ý đến cái tên mắc dịch kia thôi.

Cuối cùng, thầy cũng đành đồng ý với yêu sách của tên học trò mới, cùng với đó, thầy còn tặng thêm cho tôi cái ánh mắt khó hiểu, ối thôi, bao nhiêu năm làm học sinh ngoan hiền của tôi nay coi như đổ xuống sông xuống biển hết. Thầy vừa bước ra khỏi phòng cũng là lúc tôi bắt đầu có khả năng nói lại.

- KHÔNG PHẢI ĐÂU THẦY - tôi gào lên.

Nhưng thầy đã "cất bước ra đi không quay trở lại", còn cái tên nhâng nháo kia thì lững thững xách cặp xuống chỗ tôi.

- Chào em yêu - hắt ta cười cười.

- CẬU ĐIÊN À? CẬU LÀ AI? - tôi chỉ thẳng tay vào mặt hắt, quát ầm lên, sao dạo này lắm người tự nhận tôi là bạn gái người ta vậy chứ?

- O, sao em lại nói thế nhỉ? Anh mà em cũng không nhận ra nữa à? - hắt ta vẫn chưa chịu thôi.

- ANH LÀ CÁI THằng QUÁI NÀO? - Tôi đã sắp phát điên lên rồi, tự nhận như vậy đã là quá lắm rồi, lại còn tự nhận với thầy chủ nhiệm của tôi nữa, tên này điên rồi.

Hắt mỉm cười, giơ tay lên lắc lắc cái nhẫn hình chữ V:

- Thế cái này thì em có nhận ra không?

Tôi đã nói là tôi có chiếc nhẫn hình chữ D rất đẹp chưa nhỉ? Có lẽ là chưa rồi, tôi chẳng biết tôi đã đeo chiếc nhẫn ấy từ lúc nào, chỉ biết nó rất quan trọng với tôi và tôi chưa bao giờ bỏ nó ra khỏi tay cả.

Chiếc nhẫn của hắt ta cùng 1 form với chiếc của tôi chỉ khác đó là chữ V... chữ V... chữ V có nghĩa là Vy? Còn chữ D của tôi? D nghĩa là Dương? Vậy là sao?

- Tao nghĩ ra rồi - cái Trang đột nhiên đập vào người tôi khi hai đứa đang lững thững đi về.

- Nghĩ ra cái gì cơ? - tôi nhú mày

- Tao biết thằng đấy là ai rồi

- Là ai? - tôi nói mà gần như hét

- Mày có hồi mẫu giáo và hồi tiểu học, lần nào chơi trò cô dâu chú rể mà cũng được chọn làm cô dâu, còn cái thằng người cao cao dong dong thì chọn làm chú rể không?

- Uhm... mang máng. Chuyện từ hồi mẫu giáo với lại tiểu học thì làm saomaf tao nhớ được.

- Cái thằng đấy đấy. Mày có nhớ chuyện cái nhẫn không? Hôm ấy nó mời cả lớp đến nhà nó dự sinh nhật ấy, mẹ nó tặng mày cái nhẫn đấy mà.

O, còn có cả chuyện này nữa sao? Sao tôi nghe nó kể quá khứ của tôi mà cứ như nó đang kể phim truyền hình vậy.

- Sao tao không nhớ gì cả?

- Sau đó nó chuyển nhà đi chỗ khác, bao lâu rồi không gặp lại. Giờ tự nhiên lại ùng ùng xuất hiện - nói rồi nó đâm chiêu như đang suy nghĩ gì ghê lắm.

Ôi cuộc sống khốn khổ của tôi lại có thêm rắc rối nữa rồi

19. Chương 19 : Hữu Duyên Thiên Lí Năng Tương Ngộ

Căn nhà hôm nay yên ắng và đằm hương hoa hồng, nhưng sao nó chẳng đem lại cho tôi cảm giác quen thuộc chút nào, tôi lặng bước vào nhà, bất chợt nước mắt cứ muốn rơi, tôi ngồi thụp xuống, không cả bật đèn ôm chặt lấy mình mà khóc, tiếng khóc tức tưởi như đứa trẻ con bị bắt nạt.

Bỗng “tách”, đèn bật sáng, tôi ngược khuôn mặt tèm nhem nước của mình lên. Tùng đang đứng đó, hấn ta phì cười:

- Anh đã đi đâu mà em khóc ghê thế?

Cái tên này, chẳng nghiêm túc lấy nổi 1 chút. Nhưng, sao hấn ta vẫn ở đây?

- Sao anh chưa đi? - tôi ngạc nhiên.

Hấn ta bước tới, rút khăn giấy lau nước mắt cho tôi, dịu dàng vô cùng, tôi bất giác đỏ mặt, giật lấy cái khăn:

- Nói đi, sao anh lại ở đây?

- Trưa nay anh hai em gọi ra nói là anh ấy chưa ra được, anh ấy nói phải 1-2 tháng nữa mới thu xếp xong mọi việc ở trong đây.

Trong lòng tôi có cái gì đó nhen nhói, là niềm vui? Là hạnh phúc? Gì cũng được, miễn là tôi không phải rời xa 2 người. Tôi chẳng còn thích căn nhà im lặng chút nào.

Tôi mỉm cười, anh ta xoa xoa đầu về mặt nhăn nhó:

- Đúng là cái đồ trẻ con, vừa khóc vừa cười.

- Vậy anh Long đâu rồi? - tôi hỏi

Ánh mắt Tùng thoáng chút buồn:

- Anh ấy ra ngoài mua đồ ăn rồi, hôm qua chúng ta ăn chia tay thì nay phải ăn mừng xum họp chứ còn.

Hic hic.... đúng là toàn những người từng từng thật, tôi phải cảm ơn anh hai mới được, sao anh lại bận đúng lúc thế không biết nữa ^^.....nhưng...chợt nhớ đến chuyện hôm qua, má tôi lại nóng bừng lên.....Sao hấn ta cứ nhăn nhó như kiểu chẳng có chuyện gì vậy chứ?

Hay chuyện hôm qua cũng chỉ là đùa cợt mà thôi? Hấn ta rõ ràng chỉ cố tình cho tôi ăn dưa bở như vậy thôi, thế nên hôm nay mới tự nhiên được thế kia. Nghĩ thế tôi bỗng thấy trong lòng khó chịu vô cùng, rất rất khó chịu ấy.

Hấn ta đang lững thững bước vào bếp thì đột ngột dừng lại làm tôi đâm sầm vào lưng hấn, hấn ta không quay lại mà nắm chặt lấy tay tôi kéo lên, vòng qua người hấn ta, tôi muốn rút tay ra nhưng bàn tay khỏe mạnh kia cứ giữ chắc lại:

- Anh làm gì vậy? - Tôi luống cuống - buông tôi ra đi.

- Chuyện hôm qua, anh không đùa đâu, anh chỉ mong em hãy suy nghĩ thật kĩ, anh thực sự rất yêu em.

Hấn ta đọc được suy nghĩ của tôi hay sao chứ? Tôi không muốn nghe đâu, tôi không muốn nghe. Những lời nói ấy cứ bóp chặt trái tim của tôi lại. Nồng nàn quá, mọi thứ mãnh liệt quá. Tôi sợ, tôi sợ mình sẽ ngã vào vòng tay ấy trong 1 phút chốc nào đó trong khi tôi chưa thực sự xác định được tình cảm của mình là gì. Tôi sợ, tôi sợ tôi sẽ chìm đắm trong ánh mắt sâu thẳm ấy, tôi sợ tôi sẽ không thể tự nhiên nhìn mọi người, không thể tự nhiên sống như trước nữa.

- Tại sao lại là tôi?

- Anh không biết. Anh cũng không nghĩ là anh cần lí do.

Rồi anh ta quay người lại nhìn tôi:

- Em đã đồng ý làm bạn gái anh Long rồi ư? - Ánh mắt ấy u buồn quá, tha thiết quá, ánh mắt ấy đang soi vào tâm trí tôi.

Khi tôi còn đang chưa biết trả lời như thế nào, bỗng có tiếng chuông cửa, tôi vội vàng lần ra khỏi vòng tay anh ta, chạy thật nhanh về phía cửa:

- Hi, cô bé, đồ ăn mừng xum họp này.

Anh Long đưa tôi rất nhiều đồ ăn, tôi chỉ cười nói qua loa, cố tránh cho anh ấy không nhìn thấy khuôn mặt đang đỏ bừng của mình.

“Cooooooooooooong”

“Bụp”

.....

- Á, trễ mất thôi.

Tôi lao ra khỏi giường, lao xuống nhà vệ sinh, cửa đang đóng. Ôi, làm sao giờ. Tôi đứng nhìn nhó ở ngoài cửa :

- Ai ở trong ấy thì cũng ra ngay đi, em sắp trễ học rồi. Làm ơn đi mà..

10s....15s..... Làm sao giờ:

- Làm ơn đi mà, em chết đây, em sắp muộn học rồi- tôi năn nỉ.

Tùng ở trong phòng hẩn uể oải đi ra, hẩn ta lững thững ra mở cửa nhà vệ sinh...nhưng trong ấy đang có người mà, tôi bị ngay mất lại.

- Cô nương, nhà vệ sinh có ai đâu. Em năn nỉ cái gì thế hả?

Tôi hé mắt ra nhìn, ơ, không có ai thật, tôi vội lao vào, hic vậy là từ nãy đến giờ tôi cứ đứng lảm nhảm với cái cửa phòng à? Xấu hổ chết mất, mới sáng ngày ra mà đã...

Không hiểu tôi để cái phù hiệu ở đâu rồi mà tìm mãi chẳng thấy, đến lúc tìm được thì, dép chẳng biết bay mất đâu 1 chiếc. Sau khi tôi xong xuôi các thứ, dắt đến xe thì xe lại hết sạch hơi. Hôm nay đúng là một ngày xui xẻo, tôi đành lao ra ngõ xem cái Trang có đứng đợi không, nhưng chẳng thấy bóng dáng nó đâu, đang định chạy vào nhà tôi bị 1 bàn tay giữ lại- Nguyễn Đăng Dương- hẩn ta làm cái quái gì ở đây. Có lẽ hẩn ta định nắm tay tôi kéo lại nhưng tôi chạy nhanh quá nên rút cuộc chỉ nắm được 1 mẫu áo, theo quán tính, tôi cứ thế lao tiếp và... “roettttt”. **CÁI TÊN MẮC DỊCH NÀY!**

Tôi ôm vội lấy người, vừa chạy vào trong nhà vừa la ầm lên:

- ĐỒ BỆNH HOẠN, ĐỒ BIẾN THÁI, ĐỒ ĐIÊN, ĐỒ MẤT NẾT...

Hẩn ta tồn công đứng trước cửa nhà tôi chờ tôi ra để....xé áo ư? Huhu tôi chết mất, kiếp trước chắc tôi mắc nợ gì hẩn đây mà.

Đã thế, lúc tôi lao vào nhà lại còn đâm sầm vào tên Tùng nữa, hẩn ta trở mắt ra nhìn tôi, bị tôi đập thẳng cái cặp vào mặt:

- CẤM ANH NHÌN- tôi lại tiếp tục chạy.

Cuối cùng tôi cũng chạy được đến phòng, ôi, thế là xong cái áo xinh đẹp của tôi, tôi vội vàng thay áo khác cố chạy thật nhanh cho kịp giờ, dưới nhà, cái tên Dương thần kinh ấy đang ngoác miệng ra:

- Vỵ ơ, tớ xin lỗi, tớ không cố ý đâu.

Thôi chết, ai cho hẩn ta dám gọi tên tôi ở đây chứ, thật lòng tôi chỉ muốn tổng ngay bất cứ thứ gì vào cái mồm của hẩn, nhưng trước khi mong điều kì diệu như thế xảy ra được, tôi phải nhanh chóng làm cho hẩn không nói nữa đã:

- Ô, không sao đâu. Cậu chờ tớ đi học nhé?

- Ô, ừ.

- Nhanh nhanh lên, muộn lắm rồi- tôi giục.

Mong là tên Tùng không nghe thấy gì.

Đi được 1 đoạn,tôi tự nhảy xuống xe,dĩ nhiên,chân ngắn cũng có cái lợi của nó,không chạm đến đất nên không làm xe lắc chút nào.Hắn ta vẫn đang đạp từng vòng bánh xe,về mặt phởn không chịu được.

Bye em,cứ đi mà phởn 1 mình nhé.Tôi vòng sang đường tắt,con đường này dành riêng cho những lần đi học trễ của tôi,vượt qua mấy lần hàng rào và 1 con mương nhỏ,con mương này rất nhiều người biết nhưng ít người dám nhảy qua,vì nó khá xa,mùa này chưa được bơm nên nước rất thấp.Tuy nhiên tôi chưa bao giờ sợ nó cả,nó gần bó với tôi quá lâu rồi.Hồi nhỏ,có 1 lũ con trai rất hay bắt nạt tôi.Mỗi lần đến đây,tôi đều nhảy sang bờ bên kia,dụ chúng nó bơi qua,lúc chúng nó gần sang đến tôi lại nhảy 1 cái nữa,chạy tốt về nhà.

Nhưng sáng nay chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào,lúc tôi sắp nhảy thì chân mắc vào đám cỏ lau bên bờ,tôi lao thẳng xuống nước,tôi cố đưa phần mông xuống để giảm bớt thiệt hại nhưng đau vẫn là đau thôi.Ướt như chuột lột,chân đau nhức,tôi cố bò lên.Đi những bước cà nhắc về nhà.

Nguyễn Đăng Dương-hắn ta cũng chẳng mang đến điều gì tốt đẹp đâu mà.

20. Chương 20 : Sao Bây Giờ?

Thấy tôi bết lét như thế về đến nhà,Tùng đang ăn sáng ôm bụng lăn ra cười như nông dân được mùa ấy.Chỉ muốn đâm thẳng vào mặt hắn ta 1 phát nhưng tôi chẳng còn hơi sức đâu nữa.Anh Long chắc đi làm rồi,tôi đau chân lắm rồi,có lẽ ban này ngã tôi bị tẹo chân rồi.Đầu óc quay cuồng,tôi mệt quá,cái gì cũng như đang quay mòng mòng vậy.

Trước khi đặt thân xuống sàn 1 cách rất cải lương tôi vẫn kịp nhìn thấy khuôn mặt hoảng hốt của hắn ta:

- Trang...

Tôi tỉnh dậy,đầu đau nhức,cổ họng đắng nghét.Tôi đang nằm trên giường,thôi chết rồi,vậy là tôi nghỉ oan 1 buổi học mà không có phép rồi.Đã bị vụ tên Dương điên giờ lại nghỉ học tự do chắc thầy trò tôi chết mất.Vội vàng bò dậy,tôi lao về phía cái điện thoại.Ôi,sau cú ngã lúc sáng,giờ nó nhìn thảm thương 1 cách quá đáng.Vỡ bị bẹp,màn hình nứt,phím lỗi lôm linh tinh.Tôi không dám chắc là nó vẫn còn khả năng gọi được....và trên thực tế,thậm chí nó còn không bật lên nổi.

Chưa kịp đi xuống dưới nhà cơn đau đầu làm tôi không thể đứng vững,chống tay vào bàn,tôi lảo đảo.Tùng chẳng biết từ đâu chạy hồng hộc vào,tay đang bê chậu nước và khăn mặt vắt trên vai.Nhìn cứ như đưa vợ đi đẻ ấy.

Hắn ta lao đến đỡ lấy tôi,diu vào giường:

- Sao em ngốc thế?Sao lại đứng lên đi ra như thế này?Nhỡ ngã xỉu như lúc nãy thì sao?

Vậy là tôi ngất xỉu,chắc do lết nguyên cái quần đầy nước về nhà nên tôi nhiễm lạnh rồi.Híc,đến giờ cái chân vẫn còn đau đây....Ồ...nhưng...sao quá áo của tôi chẳng ướt chút nào vậy?...HẮN TA ĐÃ THAY QUẦN ÁO CHO TÔI???? Ôi mẹ ơi,hắn ta đã làm cái gì tôi rồi,huhuh17 năm tôi giữ gìn,vậy mà...

Tôi nhảy dựng lên(đau chân mà nhảy khỏe thế),hai tay ôm lấy người:

- Anh...đã làm cái gì rồi-ánh mắt hầm hè đe dọa.

Anh ta thông thả giặt cái khăn mặt:

- Anh nhờ cô hàng xóm thay quần áo cho em đây.Anh chưa làm gì đâu nhé.

Híc,sao tôi có trí tưởng tượng phong phú thế chứ?Tôi hâm mất rồi,soa toàn nghĩ hần ta làm gì mình như vậy chứ?

Mà cái điệu cười đểu giả của hần ta mỗi lúc như thế này,khiến tôi chỉ muốn độn thổ luôn được.Thấy tôi cứ đứng đực ra đấy,hần ta kéo tôi ấn cho nằm xuống giường,đắp cái khăn mặt lên trán:

- Em nghỉ đi,ôm mà cứ đi đi lại lại thế à.

Khuôn mặt ấy dịu dàng quá,những lời nói ấy khiến tôi chẳng biết mặt mình có đang nóng bừng vì cảm lạnh hay không nữa.

Trang ngất xỉu,tôi không biết có chuyện gì xảy ra với cô ấy nữa,người cô ấy ướt sũng,chân tay trầy xước,cổ chân dường như đã trẹo hẳn đi rồi,khuôn mjawt thì nhợt nhạt,tôi phải làm sao bây giờ?

Tôi luống cuống bế cô ấy lên phòng, phải thay quần áo ướt ngay.....nhưng...tôi làm sao mà thay được giờ..Hay...tôi cứ kệ nhĩ?...Dù sao cô ấy cũng đang mê mệt mà,có biết gì đâu.....

- Tùng ơi,cô mang bánh sang này,cô để ở bếp nhé-tiếng cô hàng xóm kéo tôi ra khỏi những suy nghĩ ngớ ngẩn ấy.

Tôi vội vàng chạy xuống

- Cô Nhân ơi,cô giúp con chút...

Trang đang nằm im lặng trên giường,lông mi cụp và dài khiến đôi mắt ấy lúc nào cũng như chất chứa một nỗi buồn nhưng khi khép lại,nhìn khuôn mặt cô ấy dường như rất thoải mái.

Bây giờ tôi mới để ý thấy những cánh hoa trắng tinh vương trên mái tóc cô ấy ,nhẹ nhàng gỡ chúng ra tay tôi chạm vào khuôn mặt đang say ngủ kia.Tôi chậm chậm ghé vào gần,hơi ấm từ người cô ấy tỏa ra nhẹ nhàng,một mùi thơm lan tỏa ra xung quanh.

Khi chỉ còn cách 1 chút nữa bỗng cô ấy trở mình,tôi rụt vội gương mặt mình lại,đi ra nhanh ra khỏi phòng.

Tôi làm sao vậy chứ? Nếu cứ như thế này làm sao tôi có thể ở bên cạnh cô ấy nữa? Làm sao bây giờ?

Ôm lấy khuôn mặt đang đỏ bừng tôi đứng lặng trước cửa phòng.Bên trong có tiếng lục cục,có lẽ cô ấy thức dậy rồi.

Tôi chạy vội xuống nhà,cổ lấp đi cái cảm xúc ấy.

Sao anh ta lăm lăm lại cứ dịu dàng như thế,lúc thì suốt ngày chọc ngoáy tôi vậy?Khiến tôi cũng chẳng biết đâu mà lẩn.

Anh ta nhìn tôi mỉm cười

- Em nghỉ đi chứ,sao cứ ngó anh lom lom vậy?

Thấy tôi không nói gì,hần ta bắt đầu tự sướng:

- Hay anh đẹp trai quá nên em muốn ngắm

Tôi phì cười,gớm,tự tin quá thể.Hai mắt nhúu lại,tôi buồn ngủ lắm rồi.À,mà sao anh ta lại đắp khăn lên trán cho tôi nhĩ?Tôi nghĩ tôi đâu có bị sốt,trán cũng không nóng mà...Thôi,mặc kệ,người ta quan tâm đến mình thì mình cũng không nên bắt bẻ làm gì.

Nhưng có lẽ anh ta phải chạy tới chạy lui mới nghĩ ra được việc này nên mới nóng đỏ cả mặt lên thế kia.Uhm....Hoàng Nhất Tùng....cảm ơn anh.

Mãi đến tận trưa hôm ấy tôi mới tỉnh lại,nhưng lão Tùng đã đi đâu đó rồi,anh Long đang ngồi bên giường nhìn tôi,khuôn mặt anh có vẻ như thích thú lắm:

- Sao anh nhìn em ghê thế?

- Em có biết nhìn em lúc ngủ rất dễ thương không?- anh ấy mỉm cười.

- O...em không.

Dĩ nhiên là không rồi,chẳng nhẽ tôi lại vừa ngủ vừa soi gương.

- Nhìn rất giống thiên thần- anh ấy vẫn giữ nụ cười tuyệt đẹp ấy,tôi nghĩ chắc có cả tá con gái sẵn sàng chết vì nụ cười của anh.

Tôi đỏ mặt,trái tim hẫng mất 1 nhịp,sao anh ấy lại dịu dàng đến thế?Sao lại đối xử với tôi tốt như thế cơ chứ?Chẳng biết nói gì,tôi luống cuống ngồi dậy tìm đôi dép đi trong nhà nhưng sao mãi chẳng thấy.Ồ...vậy tôi đi lên đây bằng cách nào?...Nói mới nhớ,hình như lúc đó tôi ngất xỉu mà,vậy...tên Tùng đã bế (hoặc công,hoặc diu mà cũng có thể là lòi) tôi lên đây sao?Híc

Mặt tôi càng lúc càng đỏ,đến nỗi anh Long lo lắng sờ trán:

- Sao mặt em đỏ thế?Hay sốt lại rồi?

- O..em không sao ạ.

Anh ấy nhìn qua rồi nói:

- Đợi anh chút.

Lát sau anh ấy quay lại với đôi dép thỏ bông màu đỏ,nhìn nó to đến nỗi tôi nghĩ chắc tôi có thể nhét cả 2 chân của mình vào ấy mất

- Em đi thử đi- Anh ấy hào hứng.

Phải nói là chân bơi trong dép thì mới diễn tả hết được sự thực của tôi lúc này.Dù thế nhưng tôi vẫn cười toe toét:

- Dễ thương lắm anh.

- Nhưng....có lẽ hơi to so với chân em nhỉ?

- Dạ...cũng hơi hơi ạ.

Hơi hơi là thế nào,chẳng những nhét được 2 chân mà nhét thêm cái tay của tôi cũng vừa ấy chứ:

- Mà anh lấy size chân ai để mua thế ạ?

- À,anh tự đi thử,anh nghĩ dép ở nhà thì nên rộng một chút nên anh mua cỡ to hơn cỡ anh đi.

Cứ nghĩ cái cảnh anh ấy cặm cùi ngồi xổ thử mấy đôi dép đủ hình dễ thương vào chân để chọn mua cho tôi cũng đủ làm tôi thấy món quà này có ý nghĩa thế nào.Tôi mỉm cười:

- Hơi rộng 1 chút,nhưng em rất thích anh ạ.

Anh ấy vuốt mái tóc của tôi,những ngón tay đan vào,miết nhẹ,ánh mắt anh ấy dịu dàng nhìn tôi:

- Anh ước gì lúc nào cũng được thấy nụ cười này của em.

Tôi nghĩ có lẽ tôi sắp không thể sống bằng lí trí nữa rồi.Làm sao bây giờ?

21. Chương 21 : Tôi Sẽ Đấu Tranh

Tôi vừa đi mua cháo cho Trang,không biết cô ấy thích ăn loại nào nữa,nên tôi mua tất cả các loại có trong hàng cháo,mong là trong ấy có 1 kiểu mà cô ấy ưng.

Vừa bước đến cửa phòng,cảnh tượng trong đó khiến tôi dừng bước lại,Long, anh ta đang vuốt tóc Trang,những ngón tay anh ta luồn sâu vào tóc cô ấy,khuôn mặt anh ta đang dần tối gần.

Tôi sẽ làm gì đây,sẽ im lặng như lần trước ư?

Tôi sẽ mãi mãi là người đứng ngoài?

Không,tôi không muốn thế!

Tôi đẩy cửa bước vào,đặt cặp lồng cháo lên bàn,anh ta nhìn tôi khó chịu nhưng đành buông tay ra khỏi khuôn mặt Trang:

- Cái gì mà nhiều vậy?-Cô ấy quay sang nhìn tôi.
- Anh mua cháo cho em.Chẳng biết em thích vị gì nên anh mua tất cả các loại về.
- Cái gì cơ?Sao anh lãng phí thế? Cháo nào tôi cũng thích cả mà.
- Anh đâu có biết,anh có ý tốt mà,đừng quát anh-tôi bắt đầu nhăn nhó trêu chọc cô ấy.
- Thôi,lỡ mua về rồi thì cùng ăn đi,trưa nay đằng nào em cũng không nấu ăn được mà-cô ấy lại vui vẻ.

Tôi mỉm cười,chỉ có Long là khó chịu ra mặt.Chẳng sao cả,tôi mặc kệ,tình cảm của Trang cho anh ta là gì,tình cảm của anh ta có là thật hay không.Tôi mặc kệ,tôi sẽ đấu tranh tới cùng,đó là tình yêu của tôi kia mà.Tôi sẽ không đứng ngoài nhìn vào nữa đâu.

Tôi nhanh chóng chuẩn bị các thứ để đi học chiều,chẳng biết là vì lí do gì mà tôi khỏe nhanh thế.Là vì được ăn cháo ngon hay vì những tình cảm mà tôi nhận được từ 2 người ấy???

Tôi cũng không biết nữa...

Xe đạp còn chưa sửa,tôi đành cuốc bộ đến trường vì 2 người kia đang ngủ say như chết rồi

Vừa bước vào lớp,tôi bị chặn ngay lại bởi tên Dương,à thôi chết mãi ốm tôi quên tiết mất tên này.

- Sao cậu lại nhảy xuống khỏi xe như thế?-hắn ta nói như quát.
- Tại sao tôi lại không được nhảy xuống?-tôi cũng chẳng vừa.

Đang mạnh miệng,tên kia bỗng lúng túng như gà mắc tóc.

- O...thì,nếu cậu nhảy xuống như vậy sẽ rất nguy hiểm.Cậu có biết tớ đã lo như thế nào không?
- Tại sao lại phải lo cho tôi?Tôi đã chết đâu mà.

Hắn ta nhăn mặt,kéo tôi vào lòng:

- Làm sao mà tớ không lo cho được.

Tôi đâm thẳng vào mặt hắn trước khi hắn ta kịp làm cái trò đòi bại ấy ngay cửa lớp.Ôm tôi ư?Đừng hòng!
Tôi xách cặp,lúi về chỗ,cái Trang cứ ngồi cười suốt thôi.

- Sao cậu mạnh tay thế hả?
- Tôi thế đấy,kệ tôi.
- Nhớ hồng khuôn mặt đẹp trai của tớ thì sao?
- Có phải mặt tôi đâu.

Tôi đâu biết,khi tôi nói ra những lời ấy với cậu ta,có ánh mắt đang nhìn tôi căm phẫn

Lớp tôi tổ chức party,thật chẳng muốn đi chút nào,tôi chỉ muốn ở nhà ngủ thôi:

- Đi nha mà?-cái Trang lay lay tôi.
- Tao không đi đâu,đi với mà,mày lại rủ anh Phong xong đến đây mà bán bạn vì tình thì tao biết làm gì?
- Mày lo gì?Mày rủ anh Long hay anh Tùng đi đều được mà,2 lão ấy mà đến thì bọn con Nga có mà ghen nổ mắt.

- Kệ chúng nó,tao ngại rủ 2 ông ấy lắm.
- Cậu là của tớ mà,sao lại rủ ai có chứ-tên Dương chẳng biết ở đâu nói chen vào.
- Ủ đây nhé,mày có người đi cùng rồi nhé,cầm chổi nữa nhé-cái Trang mừng như vợ được vàng.
- Ai là của cậu chứ?

Tôi quay sang định đánh nhưng nắm tay vừa vung lên đã bị hắn ta nắm chặt lại.Hắn ta cười nụ cười đều giả.Hừ,không đánh bằng tay tôi vẫn còn chân cơ mà. “Bốp”bắn mặt nhăn nhở của hắn ta đột ngột biến sắc,hắn ta thụp xuống bàn,đầu đôn khôn xiết.Cho chưa,ai bảo dám cầm tay tôi,mà chân tôi thì ngắn,tầm với chỉ có thể thôi,muốn đập vào bụng nhưng nó lại không trúng...

Chưa kịp nhờ đèo về thì cái Trang đã tót đi mất,bạn bè thế đấy,đang hoang mang trong suy nghĩ phải lết cái chân đau đôn về nhà bỗng tên Dương dừng xe trước mặt nó:

- Cậu lên xe tớ đèo về.
- Tôi không thích-tôi nói trong khi vẫn tiếp tục đi.
- Tớ có ăn thịt cậu đâu mà-hắn ta vẫn chưa để yên.
- Tôi không thích.

Hắn ta kéo tay tôi giật lại,lôi xềnh xệch tôi về phía cái xe,mặc kệ tôi giãy giụa,nhưng hắn ta khỏe hơn tôi rất nhiều,chẳng nhẽ tôi lại phải “dùng chân”?

May sao,ngay lúc ấy,thiên thần của tôi đã đến,anh đỡ xe ngay cạnh đấy:

- Vy,về thôi em.

Đối với tôi lúc này mà nói chẳng còn gì tuyệt hơn câu nói ấy,tôi vội lao về phía ánh sáng....nhưng..đâu có đơn giản thế,mặc kệ tôi lao đi đâu thì lao,tên kia vẫn cầm chắc cánh tay tôi lại (nghe như người đi mất còn tay ở lại ấy)

Hắn ta nghiêm mặt,không hề có ý muốn buông ra,anh Long xuống xe,anh ấy cầm lấy tay còn lại của tôi:

- Buông Vy ra- anh ấy gần giọng.
- Tại sao tôi phải buông?- hắn ta chẳng có vẻ gì là sợ hãi cả
- Cậu là gì mà dám cầm tay cô ấy?
- Thế anh là gì mà dám ngăn tôi?
- Tôi chẳng là gì cả,nhưng cô ấy không thích cậu cầm tay cô ấy.
- Thích hay không là việc của cô ấy,chẳng việc quái gì đến anh mà anh phải nói cả,nếu anh chẳng là gì thì buông tay cô ấy ra đi.

Tôi cảm thấy như sắp có đánh nhau đến nơi vậy,hic,sao mọi chuyện lại như thế này cơ chứ?Tôi sợ mấy người đánh nhau lắm,1 lần cũng đủ tổn đến già rồi.Tôi đành dịu giọng can ngăn:

- Thôi,cậu về trước đi Dương.
- Tớ đã bảo tớ sẽ đưa cậu về mà.

Ồ cái tên này hay thật đấy,người ta ăn nói tử tế thế mà còn không nghe nữa thì còn như thế nào?Bây giờ mà có thêm tên Tùng ở đây nữa chắc sẽ có đánh nhau to mất....Tại sao tôi lại tự nhiên nghĩ đến hắn ta chứ.Mà chẳng có lí do gì để hắn ta đến trường tôi vào lúc này cả.

- Có chuyện gì ở đây vậy?

Tôi bàng hoàng quay ra,ôi,Tùng,chẳng hiểu sao hắn ta lại đến thật cơ chứ.Hắn ta đến đây làm cái gì vậy?

Thấy 2 người kia đang mải lờm nhau,hắn ta lững thững bước tới,lôi tôi lên xe,rồ ga rồi đi mất.Vậy đây,tôi có cảm giác mình như là đồ vật vậy,người ta muốn xách đi đâu thì xách,muốn giành nhau thì giành,muốn ôm thì ôm...Đi được 1 đoạn 2 người kia cũng lên theo.Vừa nhìn thấy 2 người chuẩn bị nói gì đó,tôi lập tức quát âm lên:

- DỪNG HẾT LẠI.

Tôi đi xuống xe,vẫn còn chưa hết câu:

- Tôi đi bộ,cấm ai lôi kéo gì không tôi không bao giờ nhìn mặt người đó nữa.

Rốt cuộc lại tôi có đến 3 người sẵn sàng đèo về nhưng đến cuối lại phải quát lên đòi đi bộ.3 người kia năn nỉ ỉ ôi không được đành phải lững thững đi sau,mà xe máy thì làm sao đi sau người đi bộ được chứ,vậy là đáng ra tôi có thể đi bộ tử tế về đến nhà nhưng giờ lại phải đi với 3 người dở hơi này.

Cái chân tôi sắp sưng lên rồi,cú ngã dã man như thế,lại còn đi bộ hăng say,nếu nó bình thường được mới đáng gọi là chuyện lạ đấy.Về đến nhà,tôi đi phăm phăm lên phòng,bực ới là bực,tên kia trẻ con thì chẳng nói làm gì nhưng đến cả Long và Tùng cũng đi giành nhau cái kiểu ấy nữa,coi tôi là cái gì vậy?

Tôi lao lên giường,đi ngủ cho khỏe....Đang say giấc nồng bỗng cái giường cứ nảy tung tung lên làm tôi tỉnh dậy- cái Trang,nó đang nhảy âm âm trên giường của tôi,mặt phớn không chịu được :

- Dậy đi mày,chuẩn bị tiệc tùng nào-nó kéo tôi,mặt tươi như hoa

- Tao ghét mày lắm-tôi càu nhàu,tiếp tục vùi mặt vào chăn.

- Ghét thì đi tắm đi cho nó sạch.

Thế là mất tiêu giấc ngủ yên lành

.....

- Mày ngồi im nào.

- Làm cái gì?Tự nhiên lại thế này?

- Ngồi yên,không tao cho thành thị nở bây giờ.

- Không,tự nhiên lại thế này,mày dở hơi à?

- Tao chẳng làm sao hết,mày không ngồi im thì đừng trách tao độc ác.

Nó gần giọng đe dọa rồi tiếp tục bời bời trét trét lên mặt tôi.Con này,hay thật đấy,mai mới là tiệc lớp cơ mà,tự dưng đến xong bắt tôi trang điểm.

Đến lúc tôi sắp ngủ gật ra đấy,nó mới reo lên:

- Xong!Quá đẹp, thiên tài như tao mà chỉ trở tài ày thôi đấy nhé.Hãy lấy làm hãnh diện đi.Bây giờ thay đồ nữa là xong,nhanh lên.

- Làm gì? Tự nhiên bắt tao trang điểm xong là mặc đồ?

- Mày mặc đồ vào để tao nhìn tác phẩm của tao hoàn chỉnh.

Nói rồi nó mở tủ lấy bộ váy trắng của tôi ấn vào người,lôi tôi ra nhà tắm:

- Không được nhìn gương đâu đấy nhé- nó cố nói theo.

Ừ thì không soi gương,nhưng nó làm gì mà phải bí mật quá như thế?Nó trang điểm cho tôi có phía lần đầu tiên đâu mà.

Vừa thò đầu ra,nó lấy vải bịt mắt tôi lại,dẫn đi:

- Ô con này,sao lại bịt mắt tao,làm gì mà mày cứ như trong phim thế?-tôi toan tháo khăn nhưng nó giằng ngay lại

- Đã nói là bất ngờ mà,mày chiều tao 1 lần đi xem nào.

- Sao lại dẫn tao xuống dưới nhà?
- Ở dưới ấy có gương to.
- Nhưng nhờ có ai thì sao?
- Tao đảm bảo cho.

Vậy là tôi đành im lặng đi theo nó, vào đến phòng khách, nó dừng lại, buông tay tôi ra, sau đó lại cầm lại. Tôi nghe có tiếng nó cười và tiếng bước chân xa dần:

- Phần còn lại là tùy anh đó nhé-nó nói
- Có tiếng đóng cửa rồi tiếng xe máy lao đi, ơ... vậy là sao?

22. Chương 22 : Bữa Tiệc

Vậy ai đang cầm tay tôi? Tôi rút tay lại nhưng bàn tay ấy càng nắm chặt:

- Ai vậy? Buông tôi ra.
- Hôm nay em đẹp lắm.

Là Tùng, giọng của Tùng, anh ta đang cầm tay tôi, má tôi bắt giác nóng bừng lên. Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra vậy?... Anh ta thả tay tôi ra, gỡ khăn bịt mắt cho tôi. Hôm nay anh ta ăn mặc lạ vậy? Tuxedo, carvat đen, mái tóc vuốt thẳng. Anh ta mỉm cười, xoay tôi đối diện với cái gương.

Phải nói như thế nào đây? Cái Trang đã trang điểm cho tôi rất nhiều lần nhưng lần này thực sự khiến tôi phải ngỡ ngàng, mắt to tròn, khuôn mặt trắng mịn (như kiểu) tự nhiên, mái tóc bình thường cặp vệt lên gò được buông nhẹ nhàng với phần chân tóc hơi quăn. Chiếc váy trắng tinh khiến tôi trông giống như 1 nàng công chúa vậy.

Hắn ta đang đứng nhìn tôi, mỉm cười:

- Em có thể đi dự tiệc cùng anh được không?

Vậy là, nó trang điểm cho tôi không phải để xem thử xem như thế nào mà nó đã trắng trợn bán đứng tôi rồi:

- Chỉ 1 lần này thôi mà, em cũng đã chuẩn bị xong cả rồi. Đi với anh nhé?... Được không em?

Đôi mắt nâu ấy nhìn sâu vào mắt tôi, lời nói trầm ấm và khuôn mặt kia khiến tôi cảm thấy choáng ngợp, không biết có bao nhiêu người đã bị cái ánh mắt ấy làm cho không thể từ chối được nhỉ?

- Anh đã yêu bao nhiêu người rồi?-tôi tự nhiên hỏi
- Anh từng có rất nhiều bạn gái, nhưng anh chưa bao giờ yêu ai cả-anh ta chậm chậm nói, ánh mắt vẫn không rời khuôn mặt tôi-từ trước đến nay anh chỉ yêu 1 mình em.
- Con trai nói ngọt như anh làm sao mà biết được lúc nào là thật lòng?

Anh ta kéo tay tôi, đặt vào ngực trái, nhịp tim đập mạnh ấy khiến má tôi nóng ran:

- Như thế này đã đủ để cho em biết chưa?

Tôi rút tay lại, luống cuống quay mặt đi chỗ khác.

- Nếu anh định đi thì nhanh lên thôi.
- Em đồng ý rồi hả, đợi anh chút anh lấy xe.

Anh ta hôn hờ chạy đi mất, chẳng hiểu sao tôi bắt giác mỉm cười.

Chúng tôi dừng xe ở trước 1 ngôi biệt thự sang trọng, anh ta cẩn thận bước xuống trước mở cửa xe, kéo tay tôi vòng qua tay anh ta.

- Nhưng tôi có quen ai đâu, tự nhiên vào như thế này, ngại lắm.

- Chẳng có gì mà ngại cả. Em chỉ cần đi bên cạnh anh và mỉm cười là được rồi.

Thế thì giống ma-nơ-canh quá nhỉ, hờm hờm, nhưng thôi, đâm lao thì phải theo lao thôi.

Bữa tiệc được tổ chức ở trên tầng thượng, đèn lồng treo đầy trời tạo nên những ánh sáng lung linh dịu nhẹ, đồ uống và thức ăn la liệt trên những chiếc bàn dài được bày biện công phu.

Ai nhìn thấy anh ta cũng mỉm cười 1 cái đầy thiện cảm, anh ta là nhân vật có tầm cỡ đến thế sao?

Từ lúc vào đây đến giờ chẳng hiểu là tôi hoang tưởng hay không nhưng tôi cảm thấy ánh mắt của cả cái phòng này đều đang nhìn tôi, vui vẻ có, dễ chịu có, nhưng hầu hết là những ánh mắt khinh bỉ. Họ lấy tư cách gì mà nhìn tôi như thế chứ? Hay ghen tị vì tôi là người được chọn để đi bên cạnh Tùng? Nếu thế thì tôi cũng chẳng kiêng nể gì nữa.

Tôi nín chặt vào áo Tùng, giả giọng ngây thơ:

- Anhhh, sao người ta cứ nhìn em thế? Em sợ.

Anh ta ngạc nhiên nhìn tôi nhưng sau đó có vẻ như hiểu ý hoặc gì đấy, anh ta nắm chặt tay tôi:

- Có anh rồi mà.

Anh ta mà hiểu được ý tôi sao? Cũng tinh tế đấy chứ, nhìn khuôn mặt ghen tức của mấy con nhỏ ở bên kia tôi lại thấy hả hê vô cùng.

Đang đứng yên lành bỗng 1 nhỏ bước tới, nó ồm ồm nói chuyện với Tùng, với cái áo mặc mà như không, nó còn cổ cúi cúi cổ hếch hếch như thế, đến tôi nhìn mà còn thấy phát ốm, bỗng, nó giả vờ vô ý, hất ly vang đổ thẳng tay vào váy của tôi:

- Ôi xin lỗi, mình vô ý quá, làm sao bây giờ-nó nói giọng hiền lành khôn tả

- Không sao đâu-tôi đành cười trừ nhưng trong lòng tức anh ách.

Tùng vội lấy khăn lau cho tôi, nhưng nước vào vải khăn giấy lau làm sao mà hết được, cuối cùng tôi đành gạt tay hẳn ra:

- Thôi, anh đừng lau nữa, để em vào nhà vệ sinh.

Híc, tự dưng xưng anh em kiểu này cũng ngán thật đấy, nghe cứ ghê ghê thế nào ấy.

- Em đi 1 mình có được không-anh ta lo lắng.

- Chẳng nhẽ anh lại định theo em vào tận đấy sao?

Haizzz....sao rửa mãi mà cái màu ấy chẳng nhạt đi tẹo nào vậy? Đây lại là cái váy tôi thích nhất nữa chứ, khó chịu thật đấy, cũng chỉ tại mấy con nhỏ đều giả ấy.

Mãi chăm chú đến cái váy tôi không để ý thấy nhà vệ sinh bỗng dưng đông đột xuất, cho đến khi nghe tiếng khóa cửa tôi mới ngẩng mặt lên, có khoảng 5 đứa con gái đang đứng đấy, chẳng có đứa nào mặt mày nhìn dễ chịu cả.

Đứa mặc váy đỏ bước đến gần tôi, nó đẩy vai tôi:

- Em gái là người yêu anh Tùng hả em.

- Tôi không có nghĩa vụ phải trả lời chị.

Tôi cố lách ra khỏi đấy nhưng bị kéo giật lại:

- Định đi đâu hả em, chị mày đã nói chuyện xong đâu.

- Cậu đi cùng anh Tùng thì hổ báo à?-con khác chen vào

- Con giẻ rách như mày mà anh ấy cũng để ý sao?

- Hay anh ấy thương hại mày?

Chúng nó bu lấy tôi mà nói,ỷ đông hiệp yếu sao,đồng nào tôi cũng biết trước kết cục cũng là bị đánh thối,thế nên cứ chửi chúng nó cho đã đi:

- Đồ giẻ rách như tao mà anh ấy vẫn thích thì chúng mày là cái loại gì mà ông ọ thể người ta cũng chẳng thèm nhìn.

- A con chó này,mày sống yên lành mày không thích phải không

Nó vùng cánh tay lên định tát tôi nhưng bị tôi nắm được,tôi giật cánh tay của nó ra sau,lao lên tát thật lực vào khuôn mặt nó.Cả bọn con gái rú lên,con kia nhìn tôi kinh hoàng,loạng choạng lùi lại mấy bước.Rồi nó nghiêng răng ken két:

- Mày chết rồi con ạ.

Cả lũ 5 đứa đồng loạt lao vào.Tôi cố né nhưng đôi guốc cao gót và mái tóc dài lúc này đang phản bội tôi.Chúng nó nắm tóc và bắt đầu tát:

“Bốp”

- Này thì vênh này.

“Bốp”

- Láo này.

“Bốp”

- Mày còn thích mạnh mẽ không con?

Mỗi câu là 1 cái tát 2 con giữ chặt 2 cánh tay tôi nếu không tôi đã không để yên thế này

- Lũ chó chúng mày cạy đông,cứ thử tay đôi xem nào.

“Bốp”

- Mày thích tay đôi thì ra cái ổ chó nhà mày mà tay đôi.

Đợi con kia đến đủ tầm tôi giơ chân đạp thẳng vào bụng nó,nó đau đến nỗi chẳng nói được gì,mắt long lên vì tức.

Tôi biết,đánh nó lúc này thật là sai lầm,nhưng bao nhiêu năm sống 1 mình khiến cái tính nóng giận trong tôi ngày càng tăng cao,nó là cái quái gì mà được quyền đánh còn tôi phải chịu nhịn?

Nhưng bây giờ chắc tôi nên hối hận rồi,nó rút đôi guốc của nó lên,cái đế tầm hơn chục phân bằng kim loại gì đó,nhọn đến nỗi mảnh như đầu đũa,nó phăm phăm lao đến chỗ tôi,ánh mắt sắc lạnh.

Tùng cảm thấy khó chịu lắm rồi,sao cô ấy lại đi lâu thế chứ?Cô ấy chỉ nói là đi vào nhà vệ sinh 1 chút thôi mà,anh đi dọc hành lang,bực bội thật,cái nhà vệ sinh quái quỷ ấy ở đâu vậy cơ chứ?

Nếu không nhầm thì anh vừa nhìn thấy Vy,chẳng nhẽ thằng Tùng lại dẫn cô ấy đến đây.Long bồn chồn bước,anh va phải 1 cô gái:

- Em cho anh hỏi- anh níu tay cô ấy lại.

- Vâng ạ-cô gái nhìn anh như kiểu bị thôi miên.

- Em có nhìn thấy cô gái mặc váy trắng đi với Tùng đâu không?

- À cô ấy vào nhà vệ sinh rồi anh ạ.

- Vậy à?Cảm ơn em.

- Nhưng hình như có mấy người nữa cũng cùng vào mà giờ vẫn chưa thấy ra đâu anh ạ.

Long lao đi,tại sao cái cô bé này cứ vướng vào rắc rối suốt vậy,cứ làm anh phải lo lắng thế này.Long bần thần đứng trước cửa phòng vệ sinh nữ,nhưng tại sao anh lại phải lo lắng cho cô ấy chứ?

Bỗng tiếng hét đau đớn của Vy làm anh hoảng hốt

Con kia định găm cái guốc vào mặt tôi thì phải nhưng bọn giữ tay hoảng quá nên tôi vung tay ra gạt đi được,nhưng cái gót vẫn sượt qua,kéo rách 1 mảng da của tôi.Tôi hét lên vì đau.

Con kia đang định quay lại thì bên ngoài phòng bỗng có tiếng quát:

- Vy,em ở trong ấy phải không?

Anh Long,anh Long đang ở ngoài ấy.

Chẳng để tôi kịp đáp,bọn kia giữ chặt lấy người tôi,chúng nó bịt chặt mồm tôi lại,một con nói vọng ra ngoài:

- Trong đây làm gì có ai tên Vy hả anh?Bạn gái anh đi lạc hay sao thế?

- Anh vừa nghe thấy có tiếng hét trong đây mà-anh Long cũng nói vào.

- Đâu mà anh ơi,bọn em trêu nhau,con bạn em nó hét đấy.

- Vậy à,vậy chắc anh nhầm.

Tôi giãy giụa mãi mà không được,chúng nó cứ bịt chặt mồm tôi lại,đến khi tôi sắp cố nói được thì con kia quay sang đạp thẳng vào bụng tôi,đau đến mức trào cả nước mắt ra được.

Tôi nhất định không được để anh Long đi mất,anh ấy mà đi mất lúc này thì tôi chết chắc,tôi lấy hết sức cắn chặt vào bàn tay đang bịt mồm mình,rồi hét ầm lên:

- ANH LONG,CỨU EM V..

Không nói được hết câu tôi lại ăn thêm cái tát nữa,nhưng chắc chắn anh Long đã nghe thấy rồi,anh ấy gào lên:

- Mở ngay cửa ra nếu không dừng trách tôi.

Bọn kia có vẻ sợ nhưng vẫn không chịu biết điều chút nào,chúng nó ngang nhiên thách thức:

- Anh cứ tự nhiên.

Có vẻ chúng nó tin vào cái cửa này lắm,nhưng...

“ RẦM”

Cái cửa đổ sập xuống,anh Long lao vào,anh ấy giằng lấy tôi,quay sang nhìn bọn kia:

- Các người chuẩn bị tinh thần đi.

Rồi anh ấy bế tôi lên,tôi chẳng còn hơi sức đâu mà phản kháng,máu từ tay vẫn chảy ròng ròng,đầu óc choáng váng và má bỏng rát vì bị tát quá nhiều.

Tôi đứng sững lại khi nhìn thấy Long,anh ta đang bế Trang trên tay,cô ấy làm sao thế kia,tôi lao vội đến:

- Trang,em làm sao vậy?

Cô ấy chẳng nói gì cả,khuôn mặt đã sưng đỏ lên,tay bị rách 1 mảng dài.Long đẩy tôi ra:

- Nhờ ơn của mày đấy.

- Anh nói thế là ý gì?

- Ý gì? Tại sao mang cô ấy đến đây mà không bảo vệ nổi cho cô ấy,tại sao thấy cô ấy đi lâu như thế mà không đi tìm cô ấy?Mày có biết tại sao cô ấy ra nông nổi này không?Vì mấy con nhỏ yêu mày điên loạn đấy,thế nào?Vừa ý chưa?

Rồi anh ta đi thẳng,tôi cảm thấy đau tức trong lòng,tôi không thể bảo vệ cho cô ấy.Sao tôi lại bắt tài vô dụng,sao tôi lại ngu xuẩn đến mức ấy cơ chứ?Tôi là thằng tòi,là thằng đàn ông hèn hạ,khốn nạn nhất trên cuộc đời này.

Vy mệt mỏi,ngả đầu vào người Long,anh bực mình thực sự,bực Tùng vì dẫn cô ấy đến đây,bực lũ con gái kia dám động vào cô ấy,bực cả cô ấy sao lại đồng ý đi với Tùng đến đây.

Nhìn cô ấy đau đớn thế này chẳng hiểu tại sao anh cũng thấy đau.

23. Chương 23 : Thanh Thanh

Tôi tỉnh dậy,mặt vẫn chưa hết đau nhức,vết thương ở tay đã được băng bó lại cẩn thận,anh Long đang ngủ gục bên cạnh tôi,tại sao khuôn mặt anh ấy khi ngủ cũng cau có như vậy chứ?

Tôi đưa tay xoa xoa chỗ trán đang nhúu lại,anh ấy khẽ mở mắt,nắm lấy bàn tay tôi,kéo tôi ôm chặt vào lòng:

- Em có biết là anh lo cho em thế nào không hả?

- Em không sao rồi mà, anh đã cứu em rồi mà-tôi trấn an anh ấy

Anh ấy kéo khuôn mặt tôi ra,nhìn sâu vào mắt:

- Hứa với anh,sau này gặp nguy hiểm gì thì phải tìm mọi cách để chạy,để báo ọi người không thì cũng không được chống cự nữa.

- Nhưng em không thể cứ để chúng nó đánh mình như thế được.

- Nếu em cứ chống lại chúng nó càng tức càng đánh em kinh khủng.

- Đẳng nào mà chẳng bị đánh,anh cũng phải để em đánh chúng nó cho bỏ tức chứ.

Anh ấy cốc đầu tôi

- Em hiểu thẳng như vậy nhờ anh không đến kịp thì giờ này em ra sao?

- Em biết anh sẽ đến kịp mà-tôi cười.

Tôi được nghỉ học,vì mặt mũi như thế đến trường thì đúng là chuốc họa vào thân,cái Trang đến thăm tôi,vừa nhìn thấy khuôn mặt của tôi nó đã tá hỏa hết lên:

- Đứa nào làm ày thành ra thế này?

Tôi kể lại chuyện tối qua cho nó,nó bực đến nỗi vắt mạnh cái gối vào góc tường:

- Để đấy cho tao,chúng nó chết chắc rồi.

- Thôi,tao chẳng thích dây dưa với mấy đứa đấy.

Nó lái luôn sang chuyện khác,nói huyền thuyên đủ thứ,chẳng hiểu tại sao party của lớp tôi lại bị rời sang ngày khác nữa.Có lẽ nào lại là vì tôi?

Tôi im lặng nhìn cô ấy, khuôn mặt cô ấy vẫn còn hằn những vết đỏ tấy lên, cô ấy đang ngồi nói chuyện với Vy, tôi muốn ôm chặt lấy cô ấy, muốn xoa hết những đau đớn mà cô ấy phải chịu đựng kia, muốn xin lỗi cô ấy nhưng đôi chân không dám bước tiếp cứ chôn chặt nơi cửa phòng.

Tôi thật vô dụng

Cái Trang về rồi, tôi được lệnh của anh Long là phải ở yên trong phòng, thật ra cũng đâu đến nỗi bị nặng đến thế nhưng để anh ấy đỡ lo lắng tôi cũng đành ngồi im trong phòng, nghe nhạc.

Có tiếng gõ cửa, ai vậy nhỉ, còn bày đặt gõ cửa nữa:

- Anh xin lỗi, tất cả là tại anh.

Là Tùng. Anh ta vẫn không bước vào, lời nói có vẻ như nghèn nghẹn lại:

- Anh vô dụng quá, anh không bảo vệ nổi em.

- Anh biết anh không đáng được tha thứ nhưng anh vẫn mong em cho anh 1 cơ hội.

Tôi chẳng biết tại sao, chúng nó đánh đau như thế tôi cũng không hề rỏ 1 giọt nước mắt, anh Long bế về tôi cũng không khóc, mà nghe thấy những lời này nước mắt cứ ứa ra, trái tim đau đến nỗi như bị ai bóp nghẹt.

Tại sao tôi lại khóc? Tôi cũng không biết nữa, chỉ biết tiếng khóc của tôi cứ to dần hòa cùng tiếng nấc nghẹn lên từng hồi, anh ta luống cuống nói:

- Anh xin lỗi, anh xin lỗi em, em đừng khóc.

- Anh xin em, em đừng khóc, anh đau lắm.

- Em ghét anh cũng được, em không tha thứ cho anh cũng được, nhưng xin em đừng khóc.

Tôi vẫn không ngừng khóc, bao nhiêu ảm ức tủi hờn trong lòng như trào ra hết. Cánh cửa phòng bật mở, anh ta bước vào phòng, ngồi cạnh giường tôi, ánh mắt tha thiết thương ngày bấy giờ bỗng trở nên nhạt nhòa, là do tôi khóc hay do anh ta cũng sắp khóc rồi?

Anh ta nắm lấy tay tôi, tát thật lực vào mặt anh ta

“Bốp”

Tôi bàng hoàng, đau quá, cảm giác đau không chỉ ở bàn tay, tôi rút tay lại, nhìn anh ta:

- Em cứ đánh anh đi, anh đáng bị như thế.

Tôi không muốn đánh anh ta, không muốn chút nào, tôi cũng không giận đến mức ấy nhưng chẳng hiểu sao nước mắt cứ rơi, tôi muốn nói với anh ta tôi không trách móc gì anh ta nhưng lời nói cứ tắc lại nơi cổ họng, rút cuộc tôi cứ giương mắt nhìn anh ta.

Anh ta nhìn tôi, đưa tay lên quệt những giọt nước mắt của tôi, thở dài rồi cúi mặt xuống:

- Anh xin em, xin em đừng khóc nữa, em cứ nói đi, bất cứ điều gì làm cho em hết giận, làm cho em hết khóc anh đều sẵn sàng.

Những tiếng nấc nhỏ dần lại, anh ta vẫn gục mặt bên cạnh. Tôi cố dõ mình nín khóc, nhìn anh ta, bất giác trong lòng cảm thấy 1 niềm vui nhen nhóm:

- Vậy...hức.....anh hát đi...hức...

- Hát á?

Anh ta trở mắt nhìn tôi.

- Rồi đi mua kem dâu....hức...mua bánh kem, mua trà sữa, sữa chua, swing về đây nữa

Anh ta cười toe toét:

- Gì anh cũng chịu hết.

- Hát đi.
- Em thích bài gì?
- Bài gì cũng được.

Cứ qua thêm một ngày mới biết thế nào là yêu
 Một ngày trôi qua vội vã nhưng trong anh rất nhiều điều
 Những suy nghĩ trong anh cứ lớn lên từng phút
 Cứ lớn theo từng ngày khi anh được ấm áp bên em.
 Hãy để cho anh được yêu,yêu em trong từng suy nghĩ
 Dù là tưởng tượng thôi nhưng anh cũng thấy vui rồi
 Đừng nói chi em ơi,tình yêu không cần nói
 Chỉ cần cảm nhận thôi anh nghĩ cũng đủ rồi
 Nhiều khi anh từng mơ ngồi 1 mình cười ngẩn ngơ
 Chúng ta sẽ được sống trong ngôi nhà đầy trẻ thơ
 Có khó không em ơi?Nếu giấc mơ này xa xôi
 Thì anh xin được giữ giấc mơ đó
 Ở trong suy nghĩ của anh mà thôi

Chỉ là 1 bài hát,nhưng sao tôi cũng thấy đỏ mặt,chất giọng ấm áp ấy cứ khiến tôi muốn nở nụ cười thật tươi.

Nếu cứ ngồi như thế này chắc tôi sẽ ốm lại mất,tôi đành nói:

- Thôi,anh hát chán lắm,không nghe nữa đâu.Đi mua đồ ăn đi.

Anh ta xụ mặt xuống,nhưng nếu anh ta biết vì ngại nên tôi giả vờ nói thế chẳng biết anh ta nghĩ gì nhỉ
 Vừa bước ra khỏi cổng,tôi dừng lại vì có 1 người đang đứng đó,con bé có lẽ ít tuổi hơn tôi,nó có mái tóc ánh màu đồng và khuôn mặt trắng trẻo rất dễ thương,thấy tôi,nó vội hỏi:

- Chị,chị cho em hỏi,đây có ai tên...

Chưa nói hết câu tôi thấy con bé đứng chờ người ra khi nhìn thấy tên Tùng đang đứng sau tôi,nó ngạc nhiên rồi khuôn mặt chuyển dần sang vui vẻ tột cùng,nó lao đến,ôm chầm lấy hân ta:

- Anh,anh đây rồi,làm em tìm mãi.

Vậy là sao?Đây là ai?Nhìn cái kiểu nó ôm nồng nhiệt thế kia thì chắc không phải quan hệ bình thường rồi.Bạn gái hân ta ư?Nghĩ thế trong lòng tôi bỗng thấy bức tức và khó chịu vô cùng.

Anh ta sau phút “bối rối” quay sang nhìn tôi mỉm cười giới thiệu:

- Đây là em gái anh Hoàng Thanh Thanh.

Ba chúng tôi cùng đi ăn kem sau khi đã giúp Thanh Thanh cất hành lí,cô bé có vẻ rất bám ông anh này,bằng chứng là từ lúc gặp đến nay con bé chưa hề buông tay hân ta ra 1 phút nào cả.

Thanh Thanh kém tôi 1 tuổi,con bé sang đây nghỉ hè,nhưng chẳng hiểu tại sao nó cứ nhất quyết đòi làm hồ sơ vào trường tôi học,người ta đang muốn thôi không được nó lại chạy từ tận đó về đây để học ư?

Hay con bé là một sách?Nhưng nhìn tướng tá nó chẳng giống thế chút nào,người nhỏ nhắn,mái bằng cắt rất gọn gàng làn da trắng làm cho nó có nét gì đó rất tiểu thư nhưng đôi mắt giấu sau cái kính viền đỏ kia lại khiến nó trông nghịch nghịch.

Mãi suy nghĩ,tôi không để ý đến cây kem dâu mà con bé đang đưa:

- Anh còn chưa giới thiệu chị ấy với em-nó quay sang nhìn Tùng

- Đây là chị Trang- bà chủ nhà chỗ anh đang ở và..cũng là người mà anh yêu đấy.

Ặc,tí nữa tôi phun hết kem ra ngoài,sao hấn ta nói thế mà mặt vẫn tỉnh bơ vậy chứ?Còn Thanh Thanh thì chẳng có vẻ gì là ngạc nhiên cả,con bé dường như đã quen với việc này?Thế cũng đủ biết hấn ta lẳng nhăng thế nào.

- Vậy ư?Thế chị có yêu anh em không?-con bé quay sang nhìn tôi,với cái kiểu như thừa biết câu trả lời nhưng vẫn hỏi cho có

- Chị ấy không yêu anh đâu-hấn ta nói

Con bé trở mặt ra nhìn tôi,suýt nữa thì nó sặc kem thật

- Thật á?-nó quay sang nhìn tôi kiểu xét nét.

Cái con bé này,nó cứ nghĩ đứa con gái nào trên đời cũng yêu anh nó thì phải:

- Vậy chị là người đầu tiên đấy-nó nhìn tôi cười cười.

Đúng như tôi dự đoán,anh Long về đến nhà con bé cũng lao ra ôm chầm lấy,bữa cơm tối hôm ấy vui vẻ hơn hẳn vì con bé cứ ríu rít mãi.

- Sao em lại muốn đến trường chị học-tôi hỏi nó

- Vì em có việc cần hoàn thành mà phải đến đấy mới làm được.

- Là chuyện gì vậy?-tôi tò mò nhìn nó

- Chưa chắc chắn nên em chưa nói được.

Sao anh em nhà này ai cũng giống nhau vậy,cái gì cũng bí mật,đến cả con bé này cũng thế nữa.Haizzz...chắc đấy là truyền thống ăn sâu vào máu rồi

- Thôi thế cũng tốt,có gì cần hỏi cứ hỏi chị chị sẽ hướng dẫn cho em ^^.

Sáng hôm sau đến lớp,mặt tôi vẫn còn hơi bầm.Tôi mệt mỏi ngồi xuống bàn,tên Dương vừa bước vào cửa nhìn thấy tôi,hấn ta xồng xộc bước đến nắm lấy tay kéo đi

- Cậu kéo tôi đi đâu?

- Yên lặng và đi theo tôi.-hấn ta nói giọng tức giận

Hấn ta tức cái quái gì chứ,bực mình,tôi cứ như vật nuôi của hấn ta vậy nhưng tôi mệt lắm rồi,muốn lòi đi đâu thì lòi,đừng đánh tôi là được rồi.Lên đến sân thượng,hấn ta chốt cửa quay sang nhìn tôi hằn học:

- Tại sao lại tránh mặt tớ?

- Tôi chẳng tránh mặt ai cả

- Vậy tại sao tối qua tớ đến thì nhà đóng cửa im ỉm,nhắn tin thì không nhắn lại,gọi điện thì thuê bao?

Gọi điện?Nhắn tin?Sao tôi không biết gì nhỉ?....Bỗng tôi nhớ đến cái điện thoại yêu quý của tôi,nó đã đi vào dĩ vãng rồi,mà vì ai chứ,chẳng phải là vì cái tên láo toét đang đứng quất tháo trước mặt tôi đó sao?

- Nhờ ơn của cậu điện thoại của tôi đã không bao giờ dùng được nữa rồi.

- Tại sao lại tại tôi?

Tại sao ư,nhưng chẳng nhẽ lại nói tôi trón cậu xuống đi bộ,nhảy qua mương bị trượt ngã nên hỏng điện thoại,nếu nói thế thì lỗi là tại tôi cả đấy chứ,hừ ngu gì mà nói:

- Tôi không muốn nói-tôi giả vờ tức giận.

Cố tránh ánh nhìn của hắn ta,tôi nhìn ra khoảng trời bao la bên trên,rồi đột ngột reo lên:

- Ô,máy bay kia.

Nhân lúc cậu ta mãi chú ý lên trời tôi nhanh chóng lùi ra cửa và biến thẳng,hehe cậu ngây thơ quá đi mất.

Vào tiết,hắn ta hăm hực nhìn tôi.Tự dưng hôm nay cái Trang lại nghỉ nên bàn chỉ còn mỗi 2 đứa.Nhưng mà cũng chả sao,cứ việc nhìn,nhìn thế chứ nhìn nữa tôi cũng chẳng xi nhê gì đâu,bỗng hắn huých tay tôi:

- Tối mai cậu đi chứ?

- Bạn Dương làm ơn trật tự,bạn Dương nói chuyện như thế khiến tôi không tập trung vào bài học được-tôi giả giọng một sách để chọc tức hắn ta.

- Có chịu trả lời không thì bảo?-Hắn ta hăm dọa.

Có hề gì,tôi đang ngồi trong lớp mà,còn bao nhiêu bạn bè xung quanh bảo vệ,tôi sợ cóc gì hắn.Thế nên mặc cho hắn đe dọa tôi vẫn bơ bơ như con ngơ ngơ (như thôi đấy nhé)

- Không trả lời thì đừng trách đấy.

-....

- Là do cậu tự quyết định đấy nhé.

Hắn ta cười đều giả,xoay gương mặt tôi đối diện với mặt hắn ta và....và...

24. Chương 24 : Nụ Hôn Đầu Tiên

Gương mặt hắn ta kề sát vào mặt tôi,đôi môi chạm nhẹ...tôi đang...BỊ HÔN.Tôi vội vàng đẩy hắn ta ra,thầy giáo vừa viết xong các thứ trên bảng đang quay xuống chuẩn bị giảng bài khiến tôi phải ngồi yên,nhưng trong đầu đang tuôn ra hàng tỉ thứ: ĐỒ MẤT DẠY,MẤT NẾT,HƯ THÂN,SỞ KHANH,LÁO LÉU.....

Sao thầy cứ toàn làm lợi cho hắn ta vậy huhu số phận con dệp của tôi,nụ hôn đầu tiên của tôi sao lại giao cho cái tên mất dạy này cơ chứ?Tôi đỏ bừng mặt vì tức còn hắn ta thì cứ nhâng nháo ra vẻ chăm chú nghe giảng chẳng để ý gì đến xung quanh cả.Một vài đứa trong lớp nhìn thấy,chúng nó trở mặt ra nhìn tôi như người sao Hỏa ấy.Mà có phải tại tôi đâu cơ chứ.

Hận 1 nỗi tôi không thể bóp cổ hắn là lưỡi ra ở đây.Huhuhu Nguyễn Đăng Dương,ta sẽ bào thù.

Ngay khi trống hết tiết,tôi quay ngoắt sang bên cạnh,vung tay định tát nhưng lại bị hắn bắt được,tôi chưa kịp gờ chân thì hắn đã đứng xa “tầm tay....à quên tầm chân trẻ em” của tôi.Tức anh ách ,tôi hét âm lên:

- CẬU LÀ ĐỒ MẤT DẠY,ĐỒ KHỐN NẠN,ĐỒ.....ĐỒ....

- Là tại cậu quyết định mà,sao lại trách tớ.

-TÔI QUYẾT ĐỊNH CÁI QUÁI GÌ CHỨ?CẬU THÍCH CHẾT À.

Giờ ra chơi rồi mà lớp tôi vẫn im ắng như trong giờ học vì ai cũng chăm chú theo dõi sự việc của tôi và hắn,nếu bài giảng của thầy chủ nhiệm mà cũng được chú ý đến thế này chắc thầy tôi sướng điên lên mất.

Thấy có đông người nhìn,hắn ta bỗng nở nụ cười đều giả:

- Thôi mà,chuyện tớ với cậu là một đôi ai mà chẳng biết,tớ chỉ là nhất thời không kiềm chế được mà hôn cậu 1 cái,làm gì mà cậu phải cáu thế.Ai nhìn thấy người ta cũng hiểu mà.

Hắn ta đang nói cái quái gì vậy chứ? Ai với ai là một đôi cơ? Khi tôi còn chưa kịp định hình chuyện gì đang xảy ra cả lũ lớp tôi, chúng nó đưa nào cũng quay đi, bùm miệng cười. Có tiếng trêu gẹo bắt đầu được xướng lên:

- Thôi nhịn đi Vỵ ơi, có gì vợ chồng về nhà đóng cửa bảo nhau là được rồi.

- Mà y có hấp dẫn người ta mới không kiềm chế được, sướng chết đi được lại còn giả vờ cầu.

Thật là quá sức chịu đựng! Tôi gầm lên:

- THÔI NGAY ĐI!

Những tiếng đùa giỡn ngắt hẳn, hắn ta có vẻ cũng nhận ra mình đã rất quá đáng, buông lỏng tay tôi ra, tôi vùng mạnh, tát thẳng vào mặt hắn

“Chát”

Tiếng tát vang lên bỗng rất:

- Cậu quá đáng cũng vừa phải thôi. Tôi không phải là con nhỏ ngu đần không biết suy nghĩ đâu. Tôi sách cặp đi ra khỏi lớp trong ánh mắt bàng hoàng của mọi người. Đừng có chọc giận tôi, trên đời này tôi ghét nhất những ai đem tôi ra làm trò đùa. Đi thẳng xuống kho dụng cụ, đằng sau cái kho này là chỗ trốn ưa thích của tôi và cái Trang.

Ngồi phịch xuống đất, tôi mới nhớ ra mình chưa xin phép nghỉ, nhưng thôi, đằng nào bí thư cũng biết đường chữa cháy thôi mà. Sờ lên môi, cảm giác đôi môi ẩm nóng vẫn còn nguyên. Sao hắn ta dám chứ? Nụ hôn đầu tiên của tôi, nụ hôn mà tôi đã gìn giữ bao nhiêu năm nay.

Quá đáng thật đấy, hắn ta coi tôi là cái gì vậy chứ, bất giác tôi thấy má nóng hổi, giọt nước mắt lăn dài, tôi ngồi khóc như 1 con ốc. Đạo này tôi thừa nước mắt quá chẳng.

Lủi thủi ra khỏi trường, đến học cũng không yên nữa, tôi đang chuẩn bị đi bộ về thì thấy cái Trang:

- Đi theo tao đến đây chút-nó nói như ra lệnh, trong giọng nói có chứa chút gì đó bức dọc.

Thấy thế, tôi cũng chẳng hỏi nhiều, leo lên xe nó.

Nó đưa tôi đến khu biệt thự hôm qua, kéo tôi vào trong, nhưng tôi giữ lại:

- Vào trong ấy làm gì?

- Mà y cứ vào thì biết

- Tao không muốn vào đấy.

- Tao nói mà mà y cũng không nghe nữa sao?- nó cao giọng lên.

Tôi đành ngoan ngoãn đi theo, vừa bước vào phòng tôi đã ngạc nhiên bởi hình ảnh đầu tiên đập vào mắt mình: 5 đứa hôm qua đánh tôi chúng nó đang đứng dùm dố ở đấy. Trông khác hẳn về anh chị hôm qua. Cái Trang nhướn mày hỏi tôi:

- Giờ mà y có sáng kiến gì không?

Tôi không biết tại sao 5 đứa ấy mà phải sợ 1 mình cái Trang, nhưng nhìn khuôn mặt cau khẩn của chúng nó cũng đủ biết cái Trang có thể làm những gì. Tôi có muốn trả thù chúng nó không ư? Có chứ! Tôi có muốn bắt chúng nó đau đớn như tôi không? Có chứ! Nhưng chẳng hiểu sao tôi lại chần chừ:

- Tao không biết đâu, mà cũng chẳng muốn đánh nhau gì nữa, mà y tha cho chúng nó đi.

Bọn kia nhìn tôi như kiểu tôi vừa làm cho cụ tổ chúng nó sống dậy được vậy nhưng khuôn mặt cái Trang vẫn lạnh lùng:

- Cái đó thì không được đâu.

- Thì bắt chúng nó xin lỗi là được rồi-tôi cố khuyên

- Xin lỗi mày là chuyện chúng nó chắc chắn phải làm rồi,nhưng tao đâu thừa hơi đến mức lời mày đến đây chỉ để nghe lời xin lỗi vô giá trị của cái lũ này.

- Thôi,tao mệt lắm,mày nghe lời tao đi mà,chỉ 1 lần này thôi mà-tôi cầm tay nó,ánh mắt ngập tràn sự chân thành.

Nhưng tôi biết một khi nó đã quyết chẳng ai có thể lay chuyển nổi,nó ậm ừ đồng ý rồi dắt tôi ra xe.

- Nhưng mày đã thả bọn kia đi đâu?-tôi hỏi.

- Đưa mày về trước đã.

- Tao mà về chúng nó chết chắc,tao lạ gì mày.

- Nếu muốn chúng nó không bị đánh thì mày nghĩ ra hình phạt tương đương đi,tao sẽ suy nghĩ lại-nó nhìn tôi.

- Hay thế này nhé....

Sau khi tôi năn nỉ muốn gây lừa nó cũng đành đồng ý để bọn kia chỉ phải lao động công ích cho ngôi nhà tình thương 1 tuần thôi.Thế cũng tốt lắm rồi.

Hóa ra hôm nay nó nghỉ học vì chuyện này,nếu mà có nó ở lớp chắc gì tên kia đã dám làm bừa như vậy...Nghĩ thế,tôi bất giác đỏ mặt khi nghĩ đến nụ hôn bất ngờ ấy,cái Trang nhìn tôi:

- Có chuyện gì trong lúc tao nghỉ học phải không?

- Hơ,có....

- Ha ha thế thì mai mày lại càng phải đi cho tao.

- À nhưng mà đi đâu vậy,lúc nó nói tao cũng chưa biết mà.

- Tiệc lớp ấy mà,mày đã hứa với tao là đi rồi đấy nhé.

- Thôi tha cho tao đi,nghe thấy tiệc tùng là tao đã sợ rồi.

- Đừng hòng nuốt lời với tao.

- Nhưng tao không chắc anh Long rảnh đâu.

- Kệ mày chứ.

Tối hôm ấy chẳng biết vì lí do gì anh Long tự nhiên gọi tôi lại:

- Tối mai anh đi dự tiệc lớp với em được không?

- O,sao anh biết ạ?

- Trang nói với anh.

Rốt cuộc nó theo phe nào đây vậy?

- Nhưng thế có phiền anh quá không ạ?Vì ở đây toàn bạn bè em thôi.

Anh ấy cốc đầu tôi 1 cái:

- Chỉ cần không bị lôi vào nhà vệ sinh để đánh thì thế nào anh cũng chịu được tất-rồi anh ấy cười.

- A,dám chọc em hả-tôi vươn tay lên cốc lại.

Chuẩn bị quần áo xong tinh tươm tôi mới thấy cái Trang đến,nó mặc bộ váy màu paster rất dễ thương,hoa đeo ở cổ tay cùng màu với hoa trên ngực áo anh Phong,nhìn cứ như cô dâu ấy.Anh Phong hôm nay nhìn cũng trẻ hơn thường ngày thì phải,anh mặc quần jean đen,áo vest trắng lịch lãm vô cùng.Nhưng vẫn không

thể đẹp bằng anh Long của tôi được,tuy chỉ mặc quần jean và áo sơ mi nhưng vóc người cao,khuôn mặt quá đẹp của anh ấy vẫn không phai đi chút nào.

Cái Trang huých nhẹ vào tay tôi:

- Thế này thì lát nữa tha hồ mà mát mặt,bọn cái Nga không ghen nổi mắt hơi phỉ.

Tôi cười trừ.

Bữa tiệc rất náo nhiệt được tổ chức ở nhà Dương thì phải,khuôn viên nhà hân ta rất rộng,có 1 khu vườn ngát hương hoa hồng giống hệt khu vườn nhà tôi.Khi tôi bước vào,mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía anh Long và anh Phong.Khiến tôi và cái Trang hớn hở ra mặt.Cái Trang kéo anh Phong đi biến đâu mất ngay khi tôi còn chưa kịp định thần.

Mấy con vịt giới lớp tôi nhào đến hỏi thăm anh Long (cứ thấy giai đẹp là y như rằng),đến lúc biết anh ấy không phải người yêu tôi chúng nó tí tởn hân lên trên anh ấy làm tôi cũng thấy buồn cười theo.Mà chẳng hiểu hôm nay anh Long ăn nhằm cái gì,anh ấy hiền dã man,thêm khuôn mặt thư sinh nên đứa nào cũng tưởng anh ấy “giai nhà lành”.

Đang đứng nói chuyện phiếm bỗng nhạc đổi sang điệu Valse từng đôi dắt tay nhau ra sàn,anh Long quay sang nhìn tôi rồi cúi người xuống vươn tay ra mời kiểu quý sò tộc,tôi phì cười nhưng chưa kịp đặt tay mình vào tay anh ấy tôi bỗng đứng sững lại bởi hình ảnh trước mặt: mọi người đang đứng dẹp sang 2 bên để hân ta bước đến chỗ tôi cùng 1 bó hoa hồng rực rỡ- Nguyễn Đăng Dương-hân ta định làm cái trò quái gì vậy?

25. Chương 25 : Thật Sao?

Anh Long nhận thấy sự im lặng bất thường của tôi nên cũng đứng thẳng dậy quay lại nhìn hân ta tiến đến,nụ cười trên khuôn mặt anh chuyển sang cái nhứ mảy khó chịu khi hân ta từ tốn quỳ 1 chân xuống trước mặt tôi:

- Đầu tiên Dương muốn xin lỗi Vy chuyện hôm trước,là Dương sai khi đem những chuyện như thế ra đùa nghịch.Từ bây giờ Dương sẽ không bao giờ làm như thế nữa.....Còn bây giờ,Dương rất nghiêm túc....Vy có thể làm bạn gái Dương được không?

Hân ta ngược lên nhìn tôi,ánh mắt ngạo mạn thường ngày,khuôn mặt ngạo mạn thường ngày,điệu bộ ngạo mạn thường ngày đều biến mất cả.Thay vào đó là 1 nụ cười,nụ cười chân thành và ấm áp.Anh Long cũng nhìn tôi,tất cả mọi người đều đang nhìn tôi,đợi chờ.Tôi cảm thấy máu dồn hết lên mặt,đầu óc quay cuồng.

Cậu ta hướng bó hoa hồng về phía tôi,ánh mắt như thúc giục.Tôi thật sự không biết phải làm như thế nào nữa,tôi thấy mình cứ đứng đực ra như con ngốc,cho đến khi cái Trang huých tay vào tôi mới bắt đầu hoạt động lại bình thường:

- Tôi xin...lỗi-tôi ngập ngừng nói-...

Tôi định nói gì đó nữa nhưng cậu ta đã đứng lên đặt ngón tay vào môi tôi:

- Dương biết bây giờ Vy chưa yêu Dương nhưng Vy sẽ để cho Dương 1 cơ hội,phải không Vy?

Tôi ngỡ ngàng,mắt Dương nhìn sâu vào tôi,tôi chẳng hiểu nổi có những gì trong đôi mắt ấy nữa.Tôi thật sự chỉ ước có thể tránh thật xa chỗ này ra,tôi không có gì để trả lời cả,cho cơ hội ư?Như thế nghĩa là sao?Tôi không thể hiểu nổi cho ai cơ hội chính xác là mình phải làm gì cho người ta nữa.

Anh Long từ nãy đến giờ chỉ đứng nhìn nhưng tới lúc này anh có vẻ đã sắp cáu lên rồi,anh nắm lấy tay tôi kéo ra xa khỏi Dương và ngón tay đang đặt lên môi tôi của cậu ta thì bị gạt mạnh ra.Anh ấy định đưa tôi đi thì phải nhưng tên Dương kia đã giữ chắc cánh tay còn lại của tôi.

Hai người nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống nhau vậy,bất chợt,anh Long quay sang nhìn thẳng vào mắt tôi:

- Vỵ,bây giờ anh chính thức muốn em trả lời câu hỏi của anh: em làm bạn gái anh nhé?

Trời ơi,tôi cứ tưởng mình sắp thoát khỏi tên Dương nhưng sao lại đến lượt anh ấy thế này?Tôi phải làm sao bây giờ?Nếu bây giờ tôi từ chối anh ấy trước mặt mọi người như thế thì thật không ra gì,anh ấy cũng đã vì tôi mà làm biết bao nhiêu việc,chẳng nhẽ tôi không thể làm cho anh ấy một việc nhỏ như thế này sao?.....Nhưng nói đúng ra chuyện tình cảm cũng không phải nhỏ lắm.....Đang mải suy nghĩ mông lung tôi bỗng nhìn thấy một phần vết sẹo dài nơi cánh tay anh ấy qua phần cúc tay áo sơmi.Ánh mắt anh ấy đang nhìn tôi chờ đợi,ánh mắt dịu dàng thường ngày,ánh mắt ấm nóng khiến trái tim tôi muốn tan chảy.

Tôi cúi đầu,lí nhí:

- Vâng.....

Anh ấy mỉm cười tươi tắn,vòng cánh tay qua eo tôi đưa tôi ra khỏi bữa tiệc.

Đêm nay yên lặng quá,tôi chẳng thể ngủ được,hình ảnh lúc tôi cúi đầu nói lí nhí lời đồng ý,ánh mắt rạng ngời của anh Long,ánh mắt thất vọng của Dương,tất cả tua đi tua lại trước mắt tôi khiến tôi cảm thấy choáng ngợp trong muôn vàn cảm xúc,anh Long,tôi đã chọn anh ấy,và tất nhiên tôi chẳng có lí do gì để hối hận về sự lựa chọn ấy cả.

Anh là người đã ở bên tôi tất cả những khi tôi gặp nguy hiểm,là người luôn chăm sóc,luôn lo lắng cho tôi,luôn dịu dàng với tôi.....nhưng....tôi sao thế này...có cái gì đó....vẫn làm tôi đau nhói trong lòng....

Vỵ đã đồng ý làm bạn gái anh,chẳng hiểu sao trời hôm nay đẹp lạ,anh cảm thấy không muốn ngủ,anh không thể nhắm mắt lại vì anh sợ khi tỉnh dậy mọi chuyện chỉ là 1 giấc mơ.Bỗng tiếng chuông điện thoại khiến anh giật mình,số máy quen thuộc đến độ anh nghĩ cả đời mình cũng chẳng bao giờ có thể quên,ngay khi giọng nói ấy vang lên,anh cảm thấy trái tim mình như bị bóp nghẹt lại:

- Em sẽ về...

- Tại sao?

- Vì em muốn làm nốt việc mà em phải làm từ 4 năm trước.

- Vẫn chỉ là vì nó?

-....

- Không có gì....anh cũng đang rất mong em về....anh có quà cho em..

Gió đêm thổi tung tấm rèm cửa nơi anh đứng,anh bất giác thấy lạnh,cảm giác đau khổ từ 4 năm trước dường như vẫn còn nguyên trong tâm trí anh,dây vò anh từng chút từng chút một.Anh im lặng nhìn màn đêm đặc quánh,nó đen tối và ảm đạm như cái cảm xúc đang quẩn đầy lấy trái tim anh.

Sáng hôm sau đến trường,tôi cảm thấy đi đến đâu cũng có người nhìn mình xăm xoi,có lẽ chuyện hôm qua đã khiến tôi nổi tiếng lắm rồi.Chắc chẳng đứa nào hiểu tại sao một con bé vừa mập vừa lùn lại cũng xinh đẹp bình thường như tôi mà cũng có thể nhận được sự ưu ái đến thế.Đến tôi còn chẳng hiểu nổi cơ mà (có lẽ là duyên ngầm chăng =..=)

Đang suy nghĩ vẩn vơ bỗng tay tôi bị kéo lại.....Thanh Thanh...con bé đang đứng đó,nhìn tôi mỉm cười:

- Dẫn em đến lớp chị đi-nó nói

- O,em đã nhập học rồi sao?

- Vâng,ngay hôm nay đây.Và em học lớp chị.

- Ngốc à,chị học lớp 11 kia mà-tôi xoay người con bé lại-khỏi 10 bên kia kia.

Nào ngờ nó quay ngoắt lại nhìn tôi:

- Cái đồ ngốc nhà chị, chị tưởng em cũng học hành làng nhàng mỗi năm 1 lớp như chị hay sao hả. Chị chỉ cần biết em học cùng lớp với chị, thế thôi, bây giờ thì dẫn em đi đi.

Mỗi năm 1 lớp mà nó còn coi là làng nhàng sao? Vậy mỗi năm phải học bao nhiêu lớp đây, nhưng tôi thấy trong phim con nhà giàu thường được đào tạo kiểu đặc biệt mà. Có lẽ con bé cũng học 2 năm vài 3 lớp chẳng.

Vừa vào đến lớp tôi nó nhìn lướt qua một vòng rồi xụ mặt xuống, lẩm bẩm:

- Chẳng nhẽ lại nhầm?

- Em nhầm cái gì vậy? - tôi tò mò.

- Chị ngồi đâu? - nó ngúng nguẩy hỏi

Lạ thật đấy này vẫn còn vui vẻ cơ mà. Nó vất bịch cái cặp xuống cạnh chỗ tôi ngồi rồi gục luôn mặt lên ấy... ngủ... Nó đi học thế này thì có mà 3 năm 2 lớp ấy chứ.

Tiết 2 Dương mới thềm đến học, hắn ta chẳng thềm nhìn mặt tôi lấy 1 cái, quăng cặp sang bàn bên cạnh cái kính ngồi xuống đấy, có lẽ tối qua tôi quá đáng quá chẳng?.... Nhưng tôi biết làm sao được cơ chứ, thôi thì thế nào cũng được.... Thanh Thanh vẫn chưa thềm tỉnh dậy, nó ngủ như thế này mà sao người vẫn mi nhon vậy chứ, đáng ra phải béo như heo rồi chứ nhỉ. Nhìn cái mặt lúc ngủ giống hệt anh Long, ngủ mà cũng phải cau có nữa, đợi đến ra chơi tôi nhéo má nó 1 cái rõ đau, nó tỉnh dậy khó chịu nhìn tôi:

- Em đi về đây - nó nói

- Nhưng đã hết giờ học đâu? - tôi ngơ ngác nhìn

- Em chán rồi - nó đáp gỏn lộn

- Nhưng đây là buổi đầu tiên em đi học, dù gì cũng nên ở lại đến cuối chứ - tôi can ngăn

- Nếu thế thì coi như đây cũng là buổi học cuối cùng luôn đi.

Nói rồi nó xách cặp đứng lên mặc cho tôi tức muốn nổ óc ra được, nhưng ngay khi quay đi chuẩn bị ra ngoài nó dừng ngay lại, vất cái cặp lại chỗ cũ, lao thẳng về phía người đang đứng đó - Nguyễn Đăng Dương. Nó dang hai tay ôm chặt lấy cậu ta.

Chuyện gì vậy? Ông anh trai thứ 3 của nó hay sao?

26. Chương 26 : Rối Tung

Khi tôi còn chưa kịp hiểu điều gì con bé bỗng nhiên khóc òa lên:

- Sao anh bỏ em lại?... Hức.... Sao lại không cho em biết anh tới đâu?... hức... Nếu em không tự tìm được anh định cả đời không gặp lại em nữa sao?

Ông anh trai thứ 3 của nó (theo dự đoán của tôi) có vẻ chẳng yêu quý gì nó cả, cậu ta đẩy tay nó ra:

- Vì cô phiền lảm - hắn ta đáp lạnh lùng

Cô? Vậy không phải anh trai rồi. Tôi đứng im lặng theo dõi, hắn ta lững thững bỏ đi, con bé chạy thật nhanh theo, nắm lấy cánh tay hắn. Chuyện này nghĩa là sao?..... Mặc cho tôi với hàng tá câu hỏi trong đầu... hai người đó không thềm quay lại học nữa.

Lững thững đi về tôi không nhận thấy có người đang đi theo sau tôi từ bao lâu, cho đến khi tôi vô tình quay lại - Long, anh đang mỉm cười dõi theo tôi:

- Nhìn dáng em từ đằng sau rất dễ thương đấy.
- Sao anh lại ra đây?
- Anh đi đón người yêu của anh đấy-anh ấy cười,mắt hấp háy

Tôi cảm thấy 1 niềm vui lan tỏa trong lòng,đây là cảm giác mới yêu sao?Hạnh phúc và ấm áp ,cứ khiến tôi muốn níu giữ lấy.Anh ấy kéo tay tôi lại gần:

- Em có biết cô gái ấy là ai không?-Anh ấy vẫn tiếp tục trêu tôi.

Mặt tôi đã đỏ lên rồi,tôi đắm nhẹ vào người anh ấy,anh ấy phì cười:

- Thôi,về nhà nào .

Cứ như chồng đi đón vợ ấy (>__

Về đến cửa nhà,Tùng đã đứng đấy:

- Em về rồi à?Sao anh ra đón mà không thấy?

Tôi còn chưa kịp trả lời anh Long đã đi từ đằng sau lên:

- Cảm ơn em nhé,nhưng anh đón cô ấy rồi.

Khuôn mặt Tùng hiện rõ vẻ khó chịu,nhìn thấy bàn tay anh Long đang cầm tay tôi anh ta bỗng ngậy người ra,cười nhạt rồi đi vào,không câu giận,không cãi nhau,không quát nạt,tất cả chỉ có 1 nụ cười nhạt.

Trong lòng tôi có điều gì đó rất khó chịu,tôi không thích như thế,tại sao lại cười nhạt với tôi như thế?Nụ cười ấy vừa như oán trách lại vừa như chẳng để tâm.Nó khiến tôi giận...rất giận....

.....Nhưng....tại sao tôi lại giận?...Là tôi chọn anh Long mà,là chính tôi đồng ý...là chính tôi không hối hận,bây giờ tôi còn mong gì?Đâu thể có tất cả ỉnh mình được,con nhỏ ngu ngốc là tôi phải tập cách buông tay ra.....

.....Tại sao tên Dương giận tôi chẳng để tâm mà.....khuôn mặt hằn ta cứ khiến tôi day dứt thế này?Tôi ghét cảm xúc này,tôi ghét nó...tôi không muốn thế này... người mà tôi phải quan tâm lúc này là anh Long kia mà.....đúng thế...là anh Long.

Vừa nhìn thấy tôi Thanh Thanh đã nắm chặt lấy tay:

- Chị,sao chị không nói với em là anh ấy học lớp chị?

- Anh nào cơ?

- Thì anh Dương ấy.

- Chị đâu biết em quen hắn ta đâu,mà đây là gì của em?

- Anh ấy là.....là....-lần đầu tiên tôi thấy con bé có vẻ lúng túng như thế này-...anh ấy là người mà....em yêu.

Tôi sững sờ,cái gì?Con bé đang nói cái gì vậy?...Nó mà đi thích cái thằng mắc dịch ấy á?

- Em thích cái tên Dương đấy á?-tôi trở mặt

- Tên gì chứ...cái chị này-nó huých nhẹ-chẳng hiểu anh ấy về đây làm cái gì nữa,hồi trước em hỏi mấy chị bạn thì các chị ấy nói là về đây vì 1 con nhỏ nào đấy.Hừ,em mà biết là đứa nào thì chết với em-khuôn mặt con bé hăm hờ hằn lên.

Híc,có phải là tôi không vậy?Tôi đột nhiên thấy chột dạ.....Nếu con bé nó biết chuyện xảy ra hôm tiệc lớp liệu tôi có yên lành được thế này không?

Bầu trời yên lặng quá,tôi bất giác mỉm cười,tôi từng rất thích ngồi nghe nhạc 1 mình và ngắm bầu trời như thế này nhưng bây giờ cảm giác ở bên mọi người thật sự khiến tôi chán ghét những khi ở 1 mình kinh khủng.Tại sao lại như vậy nhỉ?

- Đang mơ mộng gì vậy cô bé?-anh Long mỉm cười-có đang nghĩ đến anh không vậy?

Anh ấy đưa cho tôi cốc sữa mát lạnh,trời đã bắt đầu nóng lên rồi:

- Chúng ta hẹn hò nhé?-anh ấy quay sang nhìn tôi.

- Dạ...-tôi lắp bắp

- Chẳng phải em là bạn gái anh sao?Chúng ta phải hẹn hò chứ?

- À...vâng ạ.

Hẹn hò?Tôi và anh Long?Cảm giác hồi hộp bất nhiên chiếm hết tâm trí tôi:

- Vậy tối mai nhé?-anh ấy cười vui vẻ.

Vòng tay anh siết nhẹ lấy tôi,nụ cười ấm áp và ánh nhìn đầy yêu thương ấy làm tôi cảm thấy mình thật ngu ngốc khi cứ bận tâm đến người khác.Ước gì tôi có thể mãi mãi lưu giữ,mãi mãi đắm chìm trong khoảnh khắc này.Dựa đầu vào ngực anh tôi yên lặng nghe tiếng trái tim đập thốn thức.Là thực sự tình yêu đang đến với tôi ư?

Long yên lặng cảm nhận sự ấm áp bao bọc lấy anh,hương thơm dịu nhẹ từ mái tóc cô ấy quấn lấy bàn tay anh,mơn man trên gương mặt anh.Anh không muốn chối bỏ nữa,cảm xúc này...dù nó là gì đi chăng nữa...anh cũng không muốn chối bỏ nó nữa.....

Vừa ngủ dậy,tôi đã bị tiếng nói của Thanh Thanh làm cho chú ý:

- Tại sao chứ?Chị ấy về là vì anh mà,đến cả ra đón người ta mà anh cũng không thèm ư?-giọng con bé có vẻ uất ức lắm.

- Anh đã nói anh không thích-Tùng cũng khó chịu không kém

- Tùy anh,anh không đi thì em đi.

- Anh sẽ đi,em đi học đi-anh Long xen vào.

- Nhưng.....

- Anh nói thì phải nghe-anh Long gần giọng.

Có chuyện gì vậy?Lần này là ai về đây?Tôi uể oải bước xuống nhà,nhìn mọi người ai cũng có vẻ khó chịu cả.Hic chỉ có anh Long vẫn luôn đợi tôi bằng 1 nụ cười,nhìn thấy tôi,tên Tùng tức tối bỏ ra ngoài,mà tôi đã kịp làm gì chọc tức hắn đâu cơ chứ.

- Lát nữa anh đưa em đi học nhé-anh Long đột nhiên hỏi

Thanh Thanh nghe thấy thế quay sang nhìn tôi,có vẻ con bé bắt đầu thấy khó chịu với tôi rồi:

- Vậy mà em tưởng chị không thích con giai cơ đấy.

Rồi nó cũng đi mất.Thật là hết chịu nổi anh em nhà này,nóng giận thất thường,yêu ghét thất thường.

Đang định đi chuẩn bị đồ ăn sáng tôi bị anh Long kéo lại,anh ấy bịt mắt tôi,ghé vào tai nói:

- Anh có bất ngờ cho em này.

Rồi anh ấy dẫn tôi đi về phía bếp,ấn tôi ngồi xuống ghế.....mở dần bàn tay....

Trước mặt tôi là một bàn đầy những thức ăn....chủ yếu làm từ trứng...trứng rán....trứng ốp-la....trứng luộc....1 đĩa bánh mì sandwich và 1 cốc sữa

- Anh không biết món nào ngon nên anh làm tất cả những gì anh biết.Em không cần phải ăn hết đâu-anh ấy gãi đầu

Sống mũi cay cay,mắt ươn ướt...đã bao nhiêu lâu rồi....đã bao nhiêu lần....tôi không còn biết đến cảm giác này....cảm giác của gia đình....cảm giác được chăm sóc...yêu thương tận tình...Tôi ôm mặt,nước mắt cứ thế lăn dài không ngừng....

Anh Long hoảng hốt:

- Anh xin lỗi,anh làm gì sai sao?Em đừng khóc....nếu em không thích....anh sẽ không bao giờ làm như thế này nữa.....đừng khóc mà

Anh ấy vội vàng lau nước mắt cho tôi,nhưng tôi không thể nín được...nước mắt cứ thế rơi...là tôi hạnh phúc quá...là tôi vui quá....đến tận lúc anh ấy sắp dẹp hết các thứ đi,tôi vội vàng nói

- Không.....đừng dẹp đi...em rất thích...thực sự rất thích....cảm ơn...cảm ơn anh..

- Ngốc,vui mà em cũng khóc sao...nín đi..ngày nào anh cũng sẽ làm cho em ăn mà...nín đi nào-anh ấy ôm tôi vào lòng xoa đầu như trẻ con.

Những yêu thương trong lòng tôi càng lúc càng tràn đầy.....

Cô ấy bỗng nhiên khóc,Long không hiểu,sao cô ấy lại khóc...anh đã làm gì sai sao....những giọt nước mắt cứ thế lăn dài mãi...anh sợ...anh không muốn cô ấy khóc như thế....rốt cuộc là tại sao.....dù là bất cứ thứ gì anh cũng sẽ làm chúng biến mất hết.....bất cứ là gì anh cũng không muốn những giọt nước mắt kia phải rơi....nếu là vì những món ăn này...anh sẽ vất hết chúng đi...dù anh đã tốn bao nhiêu công làm ra đi nữa....nhưng cô ấy ngăn lại...cô bé ngốc ấy khóc vì hạnh phúc.....vậy mà.....trái tim anh dịu lại....bình yên khi nghe những lời ấy...nhưng...anh giật mình....nụ cười của anh chợt tắt...trái tim bỗng dừng se lại.....liệu có phải rồi chính anh sẽ lấy đi những hạnh phúc nhỏ nhoi của cô ấy hay không?

27. Chương 27 : Định Mệnh

Máy lạnh tỏa những luồng hơi mát dễ chịu làm dịu hẳn đi không khí oi bức xung quanh,Long bước những bước chậm,ánh mắt anh đang cố tìm kiếm giữa biển người mênh mông 1 hình bóng rất đỗi quen thuộc:

- Anh Long!-tiếng gọi bất ngờ vang lên.

Cô gái kéo nhanh chiếc vali đáng người mảnh khảnh lao về phía anh,khuôn mặt kiêu diễm tràn đầy vẻ hân hoan.Nhưng khi ánh mắt cô nhìn hết xung quanh,sự vui vẻ nhanh chóng biến mất.Long cười nhạt,bỗng thấy chua chát vô cùng:

- Chỉ có anh thôi,chắc em buồn lắm hả.

Cô gái không nói gì,lắc lắc đầu,nụ cười quay lại trên môi,mái tóc dài buông xõa những đợt sóng mềm mại khẽ tung bay trong gió.Long ngẩn ngơ nhìn,trái tim anh bất giác đau nhói.

- Sao anh bảo có quà cho em?-cô gái mỉm cười.

- Bây giờ thì hết mất rồi

- Tại sao lại kì vậy-dôi lông mày khẽ nhíu lại,cô ấy nhìn sâu vào mắt Long-không quý em nữa à?

Quý ư?Đúng,anh chưa bao giờ quý em,nếu anh có thể chỉ quý em anh đã không đau đớn đến thế,anh sẽ không xấu xa đến thế,cũng không phải dấn vạt mình như thế này.

- Sao vậy-cô ấy lắc lắc bàn tay anh.

- Không sao,anh chỉ đùa thôi...

Giờ học mà Thanh Thanh cứ nhấp nha nhấp nhồm làm tôi cũng thấy lo lắng theo:

- Em làm sao vậy?-cuối cùng tôi cũng không ngăn nổi mình bật ra câu hỏi

- Thật đúng là bức mình quá đi mất....em không muốn đi học chút nào mà-con bé cầu nài.

Con bé đúng là kì lạ thật, không thích đi học nó còn đăng kí bằng được vào đây làm cái gì chứ? Rồi nó quay sang ngoắc ngoắc tên Dương:

- Anh Dương...

Hắn ta chẳng thèm quay sang nhìn lấy 1 cái, con bé lại gọi:

- Anh Dương...chị Vy gọi này...

Ấy, cái con bé này, đúng là gấp lửa bỏ tay người mà. Tôi đành quay ngoắt đi chỗ khác, tên kia quay sang thấy thế cũng bức tức quay đi.

- Gruuu, bức mình quá đi mất-con bé bức bội

Rồi nó đứng bật lên:

- Thưa thầy, bạn Vy bị ốm ạ...em xin thầy để em đưa bạn ấy xuống phòng y tế.

Tôi còn chưa kịp phản ứng đã bị nó giẫm vào chân cho 1 phát đau đến mức tôi kêu ầm lên làm thầy chủ nhiệm tưởng tôi bệnh tật trầm trọng thật hoảng hốt giục nó đưa tôi đi. Được thời cơ, nó quàng tay qua cổ tôi lôi xềnh xệch đi. Hic, sao nó cứ phải lôi tôi vào mọi việc như thế chứ.

- Thả chị ra đi-tôi cố gỡ tay nó khỏi cổ.

Nghe là làm, nó buông thông tay ra khỏi cổ tôi luôn khiến thân hình đang lao ngược về đằng sau (do bị kéo) của tôi đổ rầm xuống sàn 1 cách không thương tiếc.....Hic...còn gì là người người ta nữa...vậy mà sau đấy nó vẫn điềm nhiên hỏi:

- Làm thế nào mà qua cổng được đây bà chị?

- Em định cúp học ha, chị mách anh Long nhé-tôi đe dọa

- Nếu chị thích đi về nhà bằng ô tô thì cứ việc.

- Đi về bằng ô tô thì càng thích chứ sao

- Nhưng là ô tô cứu thương đó.

Hic cả nhà còn đồ, chuyên gia đi bắt nạt người khác, từ ông anh đến con em (tất nhiên là trừ anh Long).

- Có chuyện gì mà em cứ muốn về vậy?-tôi tò mò

- Vì hôm nay chị ấy về, em muốn đi đón.

- Chị ấy là ai?

- Chị Thảo.

Thảo? Lại Thảo, liệu đó có phải là người mà Tùng đã từng nhắc đến khi ở trên núi. Nhưng rốt cuộc cô ấy là ai mới được chứ? Tôi phải nhân cơ hội này điều tra mới được:

- Chị ấy là chị họ em à?

- Không, chị ấy chẳng có họ gì với em cả.

- Vậy sao 3 anh em em đều quan tâm vậy?

Nhưng con bé chẳng để mặc mưu chút nào, nó nhìn tôi, cười đều giả:

- Cái này sao chị không hỏi anh Long xem, biết đâu anh ấy sẽ kể cho chị nhiều chuyện hay lắm đó.

Nói rồi nó chạy biến đi mất.

Bực mình thật,tự nhiên cái con nhỏ lóc chóc ấy mọc từ đâu ra vậy,đúng là muốn trốn nó mà cũng không được nữa.Dương đi dọc hành lang.Lúc nhìn thấy nó cậu đã biết là sẽ không được yên thân đâu mà,nhưng nó làm cách nào mà lại quen được với Vy cơ chứ,đang giữa giờ nó lại bày trò dẫn cô ấy đi đâu mất rồi.

Bước đến cửa phòng y tế,cậu ngó vào trong...yên lặng quá...trên giường....cô ấy đang ngủ...khuôn mặt bình yên vô cùng....Cậu mỉm cười bước đến gần khẽ vuốt những sợi tóc lòa xòa trên trán cô ấy.Đôi lông mày khẽ nhú lại nhưng rồi dẫn ra nhanh chóng...cô bé Vy ngày nào giờ đã thực sự trở thành thiếu nữ rồi.....cậu nghĩ thế rồi bật cười...cảm thấy mình như ông già.

Tôi tỉnh dậy...Dương đang ngồi đó,nhìn tôi chăm chú,ánh nắng chiều xuyên qua ô cửa nhỏ,cái khuyên tai lấp lánh....cậu ta mỉm cười.

- Tôi có chuyện muốn nói với cậu-Dương có vẻ nghiêm nghị

- Uhm...

Tôi cố nhìn xung quanh,tránh ánh mắt như muốn soi hết tâm can người ta của cậu ấy....tôi nhìn trần nhà.....nhìn cửa sổ...nhìn cái đồng hồ....nhìn ra xa xa.....Thôi chết rồi! 11h50 rồi....tôi ngủ như chết vậy.....Hôm nay anh Long đón tôi...nếu bây giờ anh ấy vẫn đợi là đã 40' rồi....chẳng kịp nghe Dương nói gì tôi thu gom mọi thứ chạy bán sống bán chết đi mất.

Dưới ánh nắng chói chang người con trai đứng im lặng,giọt mồ hôi lăn nhẹ trên khuôn mặt anh....không hề có chút biểu hiện của sự bực tức.....Tôi lao đến,cúi đầu:

- Em xin lỗi anh!

Anh ấy không nói gì,lặng lẽ quay xe đợi tôi ngồi lên.Anh ấy giận rồi,sao tôi có thể ngó ngàng đến mức ngủ quên ở phòng y tế và bắt anh ấy đợi dưới nắng như thế này cơ chứ,tôi vẫn tiếp tục cúi đầu:

- Em xin lỗi anh....là lỗi tại em...anh đừng giận em nữa nhé.

Chắc trông bộ dạng của tôi lúc đó khổ sở lắm,anh ấy xoa đầu tôi:

- Biết lỗi là được rồi,nhưng anh sẽ bắt đền đó nha.

- Vâng ạ ^0^ - tôi mỉm cười leo lên xe anh ấy.

- Biết anh bắt em đền cái gì chưa mà đã “vâng”?

- Bất kể việc gì em có thể làm được.

- Nếu vậy thì anh sẽ để dành.

Anh Long lúc nào cũng thế,dịu dàng quá....ấm áp quá....khiến tôi rất muốn dựa vào...

Chưa về đến nhà tôi đã nghe tiếng cười của Thanh Thanh,làm sao mà con bé trốn về giỏi thế cơ chứ.Mà chắc là cái chị gì đó của nó đã về đến đây rồi...nhưng lạ ghê....nhà này toàn người giàu sao ai cũng thích ở nhà của tôi vậy mà nhà tôi thì cũng đâu có đẹp gì cho cam.

Mãi suy nghĩ vẫn vợ tôi không để ý đến cô gái trước mặt cho đến khi cô ấy đưa bàn tay ra:

- Chị là Dương Bích Thảo,rất vui được gặp em.

Cô ấy mỉm cười,nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt trái xoan xinh đẹp,mái tóc nâu vàng xoăn những đượ sóng nhẹ buông xòa trên bờ vai trắng mịn...lần đầu tiên tôi được gặp 1 người đẹp đến thế.Tôi đứng im lặng...không thốt nên lời....Cho đến khi chị ấy nắm lấy tay tôi lắc lắc:

- Chị nên gọi em là gì đây?Vy hay Trang?

Câu hỏi ấy đột nhiên làm tôi sững sờ,tại sao chị ấy có thể biết nhiều chuyện đến vậy:

- Làm sao chị biết...?-tôi lắp bắp hỏi.

- Thanh Thanh nói em có 2 tên,1 tên ở nhà và 1 tên ở ngoài mà.

Ồi,vậy mà tôi cứ tưởng...

- Chị cứ gọi em là Vy cũng được ạ.

- Chị sẽ ở nhà em nhé?- chị ấy cười

- Vâng ạ.

Kể ra tôi có phản đối cũng đâu có ý nghĩa gì đâu,2 đánh 1 còn không chột cũng què thì 4 đánh 1 tôi sống làm sao được.Bữa cơm hôm ấy diễn ra rất vui vẻ,chỉ có tên Tùng chẳng biết đã đi đâu mất mà đến trưa cũng không thêm về...Bích Thảo..chị ấy không chỉ xinh đẹp mà còn rất tài giỏi.....Ồ bên những con người hoàn hảo đến vậy,đôi khi tôi thấy mình thật kém cỏi vô cùng...

- Tùng,sao anh lại ngồi đây 1 mình vậy?-Trang nghiêng nghiêng đầu nhìn Tùng.

Anh ngồi 1 mình,tay xoay xoay li cà phê đen mắt đang nhìn ra vô định.Hôm nay Lặng ít khách,nên nhìn anh càng thêm lẻ loi:

- Anh không biết phải làm như thế nào nữa-Tùng đáp,khuôn mặt anh không biểu lộ chút cảm xúc nào.

Trang lo lắng ngồi xuống bên cạnh:

- Anh rất yêu Trang,nhưng có lẽ cô ấy sẽ không bao giờ lựa chọn anh đâu,phải không em?

Trang im lặng,cách anh ấy gọi tên Vy khiến cô bất giác cảm thấy buồn,bí mật mà cô luôn cố giữ bao lâu nay liệu có thật sự là điều tốt đẹp hay không?

Tôi vừa định vào phòng thì anh Long kéo lại:

- Em chưa quên đấy chứ?

- Quên gì cơ ạ?

- Thì....cuộc hẹn chiều nay-anh ấy hơi nhúu mày.

- Vâng ạ....?

- Anh rất mong chờ đấy- anh ấy mỉm cười rồi đi mất.

Tôi bất giác cũng mỉm cười theo

Làm sao bây giờ,cái điện thoại của tôi vẫn chưa được hồi phục lại tôi chẳng có cách nào gọi được cho cái Trang cả,không có nó mỗi khi có việc hệ trọng tôi đều cảm thấy mất 1 nửa sự tự tin,hơn thế nữa đây lại là buổi hẹn hò đầu tiên của tôi.

Lục tung tủ quần áo lên,sao nhìn kiểu gì cũng chẳng thấy cái nào vừa ý vậy?Tôi muốn tối nay mình phải thật xinh.....vì bình thường anh ấy vốn quá đẹp để đi bên cạnh tôi mà....Cảm giác hồi hộp xen lẫn thích thú khiến tôi cứ mỉm cười mãi...

Lặng.

Long nhìn bó hoa hồng trắng được thắt nơ cẩn thận trên bàn,anh bất giác nở 1 nụ cười khi mừng tượng đến khuôn mặt cô ấy khi nhận được bó hoa,khuôn mặt ấy sẽ hồng lên vì hạnh phúc,nụ cười của cô ấy sẽ rạng rỡ,cô ấy sẽ cười vì anh...hôm nay anh sẽ nói.....sẽ nói những điều thật lòng nhất mà anh ấp ủ

- Thanh Thanh này chị muốn đi gặp mấy người bạn cũ,có quán nào hay không?Giới thiệu cho chị đi.-Bích Thảo gọi khẽ.

- Uhm,em cũng không rõ lắm đâu- Thanh Thanh suy nghĩ

- Chán thật đấy- Thảo ngửa người ra ghế bố.

Bỗng cô bé tươi tỉnh hẳn lên:

- À....có cái quán mà chị Vy vẫn hay làm,em thấy bảo quán ấy cũng đẹp lắm mà...xem nào....hình như tên là Lặng.....

Bích Thảo đi nhẹ giữa những lối đi rải sỏi của quán Lặng,khuôn viên quán này thật sự rất đẹp,định rủ mấy đứa bạn cũ đi chơi mà chẳng thấy đứa nào rảnh,cô đành đi 1 mình vậy.

Bất chợt bóng dáng 1 người con trai quen thuộc khiến cô chú ý,anh đang ngồi đó,quay lưng lại phía cô,trên mặt bàn đặt 1 bó hoa hồng trắng-loài hoa cô thích nhất.Trái tim cô bỗng đập mạnh liên hồi.Thật ra,lần này cô về đây là vì anh,cô nhận ra mình đã yêu anh từ rất lâu,Tùng lúc này chỉ còn là hình bóng trong quá khứ.

Cô bất giác mỉm cười,là anh....Giờ cô đã hiểu tại sao Thanh Thanh lại giới thiệu cô đến đây.

Lâu lắm rồi tôi mới mặc lại váy,cũng tại tôi không mấy tự tin với chiều cao của mình nên không thích khoe chân,nhưng hôm nay thôi,chỉ hôm nay,tôi sẽ tự cho phép mình thật nữ tính,thật dịu dàng...vì anh ấy.

Anh ấy hẹn tôi ở Lặng,cũng hơi ngại vì tôi quen hầu hết mọi người ở đây nhưng anh ấy nói không gian yên tĩnh ở đây khiến anh ấy cảm thấy mọi thứ đều rất bình yên.

Nhưng không biết anh ấy ngồi ở đâu,quán khá rộng mà tôi lại quên không hỏi trước,đành phải đi tìm vậy.

Cô ấy đến muộn....Long đứng dậy định đi tìm...nhưng anh bất chợt khựng lại bởi vòng tay ôm chặt anh từ phía sau.Anh nghe rõ nhịp tim mình đập mạnh liên hồi,vòng tay nhỏ bé ấy ấm áp đến vô cùng.

Anh quay người lại,khẽ nghiêng những cánh hoa hồng,vòng tay ấy vẫn đang siết chặt.....Bỗng....tim anh nghẹn lại....

28. Chương 28 : Khổ Đau

Ly cà phê đã nguội lạnh,chưa được uống 1 ngụm nào,Tùng ngồi yên lặng nhìn bóng chiều ngả dần trên những nhánh cây,1 bóng người bé nhỏ chầm chậm bước qua,khuôn mặt anh ngơ ngàng....bỏ vội cốc nước xuống,anh đứng dậy bước theo.

Anh Long...anh ấy kia rồi...tôi bước nhanh đến chỗ anh....trái tim đập mạnh quá....tôi nghe rõ cả hạnh phúc đang ngập tràn xung quanh...anh ấy đang mặc vest trắng...dù quay lưng lại phía tôi..tôi vẫn có thể nhận ra anh dễ dàng.....

..nhưng....hình như...tôi khựng lại...trái tim tôi quặn thắt....tôi không tin vào mắt mình..

Mọi thứ nhòa đi....tất cả xung quanh như sụp đổ hết...Có 1 bàn tay ôm lấy khuôn mặt tôi,che mắt tôi lại,giọng nói vang lên đều đều bên tai:

- Đừng nhìn nữa,chẳng có gì đáng để nhìn đâu.

Bàn tay khỏe mạnh nắm chặt lấy đôi tay đang lạnh cóng của tôi,kéo đi...tôi cảm thấy đầu óc trống rỗng...mọi thứ xung quanh tối đen.

Tùng đứng lại,sững sờ nhìn những việc xảy ra trước mắt.....Trang đang đứng đó,khuôn mặt thất thần nhìn Long và Thảo....hai người đó đang ôm nhau,trên tay Long là bó hoa hồng trắng tinh,bó hoa nghiêng nghiêng về phía Thảo.

Khuôn mặt trắng bệch của Trang khiến trái tim anh như bị dao cứa những vết thật sâu vào.....anh lao về phía cô ấy....

Dương cảm thấy chán nản vô cùng khi nghĩ đến những việc xảy ra sáng nay,tại sao cô ấy không thể yên lặng,không thể bình tĩnh nghe anh nói,chẳng nhẽ những điều anh nói lại khiến cô ấy cảm thấy nặng nề ,chẳng nhẽ cô ấy lại chán ghét anh đến thế hay sao?

Uống hết đồng bia trên bàn,anh loạng choạng bước những bước không vững,bỗng,hình ảnh trước mắt làm anh khựng lại đó chẳng phải là Long sao?Tại sao hắn ta đến đây,cô gái đang ôm chặt hắn là ai kia?.

...Máu nóng dồn lên mặt,cảm giác tức giận khiến anh cảm thấy có thể giết chết người đang đứng trước mặt kia.....nhưng trước khi kịp lao đến chỗ hắn ta...anh nhận ra trong hàng cây phía đối diện...dáng người con gái nhỏ bé đang đứng đó,khuôn mặt cô ấy không có 1 chút sức sống nào,trái tim anh đau nhói.....bước chân thêm vội vã....vòng tay anh che hết khuôn mặt cô ấy...

...Giọt nước nóng ẩm lườn qua những kẽ tay anh...anh kéo cô ấy đi....cô ấy phải tránh thật xa chỗ này....thằng khốn nạn ấy không được phép làm cho cô ấy đau lòng thêm nữa.....tất cả nóng giận anh sẽ dồn lại...sẽ nén hết đi...anh chỉ ước sao những giọt nước mắt ấy ngừng rơi

Tùng đứng lại trong bóng tối,anh đã có cơ hội,cơ hội gần lại bên cô ấy nhưng anh đã để vuột mất...cuối cùng anh vẫn chỉ là người đứng lại trong bóng tối.....

Long ngơ ngàng khi nhìn thấy Bích Thảo đang ôm mình:

- Em yêu anh-cô ấy ngược đời mắt trong veo lên nhìn

Đôi mắt ấy đã từng khiến trái tim anh tan nát,lúc này đây khi anh tìm được điều mang đến niềm hạnh phúc cho trái tim anh thì đôi mắt ấy lại quay lại làm anh day dứt...tất cả trở nên vô nghĩa.....Anh cảm thấy mình thực sự đắm chìm trong đôi mắt ấy...khuôn mặt cô ấy chờ đợi,hàng lông mi cong vút dần khép lại....

Bất giác,tà váy trắng lẫn nhanh vào màn đêm loì anh về thực tại,anh rùng mình với những ý nghĩ vừa thoáng qua trong đầu....chẳng kịp suy nghĩ gì....anh đẩy vội Thảo ra....bước chân gấp gấp...bó hồng trắng rơi xuống đất.....bung ra thành những cánh trắng tinh...màu trắng lúc này bỗng nhiên trở nên tang tóc.....

Thảo sững sờ nhìn theo dáng Long nhỏ dần trước mắt,mọi thứ đều nhòa đi bó hoa cô nghĩ sẽ được trao cẩn thận ình giờ nằm im lặng dưới đất,cánh hoa dập nát.....màu trắng tinh càng làm cho vẻ héo mòn thêm phần sống động...

....4 năm trước cô đã không thể mở lòng mình ra để yêu anh....4 năm sau cô rất yêu anh nhưng anh đã không còn chờ cô được nữa.....trên khuôn mặt kiêu diễm của cô bất giác xuất hiện 1 nụ cười nhạt...nụ cười xa xăm và chua xót khi cô nghĩ đến hình ảnh cô gái nhỏ mặc váy trắng với khuôn mặt đau đớn khôn cùng trong hàng cây đối diện.

Tôi cảm thấy đầu óc trống rỗng,nước mắt cứ thế trào ra mãi,bàn tay Dương bịt lấy mắt tôi từ từ gỡ ra,cậu ấy vòng tay ôm chặt tôi vào lòng,người cậu ấy nồng nặc mùi bia....tôi không muốn....tôi cảm thấy ngọt ngào trong vòng tay này....tôi cố đẩy cậu ấy ra nhưng không còn đủ sức....cả người tôi run lên.... Tại sao lại như thế?Tôi đã làm gì sai?Tại sao?....mọi thứ lẫn lộn trong lòng tôi...khiến trái tim tôi đau thắt lại....tại sao lại đối xử với tôi như thế.....tôi đã bắt đầu yêu anh ấy rồi mà.....tại sao lại phải là ngày hôm nay?....Tôi đã cố gắng

xinh đẹp,cổ găng dịu dàng.....vì anh ấy mà...tại sao?...Nước mắt rơi gấp gáp...nóng hổi và mặn chát....nước mắt thấm ướt vai áo Dương....ướt đầm khuôn mặt tôi....

Thanh Thanh đứng im lặng nhìn Dương đang ôm chặt người con gái ấy trong tay,chị ấy đang khóc,khuôn mặt anh ấy cũng đau đớn khôn cùng.Khuôn mặt cô bé không biểu hiện 1 chút cảm xúc nào....chiếc túi của Bích Thảo rơi xuống đất.....cô không nên đến đây...không nên biết chuyện này...không nên chút nào...

..Gió đêm nay sao lạnh đến thế?.....Liệu người đang rơi nước mắt kia có thực sự bất hạnh hơn người yên lặng nơi này.

Long đã đuổi kịp cô ấy....nhưng bóng dáng nhỏ bé của cô ấy....bờ vai run lên.....tiếng khóc và tiếng nấc bị chặn lại chỉ rất nhỏ trong cổ họng ấy đã ngăn bước chân anh bước tiếp.....là anh sai rồi.....là tại anh....tại anh luyến tiếc quá khứ không thật.....là anh không trân trọng hiện thực quý giá.....là anh đã cướp mất nụ cười trên khuôn mặt kia.....là anh...những giọt nước trào khỏi khóe mi anh.....vòng tay đang siết chặt cô ấy....sẽ chẳng thể nào là vòng tay của anh được nữa rồi.

- Nín đi nhé-Dương dịu dàng lau những giọt nước mắt vương lại trên khuôn mặt tôi.

Mọi thứ xung quanh đều nhạt nhòa nên tôi không thể nhìn rõ cậu ấy....mắt tôi đã sưng lên rồi.....,tôi gật nhẹ đầu,khó khăn nói:

- Cậu....đưa tớ về....được không?

Dương không nói gì,chỉ mỉm cười dắt tôi ra chỗ để xe,nụ cười vừa như cảm thông vừa như chia sẻ,vừa như quan tâm vừa chất chứa yêu thương-nụ cười mà trước nay tôi vẫn luôn nhận được từ anh Long.

Xe dừng lại trước cửa ngôi nhà quen thuộc,không có ai trong nhà,tôi cúi đầu chào Dương rồi chậm chạp mở cổng,cậu ấy cứ đứng nhìn theo mãi cho đến khi tôi vào nhà rất lâu tiếng xe mới nhỏ dần....

Ngồi sụp xuống 1 góc phòng...nước mắt lại tiếp tục rơi...tôi không muốn bật điện lên.....không muốn nhìn thấy bản thân mình lúc này.....muốn một mình mình gặm nhấm những đau khổ ấy.....

Căn nhà bỗng hoang vu yên lặng quá,trống rỗng như trái tim tôi lúc này,hình ảnh anh Long cầm bó hoa đứng trong vòng tay ôm chặt của chị ấy cứ lặp đi lặp lại trước mắt tôi không sao khỏa lấp được....khuôn mặt hạnh phúc của chị ấy...tại sao chứ...nếu thế tại sao còn hẹn tôi đến đó....chẳng phải chỉ cần nói với tôi “anh chưa bao giờ yêu em” là được rồi sao.....tại sao trước nay luôn đối tốt với tôi...dịu dàng với tôi....khiến tôi đắm chìm trong yêu thương rồi lại đẩy tôi ra thật xa như thế?....Tại sao lại độc ác với tôi như vậy.....?

Có tiếng gõ nhẹ vào cửa:

- Anh....xin....lỗi-tiếng anh Long nhẹ nhàng vang lên.

Tôi không thể thở nổi.....trái tim bị bóp chặt lại....phổi không còn dù chỉ là 1 chút không khí...:

- Anh....xin....lỗi...em....-tiếng anh ấy nghẹn lại..

Giọng nói thân thương mà tôi vô cùng yêu quý ấy...lúc này giống như hàng ngàn lưỡi dao nhẹ nhàng đâm sâu vào tôi....không gian xung quanh im lặng đến đáng sợ.....tôi nghe rõ tiếng tim mình đập liên hồi....nước mắt cứ chảy mãi không thôi....Đừng xin lỗi tôi...đừng bao giờ đối tốt với tôi nữa....tôi không muốn...tôi không thể chịu đựng được thêm nữa....tôi chỉ mong sao tất cả chỉ còn là 1 giấc mơ.....tôi sẽ trở về khi chưa biết anh ấy chưa biết Tùng,chưa biết Thanh Thanh....trái tim sẽ không phải đau đến thế này....

Long quỳ xuống bên cửa phòng cô ấy,nước mắt anh không sao ngăn lại được....anh biết....trong căn phòng tối kia....cô ấy vẫn đang nghe những lời anh nói...những giọt nước mắt của cô ấy vẫn đang rơi.....nhưng anh không thể chạm đến....không thể giải thích...Nhưng đây chẳng phải chính là điều mà anh mong muốn ư...làm cho cô ấy đau khổ...làm cho cô ấy tuyệt vọng vì tình yêu..chẳng phải đây là việc mà anh phải làm cho

tình yêu của mình đây sao....anh sai rồi....anh cố nín giữ những thứ xa vời mà quên mất hạnh phúc xung quanh....tình yêu mà anh chưa thể nói ra bây giờ đã đứng trên bờ vực của sự tan vỡ...

....Những lời nói của dì cô ấy dội về trong tâm trí anh....anh đã không thực hiện được những điều ấy,anh không thể giữ được lời hứa chăm sóc cho cô ấy....anh chỉ mang đến đau khổ...

Điện thoại bất ngờ rung lên....anh bắt máy....giọng nói quen thuộc vang lên...giọng nói đã răn dạy anh cả cuộc đời này....khuôn mặt anh lộ rõ vẻ không bằng lòng....tiếng nói trong điện thoại càng lúc càng giận dữ....anh thở dài...bước những bước nặng nề ra khỏi ngôi nhà....

Ngoài cửa bỗng nhiên im ắng....anh ấy đã không còn ở đó nữa....có lẽ tôi không quan trọng đến mức đáng để anh ấy giải thích....để anh ấy an ủi thêm chút nào nữa...bây giờ tôi đã hiểu tại sao Tùng lại nói anh ấy không yêu tôi....ánh mắt anh ấy nhìn Thảo....bó hoa hồng trắng nghiêng nhẹ về phía chị ấy....khuôn mặt ngập tràn yêu thương của chị....tất cả...chúng đã nói lên tất cả...tôi không tin....tôi không muốn tin...nhưng tất cả đều là sự thật....tôi chỉ là 1 vật thay thế...chỉ là cái bóng của người mà anh ấy yêu thương...

Vuốt hết nước mắt....tôi cố nén những tiếng nấc trong cổ họng....tôi sẽ nói với anh ấy....tôi sẽ nói....giải thoát cho cả 3 người...anh ấy sẽ không phải day dứt vì tôi...sẽ không phải thấy có lỗi vì tôi...

Tùng đứng im lặng trong bóng tối....anh phải làm gì đây? Anh muốn ôm lấy Trang muốn an ủi cô ấy...anh biết cô ấy đang ở nhà....nhưng anh phải làm sao đây....phải bắt đầu như thế nào?

Bỗng anh nghe thấy những tiếng bước chân vội vã....cô ấy đứng ngay mép cửa phòng...nhìn anh....đèn không bật lên....giọng nói cô ấy run run và nghẹn trong nước mắt:

- Em biết....anh không yêu em....người anh yêu là chị Thảo....em biết anh chỉ coi em như người thay thế....em đã hiểu hết rồi....trước nay anh đối với em rất tốt...luôn quan tâm đến em....chăm sóc cho em...em cảm ơn anh...

Cô ấy đang nói gì vậy....những lời này là lời dành cho Long sao?....Tùng nắm chặt bàn tay....tại sao...tại sao anh ta có thể để cô ấy phải đau khổ đến như thế này?...

- Chúng ta...chia tay...anh nhé-lời nói của cô ấy ngắt quãng từng chập vì nước mắt.

Bàn tay Tùng run lên....trong bóng tối anh vẫn cảm thấy rất rõ những đau đớn trong lời nói....trong trái tim cô gái nhỏ bé kia....anh sẽ bắt chấp tất cả...anh sẽ dành lại cô ấy...dù bằng thủ đoạn gì....dù bằng bất cứ thứ gì...

- Được-anh nói...đây là lúc để anh sử dụng “giọng nói rất giống nhau” của mình.

Cô ấy bước lùi ra khỏi cửa,ánh trắng hắt nhẹ qua khuôn mặt nhợt nhạt...trên đôi môi cô ấy vẽ ra 1 nụ cười...nụ cười đau đớn đến khôn cùng....

Tôi im lặng đi lên phòng....anh ấy nói thật nhẹ nhàng....chỉ có tôi là con cóc bám víu lấy người ta.....nhưng từ nay sẽ không còn như thế nữa...sẽ không bao giờ như thế nữa....tôi sẽ lại trở về con nhỏ vô tư như trước....tôi sẽ quên...sẽ quên tất cả...như một giấc mơ.....mà chẳng bao giờ có thật

29. Chương 29 : Lừa Dối

- Thảo,em có chuyện muốn nói với chị-Thanh Thanh nín tay khi Thảo định bước vào nhà.

Khuôn mặt còn vương nước mắt của cô khiến con bé hơi ngạc nhiên:

- Có chuyện gì vậy-Thanh Thanh cau mày

-.....

Thanh Thanh nhú mày khi nghe xong chuyện...cô bé có vẻ suy nghĩ...rồi bất chợt ngẩng mặt lên:

- Em muốn chị cùng em làm 1 việc,chị sẽ đồng ý chứ-ánh mắt cô bé ánh lên sự tức giận

Tôi tỉnh dậy,đầu đau nhức và mắt sưng lên vì khóc nhiều,ngắm mình trong gương.....chán thật....chưa gì đã tiêu tụy như thế này rồi...Nở nụ cười thật tươi....cổ xua đi những dấu vết tối qua....

Hôm nay tôi sẽ khác....tôi sẽ quên...quên tất cả.....nhưng...liệutôi.....có thể làm được không.

Bước chậm chậm xuống dưới nhà....Thanh Thanh và Bích Thảo đang ngồi đó hai người có vẻ đang rất vui...cô bé hồn nhiên nhìn Thảo:

- Chị sướng nhé

Thảo không đáp lại,chị từ tốn ăn bữa sáng....đôi môi khẽ mỉm cười khuôn mặt bừng sáng hạnh phúc....trái tim tôi đau nhói....nhưng khuôn mặt vẫn gượng 1 nụ cười :

- Em ăn sáng không?-chị ấy nhẹ nhàng hỏi.

Chuyện tôi tối qua có lẽ chẳng ai biết....tôi phải để mọi việc thật bình thường.....tôi đã quyết định không làm anh ấy khó xử vì tôi mà....cuối cùng tôi đành ngồi xuống ăn như bình thường.Thanh Thanh có vẻ như chẳng thèm để ý đến tôi...con bé vẫn tiếp tục trêu Thảo:

- Bây giờ chị vẫn thích hoa hồng trắng cơ à?-con bé xoay xoay đĩa trứng-Chị sướng ghê..bao nhiêu năm rồi mà anh ấy vẫn nhớ...

Thảo nghiêng nghiêng đầu,ánh mắt chị mơ màng...Vậy mà tôi đã từng nghĩ anh ấy mua hoa hồng trắng cho tôi....vậy mà tôi cứ tưởng vì hoa hồng trắng mang ý nghĩa cho tình yêu chân thành....tôi sai rồi...tôi ngu ngốc quá.Tôi đứng dậy...hơi cúi mặt....sống mũi cay..:

- Em đi học đây ạ-giọng nói cố gắng tự nhiên nhất.

Tôi đã hứa sẽ không khóc nữa,đã nói sẽ không vì anh ấy mà khóc nữa...cũng không làm anh ấy khó xử nữa mà...tôi ngu ngốc quá....gạt nhanh những giọt nước mắt đang lăn dài...tôi bước thật nhanh ra khỏi cổng

- Thanh Thanh,tại sao vậy?

- Vì chị ta không đáng...1 đứa con gái dối trá như chị ta...không xứng đáng. Mà đó chỉ là bắt đầu thôi...

- Còn anh Long?

- Anh ấy sẽ không vội quay lại đâu....em đã nói bố gọi anh ấy về rồi

- Vậy chị cũng rất muốn tham gia đến cùng đấy.

Bầu trời không một gợn mây...chỉ lẫn khuất trong không khí mùi ẩm ẩm và hơi tối....tôi cảm thấy hít thở cũng là 1 việc khó chịu.....lòng ngực đau tức...nước mắt lại rơi..

Những hình ảnh ấy lại dội về trong tâm trí.....lòng người thay đổi nhanh quá....chỉ thoáng chốc...vậy mà..

Đến bao giờ tôi mới thực sự đủ dũng cảm để đối mặt với chuyện này bằng vẻ mặt bình thản?.....

Thanh Thanh nhặt bức thư gấp gọn ở cửa phòng Vy..nét chữ quen thuộc của Long....nhòa dần trong ngọn lửa...mùi giấy cháy nồng nặc khắp nhà...xộc vào mũi cô bé..nhưng khuôn mặt cô không biểu lộ 1 chút cảm xúc nào...gương mặt vô hồn...vì trái tim đã lạnh.

Bước những bước thật chậm trên đường....sáng nay tôi đi học sớm...cũng không muốn phải vội vã....không khí vắng lặng càng khiến lòng tôi trùng xuống....

Mãi nhìn bầu trời...tôi không để ý đến người trước mặt cho đến khi

“Bịch”

“Ui da”

- Sao em đi đường mà mắt mũi cứ để lên trời vậy hả, cô bé ngốc này-Tùng xoa xoa bên vai bị tôi đâm vào.

- Ai bảo anh đứng chắn đường tôi-tôi vội quay đi giấu khuôn mặt đầy nước mắt

Nhưng anh ta chẳng chú ý gì đến vẻ đau khổ của tôi thì phải..anh ta kéo tay tôi:

- Để em đi thế này thì chết người ta mất-anh ta cầu nhàu

- Chết người ta thì mặc người ta-tôi giằng tay lại

- Anh đang định mời em đi ăn sáng đó nha,kéo tay về tiệm ráng chịu.

Hừ dụ tôi đâu có dễ thế..nhất là những lúc “nhìn cái gì cũng thấy buồn nôn” như thế này thì càng khó.Tôi giằng tay lại.

- Thật ra,Vy đang ở đó đợi em rồi...cô bé ấy nhờ anh ra đón em mà-hắn ta nói vẻ rất thành khẩn.

- Khó tin lắm-tôi sầm soi.

- Em cứ gọi thử cho cô ấy xem.

Hờ..cố tình nói thế vì biết điện thoại tôi hỏng chứ gì,đúng là cáo già:

- Điện thoại tôi hỏng rồi.

- Lấy máy anh này.

Tôi chưa kịp gọi thì đã nghe thấy giọng con gái quát lên ở đầu bên kia

- LÈ MỀ VỪA CHỨ,ANH CÓ ĐƯA NÓ ĐẾN NGAY KHÔNG HẢ?

Đúng là đình tai nhức óc mà.Tôi đành ngoan ngoãn trèo lên xe anh ta.....Nơi chúng tôi đến là 1 quán café được trang trí chủ yếu bằng màu xanh dương...có lần tôi đọc 1 bài báo nào đó nói rằng màu xanh dương giúp con người ổn định và thư giãn tâm lý....

Vừa vào tôi đã cố tìm cái Trang,thấy vậy anh ta tủm tỉm cười:

- Chắc Vy về trước cùng anh Phong rồi.

Gruuu...cái con này....nó lại bán đứng tôi nữa rồi.Anh ta bắt đầu gọi món...có lẽ nếu tôi không ngăn lại anh ta sẽ khiến chị phục vụ phải ghi hết cả quyền sở của chị ấy mất.

- Sao phải gọi nhiều thế?-tôi nhăn nhó.

- Gọi nhiều thì em sẽ sợ lãng phí đồ ăn mà chịu ăn.Gọi ít em bỏ về thì sao?

Rồi hắn ta quay sang nhăn nhó nhìn tôi,cái mặt thì cứ như con đười ươi ấy,chỉ muốn đám cho phát thôi....Mà sao hắn ta có thể hiểu được những điều ấy nhỉ....Nhưng hình như “bản mặt đười ươi” ấy rất được hâm mộ thì phải...mấy nhóc bàn đối diện cứ quay sang nhìn hắn ta rồi tủm tỉm cười.....khó chịu thật đấy....nhưng sao tôi lại khó chịu nhỉ...ngờ ngẩn rồi...mình có là cái gì đâu...kệ người ta chứ.

Bỗng...1 đứa trong số đó đứng dậy....con nhỏ rất xinh...mái tóc ánh đỏ....được bện lệch sang 1 bên...nó đi về phía bàn tôi,đứng trước mặt tên Tùng nở nụ cười “quyến rũ”:

- Em là Nhung,rất vui được gặp anh-nó chìa bàn tay nhỏ nhắn của mình về phía Tùng.

Mấy đứa còn lại bắt đầu rúc rích cười,về mặt con bé càng thêm phần tự tin. Ánh mắt nó dường như biết trước là mình sẽ đạt được vậy....Nhưng bàn tay nó cứ đưa ra trong khoảng không mãi...1 lúc...con bé đành rút tay về..khuôn mặt lộ rõ vẻ khó hiểu:

- Làm như thế rất khiếm nhã đấy-Tùng không thềm ngược lên nhìn

Khuôn mặt con bé trắng bệch...rồi đỏ dần lên..nó dậm mạnh chân bước ra khỏi quán..mấy đứa bạn thanh toán nhanh chóng rồi cũng đi theo.

Trong lòng tôi bất giác thấy 1 niềm vui len lỏi....tôi xấu xa quá...nhưng.. thật sự....rất hạnh phúc.

- Thế nào mà?Bữa sáng có vui không?-vừa vào lớp,cái Trang đã vúi lấy tôi để tra hỏi.

- Sẽ rất vui nếu con bạn thân của tao không bán tao cho giặc như thế-tôi ngúng nguẩy.

- Đâu mà,mày nặng lời thế-nó cười xuề xòa-tao đang tạo điều kiện ày tìm lại niềm vui sau chuyện hôm qua mà.

Tôi tròn mắt quay sang nhìn nó:

- Làm sao mày biết truyện tối qua?

Nó nhìn quanh rồi như biết mình lỡ lời,nó ấp úng:

- Ờ thì...

- Tại sao?

- À....tại Dương nói cho tao biết.

Tôi quay ngoắt sang nhìn Dương,hắn ta nở nụ cười thân thiện,hừ..nhìn cái mặt vậy mà lại “bà tám”

- Thế chẳng nhẽ mày định giấu tao à?-cái Trang tỏ vẻ giận dữ

- Không,tao chỉ ngạc nhiên là sao tao chưa kể mà mày đã biết thôi...hừ..chẳng ai ngờ Dương lại nhiều chuyện vậy.

Thảo Trang thở phào,may quá....Tùng đã dặn không được cho Vy biết là anh ấy và nó đều nhìn thấy tất cả những sự việc tối qua... “Dương ơi,chịu khó nha”- Trang lẩm bẩm trước khi bước về chỗ ngồi.

Thanh Thanh nhìn Dương,trong lòng cô bé sự tức giận như những con sóng đang vùn vùn....cô gái đó phải trả giá...sao cô ta dám làm như thế?Cô ta giả vờ khéo thật,nó cũng bị mắc lừa...

Khi nó tâm sự với cô ta về Dương,cô ta còn tỏ vẻ khó chịu,còn gọi thẳng nọ thẳng kia,vậy mà khi không có nó lại lao vào vòng tay anh ấy.Lúc nào cũng tỏ ra tốt với nó,yêu quý nó...nhưng hóa ra cũng chỉ là 1 đứa con gái giả rách..

Trên đời này nó rất ghét loại con gái trơ trẽn như thế.....cô ta lấy tư cách gì mà được anh ấy yêu thương chứ....tại sao anh Long lại có thể buông chị Thảo ra để chạy về bên cô ta chứ?Còn anh Tùng nữa....tất cả...tất cả mọi người đều đang bị vẻ ngây thơ của cô ta lừa dối....cô ta muốn có tất cả ư...vậy nó sẽ khiến cô ta phải mất hết....

- Dương,anh ghét em lắm sao?-Thanh Thanh luồn những ngón tay nhỏ của mình vào bàn tay Dương.

- Tôi không ghét cô-Dương gạt tay mình ra.

- Vậy là anh cho phép em ở bên cạnh anh rồi nha-cô bé vui vẻ hẳn lên

- Tại sao cô cố chấp vậy?-anh vẫn tiếp tục bước.

- Chẳng phải anh cũng thế sao?

Dương không nói gì,anh cũng đến bó tay với cô nhóc này rồi,Thanh Thanh mỉm cười,ôm chặt lấy cánh tay Dương.

Anh bất chợt đứng khựng lại khi nhìn thấy Vy, cô ấy đang leo lên xe 1 người con trai khác, anh chưa nhìn thấy người đó lần nào:

- Anh trai thứ 2 của em đấy-Thanh Thanh đột nhiên nói.

Cậu quay sang nhìn, khuôn mặt Thanh Thanh lộ vẻ khó chịu:

- Chị ấy không đơn giản như anh nghĩ đâu....dù không có anh Long, chị ấy cũng còn nhiều người dự bị sẵn mà.

Dương thấy khó chịu, cậu vung cánh tay định bước đến nhưng bị Thanh Thanh níu chặt lại:

- Buông tôi ra-cậu gằn giọng

- Anh đừng đi, anh chẳng thay đổi được gì đâu, đó là chồng chưa cưới của chị ấy đấy, em không muốn anh lún sâu vào đau khổ-giọng Thanh Thanh đều đều vang lên.

Trái tim quặn thắt lại... khóe môi nhếch lên thành nụ cười mỉa mai, cậu vòng cánh tay mình qua eo Thanh Thanh, cô bé khẽ nhủ thầm nhưng cũng nhanh chóng dựa người vào ngực Dương, hai người bước nhanh về phía trước....

Tùng đến đón tôi, tôi cũng chẳng phản đối nữa, tôi mệt mỏi lắm rồi....cãi nhau hay không thì cũng vậy...leo lên xe hân:

- Em muốn đi đâu nào-hân ta dờ giọng dụ dỗ.

- Đi về-tôi chán nản

- Cái đó thì không được.

Sao hân ta và cái Trang giống nhau vậy? Nếu thế còn hỏi ý kiến tôi làm gì?....Thấy tôi xụ mặt ra không nói gì, hân ta mỉm cười:

- Anh có 1 nơi chắc chắn em sẽ thích.

30. Chương 30 : Yêu Thương Mong Manh

Mùi thơm dịu êm của cây cối khiến tâm hồn tôi yên bình lạ.....những cành cỏ 3 lá runh rinh trong gió vườn mình như những trái tim xanh....tôi bất giác mỉm cười...màu hoa tím càng trở nên rực rỡ trong ánh nắng hoàng hôn, tôi duỗi 2 chân ngồi bệt xuống cỏ...lùa tay vào những chiếc lá :

- Sao anh biết tôi thích cỏ 3 lá?-tôi nghiêng nghiêng đầu nhìn.

- Anh không biết, anh chỉ đoán thôi.

Anh ta mỉm cười...khuôn mặt sáng bừng lên trong ánh nắng....Tôi im lặng...đúng hơn là chẳng biết nói gì nữa....ánh mắt anh ta cũng mãi mê đeo đuổi cái gì đó phía xa:

- Em đợi nhé...điều anh muốn cho em xem sắp đến rồi đấy.

Nắng chiều nhạt dần, khi ánh sáng cuối cùng hắt những vệt mờ ảo lên không gian xung quanh, tất cả những bông hoa mới nẩy còn rung rinh sức sống bỗng nhiên từ từ khép lại, lá cạnh chúng nghiêng mình như muốn ôm lấy hoa.....cây cỏ trong bóng tối nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.....tôi ngơ ngác nhìn:

- Hoa cũng đi ngủ sao?

- Nếu em cho là thế-anh ta phì cười-mỗi khi buồn anh rất thích đến đây, nhìn cây cỏ mang cho anh cảm giác yên bình, em có biết cây cỏ rất yêu thương nhau không?

-.....

- Anh ngớ ngẩn quá nhỉ....nhưng anh thực sự không muốn nhìn thấy em buồn như thế này đâu,những điều đã qua rồi,em hãy để nó qua đi,đừng níu giữ những đau thương trong lòng.

-...

- Anh rất thích nhìn em cười,chúng ta chỉ được sống 1 lần thôi mà...phải sống cho thật vui vẻ chứ.

Giọng nói trầm ấm,ánh mắt anh ta nhìn tôi ngập đầy trong nắng.Tôi mỉm cười...anh ta cũng lãng mạn quá đi.Anh ta vươn 2 tay...chạm lấy khuôn mặt tôi.....trái tim tôi đập mạnh quá.....rồi...anh ta.....béo má tôi 1 cái rõ đau.

“Ui daaaa”

Vậy mà tôi cứ tưởng.....híc...hắn ta đúng là khiến người khác muốn vỡ tim mà chết mất....

- Anh muốn chết à?-tôi dứ dứ nắm đấm đe dọa.

Anh ta cười nhăn nhở:

- Em cứ hồn nhiên như vậy chẳng phải rất đáng yêu sao,điều bộ buồn rầu như bà già chẳng hợp chút nào.

Tôi phì cười trước điệu bộ của anh ta....bỗng thấy lòng nhẹ nhõm vô cùng.....Bất giác Tùng nâng ngón út của tôi lên.....anh ta luồn vào đó 1 chiếc nhẫn....buộc bằng cành cỏ 3 lá:

- Tặng em này.

Chiếc nhẫn rung rinh như đang mỉm cười,trái tim tôi ấm nóng đan đầy....tại nắng rất đẹp hay khuôn mặt hắn đang khiến tôi vui?

Cái điện thoại xập xệ của Vy vẫn nằm im trên bàn chưa được sửa chữa....chắc chắn đã hỏng không thể dùng nổi nữa....nhưng bất ngờ lại rung liên hồi....chuông tin nhắn í o-hồi chuông dành riêng cho những tin nhắn của Trang...

Thanh Thanh cầm lên....đôi mắt cô bé ánh lên những tia sắc lạnh....ngón tay cô lướt nhanh trên những phím điện thoại...có chuyện gì đó hơi khó hiểu ở đây.....

Máy rung thêm 1 lần nữa.....khuôn mặt cô chuyển từ ngỡ ngàng sang một nụ cười.....

Ngay khi nghe thấy tiếng xe của Tùng dừng lại bên cửa,Thảo không ngăn nổi mình bật ra 1 tiếng cười nhỏ.....cô nghĩ đến những việc sắp xảy ra...đến chuyện mình vừa được nghe....

Cuộc đời này đúng là chó treu.....chẳng ai có thể nghĩ nổi mọi chuyện sẽ trở nên như thế này cả.

Tùng bước vào nhà,khuôn mặt anh bừng sáng trong hạnh phúc,cô bé đi bên cạnh cũng không giấu diếm niềm vui nhẹ nhàng,cô gọi Tùng lại tỏ ý muốn nói chuyện riêng.

- Cái này cho anh- Thảo chìa ra tấm vé máy bay

- Để làm gì?Tôi chưa có ý định đi đâu cả-anh vẫn giữ vẻ lạnh lùng cố hữu.

- Vé này ghi ngày đi là 3 tuần nữa,anh cứ suy nghĩ đi-cô nhìn anh đầy ẩn ý.

- Tôi chẳng có gì phải suy nghĩ cả-anh khoát tay bước đi.

- Em sẽ vẫn giữ nó.....anh hãy nghĩ lại nhé.

Tùng quay lưng đi,Thảo cảm thấy rất muốn cười.....cô nghĩ đến lúc Tùng biết mọi chuyện.....khi Tùng từ bỏ nơi này...khi Tùng từ bỏ cô gái ấy...chối bỏ lại chính những điều mà anh ta nói hôm nay.

Tất cả bây giờ chỉ còn là chờ đợi.....ngay khi Thanh Thanh nói...tất cả sẽ diễn ra...Thảo vừa đi vừa lẩm nhẩm bài hát quen thuộc,lâu rồi cô mới thấy điều thú vị như thế này.

Dù cho tôi đang thất tình trong đau khổ,dù cho tôi có bệnh nặng sắp chết thì tôi vẫn cứ là 1 học sinh và nghĩa vụ học tập dĩ nhiên là không thể chối bỏ...chật vật hơn nữa tôi còn sắp thi lên lớp nên bài tập chất chồng nhiều không thể tả...

Thanh Thanh tuy học cùng tôi nhưng con bé chẳng lo lắng gì cho việc học thì phải,chẳng thấy con bé phải làm bài tập về nhà bao giờ..vậy mà sao môn nào nó cũng biết hết vậy?Ước gì đầu óc tôi cũng nhạy bén như vậy thì tốt biết bao...lâu lâu tôi mới phải làm bài tập về nhà...tha hồ rong chơi....

Nhưng sự thật vẫn là sự thật....tôi sắp vò tung cả đầu mình vì mấy bài toán dở hơi này rồi.....gruuuu...đã sinh ra Nhật Vy tôi sao còn sinh ra môn toán làm gì hở trời?

Đã thế tôi còn mắc chứng hay quên,mấy cái công thức nạp vào đầu hôm trước,ngay hôm sau sẽ nhanh chóng nói đuôi nhau ra đi hết....không chỉ thế...việc bình thường tôi cũng rất hay quên.....chẳng biết hôm nay có chuyện gì đang xảy ra nữa...tôi không thể nhớ nổi ai đã dặn tôi phải làm gì cho người ta hôm nay.....haizzz thôi,không cố nhớ nữa vậy,người ta bảo càng cố nhớ thì càng quên mà...

Dương ngồi yên lặng bên khung cửa nhìn ra đường phố của nhà hàng.....ánh đèn bên trong hắt lên cửa kính nhạt nhòa lẫn vào hơi nước được phủ bởi màn mưa tối.....cô ấy đến trễ quá.....

Ngọn nến trên chiếc bánh kem vẫn chưa được thắp.....lời chúc mừng vẫn chưa thể được nói ra.....anh bất chợt thấy lạnh.....ngón tay chạm phải chiếc hộp nhung trong túi....chiếc nhẫn mặt đá ruby-biểu tượng cho tháng sinh của cô ấy vẫn nằm im.....

Rất nhiều người trong quán bắt đầu nhìn Dương bằng con mắt ái ngại,họ thương hại anh,anh không cần những ánh mắt ấy....anh đã đợi 2 tiếng rồi..bữa tiệc sinh nhật phải đợi chờ lâu nhất mà anh từng biết....nhưng anh biết cô ấy sẽ đến.....còn nếu không....cũng sẽ chẳng nuối tiếc gì nữa....anh đã làm tất cả cho tình yêu này...

Cánh cửa nhà hàng khẽ mở,cô gái bước vào,mái tóc cô hơi quăn buông xõa nơi bờ vai,bộ váy màu hồng nhạt làm tôn thêm nước da trắng mịn,cô khẽ mỉm cười,dễ chịu như 1 thiên thần.....cô bước chậm chậm về phía Dương.

Dương cảm thấy mình không thể thở nổi,anh chưa dám quay lại nhìn,tiếng bước chân mỗi lúc 1 gần lại,cô dừng lại ngay cạnh anh,bàn tay nhỏ nhắn đưa ra 1 hộp quà màu xanh dương buộc bằng chiếc nơ lụa trắng:

- Chúc anh sinh nhật vui vẻ-Thanh Thanh mỉm cười.

Dương ngạc nhiên nhìn cô gái đang đứng trước mặt mình.....anh ngẩn người ra....rồi bỗng dưng nở 1 nụ cười nửa miệng.....anh gọi phục vụ,yêu cầu thanh toán rồi đứng dậy bước đi.

Thanh Thanh vội vàng chạy theo,hộp quà vẫn chưa được chạm tới.Bước chân Dương càng lúc càng nhanh,cô ấy không những không yêu anh mà còn chẳng coi anh ra gì.Anh tự cảm thấy mình thật nực cười,biết trước kết quả rồi còn cố bám theo.....

Bỗng nhiên Dương dừng lại,phía trước mặt là dòng sông mênh mông sóng nước,anh rút chiếc hộp nhung trong túi ra vùng tay vứt đi nhưng Thanh Thanh đã đuổi kịp,cô bé níu tay giữ chặt lại:

- Tại sao lại vứt đi chứ,chị ta đâu có đáng-Thanh Thanh thét lên

- Mặc kệ tôi - Dương gằn giọng

- Chị ta sẽ không thềm đến đâu,chị ta đâu có yêu anh.Anh đâu cần lãng phí tình yêu của mình cho 1 người như thế-cô bé gần như mất hết kiểm chế.

- Chuyện của tôi mặc xác tôi.Chẳng liên quan gì đến cô hết.Biến đi.

Anh vùng tay ra quay lưng bước đi,chiếc hộp nhung nằm lẫn lóc trên đường.Thanh Thanh khóc nức lên:

- Em yêu anh kia mà....tại sao anh không bao giờ nhìn thấy?

Trong lòng Dương có cái gì nặng trĩu, đúng, vậy là cô ấy không yêu anh, lần thứ nhất, cô ấy đã không chọn anh, lần thứ 2 cô ấy cũng không chọn anh, dù chỉ là người đứng bên cô ấy, an ủi cô ấy, dù ngay cả trong ngày sinh nhật của anh. Anh sẽ không còn nuối tiếc nữa, những thứ không thuộc về mình dù có làm gì cũng mãi mãi không thuộc về mình.

Nhưng còn cô bé đang đứng khóc phía sau kia, nước mắt của cô bé ấy sao cũng khiến trái tim anh đau nhói.....

Tùng thò đầu vào phòng tôi:

- Em vò xù tung cả đầu rồi kìa, nhìn cứ như tổ quạ í-hắn ta trêu tức tôi bằng cách đưa tay lên bắt chước lại hành động của tôi kiểu rất “đười ươi”

Tôi vươn tay với lấy cái gối ném thẳng về phía hắn ta:

- Anh thích chết hả?

- Ê, ném chết anh lấy ai giảng bài cho em ?-anh ta vừa nói vừa nhảy tưng tưng tránh cái gối.

- Tôi có vò tung đầu lên cũng không thèm nhờ anh-rồi tôi quay ra cười vẻ thách thức-mà anh bằng kia tuổi rồi, làm sao mà nhớ cách làm được.

Anh ta vênh mặt lên nhìn rất là tự phụ, bước đến chỗ tôi:

- Em nghĩ mấy bài toán cỡ này cũng làm khó được anh sao?

Nhưng đúng là chúng không hề làm khó anh ta thật, chỉ chừng 3 phút sau tôi đã có lời giải hoàn chỉnh, không những cách trình bày mà công thức theo đúng chương trình của tôi hắn ta cũng vẫn nhớ.

Thấy vẻ mặt ngưỡng mộ của tôi, hắn ta càng được dịp tự sướng:

- Em thấy sao? Đáng nể chứ?-rồi anh ta đưa tay vuốt cằm vẻ tự mãn.

Tôi cố nén cười, làm vẻ mặt lạnh tanh:

- Cũng bình thường thôi, như thế đã là gì

- Thế mà còn chưa là gì á-anh ta cãi ngay-em xem, anh học bao nhiêu năm rồi mà vẫn giải cho em nhanh chóng, lại còn đúng chuẩn kiến thức nữa chứ, không phải nói là giỏi mà là quá giỏi mới đúng chứ.

Nhìn mặt anh ta chỉ muốn béo má cho 1 cái, cứ như trẻ con ấy. Tôi mỉm cười, đưa tay ra xoa đầu anh ta làm mái tóc anh ta rối tung

“bốp”

Anh ta đánh vào tay tôi.

- Xoa đầu thầy giáo là bắt kính đó nha.

- Ai nói anh là thầy giáo chứ?-tôi cãi lại

- Nếu em muốn thức hết đêm nay với đồng bài tập cao như núi này thì cứ việc.

Nhìn chồng sách vở xếp trước mặt, tôi đành ngậm bồ hòn làm ngọt

- Em sai rồi, giờ ả, dễ thế này mà em cũng quên nữa sao?

- Hừ, tôi dốt thế đấy. Mặc xác tôi, không thèm học nữa.

- O...à không phải, cái công thức này khó ghê gồm luôn ấy chứ, em có quên chút chút cũng là phải thôi.

.....

- Sao lại viết thế này? Anh đã dặn là không được viết thế cơ mà.

- Nhưng tại sao lại không được viết thế này?

- Người ta quy ước như thế rồi.
- Không chứng minh được là mình đúng mà cũng đòi quy ước á?
- Giờ ạ...

.....

- Rét quá,anh tắt quạt đi.
- Nhưng em vừa bắt anh bật lên mà.
- Từ này đến giờ đủ rét rồi.

.....

- Đói bụng quá đi.
- Vừa ăn cơm lúc tối mà,em mà ăn đêm sẽ bị béo bụng đấy.
- Thà béo bụng còn hơn chết với cái dạ dày xẹp lép.

Tôi đứng dậy,lò dò bước xuống bếp.Hắn ta cũng đi theo.Uhm...chỉ còn mỗi bột mì và sữa thôi,lò nướng thì lại hỏng.

- Em định làm món gì vậy?-hắn ta tò mò nhìn tôi.
- Bánh pancake-tôi vui vẻ nói

Trộn bột thật mịn nào...tranh thủ lúc tôi đang tay rót nước tay đổ bột hắn ta nhanh tay quẹt bột bôi thẳng 1 vệt dài lên mặt tôi sau đó đứng ôm bụng cười ngặt nghẽo.....Gruuuu...anh chết rồi.

Quên tiết mề bánh ngon lành (rất có thể sẽ được hoàn thành) và cái dạ dày đang biểu tình giữ dội,tôi nhúng mặt bàn tay vào bột rồi áp thẳng lên khuôn mặt đang toét ra vì cười của hắn ta,5 vết ngón tay trắng xóa vắt ngang mặt hắn ta nhìn còn thảm hơn cả con mèo ăn vụng.Sau đó tôi cũng không quên trang điểm thêm bằng một đồng bột khô.....Hô hô hô tha hồ mà rửa mặt nhá.Hắn ta đỏ người rồi sau đó nhanh chóng vươn tay ôm lấy âu bột rồi nhúng cả bàn tay vào đấy (eoooo) tôi tá hỏa chạy vòng quanh bếp.

Căn nhà nhỏ đã rất lâu mới lại vang lên những tiếng cười nói vui vẻ đến thế

Vậy là đồng bột đáng ra để làm bánh bây giờ ngự trị đủ kiểu trên tất cả mọi chỗ có thể của cả 2 đứa.Tôi ngồi dựa lưng vào hắn ta...để thở...híc lâu lắm rồi mới phải chiến đấu như thế này:

- Em có thấy vui không?-hắn ta bỗng dừng hỏi.

Tôi gật đầu,trong lòng thấy thoải mái vô cùng,tôi hươ hươ bàn tay ra sau:

- Muốn ăn bánh nữa không?
- Em chưa sợ sao-hắn ta nhăn nhó.
- Sợ gì chứ,nhưng lần này làm nghiêm túc đó.
- Tuân lệnh.

Hắn ta đứng dậy,chào kiểu quân đội.....tôi chợt nhớ đến anh Long....lần đầu tiên anh đòi ăn bánh mật,lúc tôi bảo anh chở đến nhà dì,anh cũng đã làm như thế...trong lòng bỗng nhiên trùng xuống.

- Em sao thế-hắn ta nghiêng mặt nhìn tôi-dù có đỡ đến mấy anh cũng sẽ không chê đâu,và sẽ cố ăn mà.

-...

- Nếu đỡ thật anh sẽ đem đi rêu rao để em không lấy được chồng nữa,chỉ lấy được mỗi anh thôi.

Tôi phì cười,sao hắn ta luôn dễ dàng làm tôi vui như vậy nhỉ.Tôi xắn tay áo,đeo tạp dề.....chẳng có lí do gì để buồn phiền thêm nữa cả....vui vẻ nào.... Sau khi trộn bột thật mịn,tôi trút hết vào túi bắt bông,hắn ta ngạc nhiên nhìn:

- Anh tưởng phải múc từng thìa rồi trải ra chứ?

- Đây là pancake đặc biệt mà.

Đun nóng chảo,tôi bắt đầu vẽ những nét tròn tròn bằng bột bánh,cái mặt ngô ngố này,cái tóc dỏ hơi này,sau khi vẽ viền,tôi bắt đầu phun đầy khoảng bên trong....và cũng làm tương tự như thế với những cái còn lại.

Mê đầu tiên mang ra hẳn ta tròn mắt nhìn 1 đồng mặt mình được tôi phác thảo bằng bánh,cái thì đẹp,cái thì cũng giống,cái thì tai dài như yêu tinh,có cái lại tóc tai lồm chồm bốn xung quanh.....bỗng nhiên hẳn ta cười nụ cười rất đều giả:

- Em yêu anh đến nỗi làm bánh cũng chỉ nhớ đến khuôn mặt anh thôi à?

“Cộp”

“Ui daaa”

- Làm bánh giống mặt anh để găm cho bồ ghét ấy-nói rồi tôi ngoác miệng gặm 1 miếng rõ to trên khuôn mặt Tùncake

Hắn ta nhăn nhó nhìn cái bánh không nỡ ăn,tự cắn vào mặt mình thì không biết có cảm giác gì nhỉ?

31. Chương 31 : Bối Rồi...

Thanh Thanh gạt nhẹ nước mắt,cô nhìn Vy và Tùng,2 người đang rất vui vẻ,rất hạnh phúc..... “Hãy cố mà thưởng thức nốt cái hạnh phúc nhỏ nhoi ấy đi....các người sắp phải đau khổ rồi”.

- Á thôi chết,11 giờ rồi-tôi hoảng hốt nghĩ đến núi bài tập chưa hoàn thành-tại anh cả đấy!

Anh ta nhăn nhó:

- O,sao lại tại anh?

- Tại anh bày ra trò bột này này,bây giờ thì làm sao mà làm kịp đây?

- Xời,cái đồng bài tập ấy anh phẩy tay 1 cái là xong hết.

- Nhưng nếu không hiểu mà bị gọi lên bảng là chết chắc ấy-tôi vò mái tóc mình càng thêm rối.

- Vậy thì phải nhanh lên thôi-anh ta nói rồi cầm tay tôi kéo nhanh lên gác

Chẳng hiểu sao tôi bất giác mỉm cười

.....

- Đây này,nó phải thay vào chỗ này.

....

- Không được cái,em mà cứ cái thế này biết đến bao giờ mới xong.

.....

- Rồi,rất tốt,từ đoạn này em có thể tự làm được rồi đó.

Anh ta vươn vai về mặt uể oải và buồn ngủ..Mồ hôi lấm tấm trên trán,đáng ra anh ta đã được nghỉ ngơi từ lâu....cũng vì tôi....

- Cảm ơn anh.

- Sao lại cảm ơn anh?

- Vì tôi mà anh phải thức đến tận giờ.

- Em ngốc à? Có thể mà cũng cảm ơn nữa, anh thức làm việc đến giờ này là chuyện thường mà-rồi anh ta xoa đầu tôi.

Tôi mỉm cười, quên cả việc bị xoa đầu, đáng nhẽ tôi phải gạt tay anh ta ra và nói mình không phải con nít, nhưng....tại sao tôi lại thấy thích cảm giác lúc này?....

Phải nói anh ta rất có năng khiếu sư phạm, cách giảng dễ hiểu khiến tôi làm phần bài tập của mình 1 cách dễ dàng. Mỗi viết, tôi không để ý, anh ta đã ngủ gục bên cạnh từ lúc nào.

Hơi thở nhẹ nhàng, vài sợi tóc bay bay trên trán, khuôn mặt anh ta khẽ mỉm cười.....lớn thế này rồi mà ngủ vẫn cười như trẻ con ấy....nhìn muốn béo má quá đi mất....

Lắc lắc cái bút....mà...mặt anh ta như thế này....nếu được trang điểm thêm chút nữa...chắc sẽ đáng yêu lắm nhỉ....tìm lại cái bút vẽ lên da...tôi bắt đầu tác phẩm nghệ thuật của mình. Rút điện thoại hắt ta ra, chụp lại rồi lưu vào máy tính, hehe tôi sẽ cho hắt khỏi lấy vợ luôn...

Hoàn thành nốt phần bài tập, mắt trĩu xuống, tôi cũng ngủ quên luôn trên bàn

Tùng uể oải thức dậy, một đêm ngủ ngời khiến anh cảm thấy đau nhức cả người. Cô ấy ác thật, chẳng thèm gọi anh dậy ra giường ngủ mà cũng chẳng thèm dìu anh về phòng.

Nhưng....dụi dụi mắt, anh phì cười...cô bé đó cũng ngủ quên trên bàn học luôn. Mái tóc buông dài xuống mặt bàn, một mùi thơm dễ chịu, anh cảm thấy buổi sáng thật thoải mái.

Lay lay cô ấy tỉnh dậy, anh muốn tặng cô ấy một nụ cười buổi sáng....đôi mắt khẽ mở, cô ấy nhìn nụ cười của anh...má phồng lên....mặt cô ấy đỏ ửng, quay đi...cô ấy đang ngại ư? Anh thấy trái tim mình ầm ập lạ.

Anh ta đánh thức tôi dậy bằng một nụ cười, nếu chỉ như vậy thì không đáng nói, nhưng khuôn mặt của anh ta....khuôn mặt được tôi trang điểm tỉ mỉ....anh ta lại cười nhăn nhó....tôi phải cố lắm mới không cười sặc sụa ra, hậu quả là phải phồng hết mồm lên và đỏ bừng cả mặt.

Vội vàng đánh răng rửa mặt tôi chuẩn đi học luôn....hehe ở lại thì chết mất.

.....

Tùng ngơ ngác, sao cô ấy lại vội vàng đi khỏi nhà như vậy chứ.... cô ấy xấu hổ đến mức ấy sao? Nghĩ thế, anh khẽ mỉm cười....bước chầm chậm vào nhà tắm....nhìn vào gương...anh nháy dưng lên như gặp ma

- Á Á Á

Trong gương vẫn là anh, nhưng thêm 2 bên ria vẽnh ngược lên, 1 cái nốt ruồi điêu đứng kiểu ở mép.....mắt được trang trí thêm cả tá lông mi, đen xì và xếch lên đến tận trán. Hai má có 2 hình xoắn tròn và đôi môi được tô to tướng ra chum chím vào như sắp hôn ai vậy.

Ôi cái cô nhóc đó, anh bắt giác mỉm cười, hóa ra những phản ứng kì lạ của cô ấy sáng nay không hề vì xấu hổ mà là vì điều này. Nhưng kể ra cô ấy cũng có khiếu vẽ vời quá chứ nhỉ....hahaha.

Nghĩ đến cảnh hắt ta tự ngắm “dung nhan” mình trong gương tôi không ngăn nổi mình cười thành tiếng....tung tăng đến trường...hôm nay nắng đẹp quá.

Thò mặt vào lớp vừa kịp trống, hôm nay Dương nghỉ học...uhm...cũng chẳng sao...ơ ...mà hôm qua hình như cậu ấy nhờ tôi cái gì thì phải...mãi mà tôi vẫn không nhớ ra...rất cuộc....là cái gì nhỉ?...

Đang mơ màng suy nghĩ bị cái Trang gõ vào đầu 1 cái, nó cười cười nhìn tôi:

- Saooo? Tôi qua thế nàooooo-nó kéo dài giọng nghe rõ là đều.

- Thế nào là thế nào?-tôi ngơ ngác.

- Ô thể tao tưởng tới qua mày đi chơi với Dương mà?-nó ngạc nhiên nhìn

THÔI CHẾT RỒI...bây giờ thì tôi đã nhớ ra là tôi quên cái gì rồi...ôi tôi mất trí thật rồi,sinh nhật người ta,vậy mà.....chết rồi,làm sao bây giờ?

Thấy tôi đơ mắt,cái Trang nhìn vẻ khó tin:

- Mày đừng nói là mày quên cả hẹn sinh nhật người ta nha?

- Chết tao rồi-tôi nhìn lại nó,ánh mắt thăm hại.

Thanh Thanh đứng bên cửa ra tầng thượng của trường,cô biết Dương đang ở ngoài kia,nhưng có nên bước tiếp hay không?

Nghĩ đến chiếc hộp nhung trên tay... bước chân cô bé nặng nề...cánh cửa khẽ đẩy ra...Dương đang ngồi đó,mái tóc bình thường vuốt dựng bây giờ rủ xuống bay trong gió,khuôn mặt vô cảm,cậu dường như tách xa khỏi thế giới này rồi....

- Trả lại anh này-cô bé đưa chiếc hộp nhung về phía Dương.

- Vắt đi!-cậu lạnh lùng đáp

- Tại sao chứ?-Thanh Thanh khó chịu.

- Tôi không muốn thấy nó nữa.

- Nếu là vì chị ta thì anh thật ngu ngốc.

- Cô thích đến thế thì cứ việc giữ lại,đối với tôi cũng như nhau cả thôi.

- Chị ta có điều gì tốt đẹp chứ?

- Im đi!-giọng nói của anh đã có phần khó chịu.

Thanh Thanh tức giận,cô bé vung tay ném thẳng chiếc hộp ra xa,quay lưng bước đi.....anh mãi mãi sẽ chẳng bao giờ yêu cô.....chẳng bao giờ nghĩ đến cô.....chẳng bao giờ nhìn thấy cô trong cuộc đời này cả.....

- Đây.....chúng ta yêu nhau đi-giọng Dương đều đều phía sau lưng.

Chết rồi,chắc Dương giận tôi lắm.....sao tôi có thể ngớ ngẩn vậy chứ...hôm nay Dương lại không đi học nữa...làm sao mà xin lỗi cậu ấy bây giờ.Đang trong tâm trạng ăn năn cực độ,tôi hân hoan vô cùng khi thấy Dương bước vào.....theo sau cậu là Thanh Thanh,bàn tay cô bé lúc này đang nắm gọn trong bàn tay Dương.

Thanh Thanh nhìn tôi,cô bé nở nụ cười đắc thắng.....khó hiểu thật đấy...tôi vội vàng chạy đến chỗ Dương...nhưng chưa kịp nói lời xin lỗi,cậu ấy đã mỉm cười:

- Hôm qua mình bận,không đến chỗ hẹn được,cậu có phải chờ lâu không?Mình xin lỗi nhé.

Ôi may thật,hóa ra tôi không phải là người duy nhất đáng trách,hehe đang từ người có lỗi giờ tôi nghiêm nhiên trở thành người nhận được lời xin lỗi rồi...vậy thì tôi phải tỏ ra cao thượng mới được:

- À...ừ...mình cũng về ngay ấy mà ^^,không sao đâu.

Muốn tránh bị hỏi thêm,tôi lùi nhanh về chỗ...trong thoáng chốc tôi cảm thấy sự lạnh lùng đáng sợ trong đôi mắt Dương.

Vừa ra đến cổng trường tôi đã nhìn thấy bóng 1 người cao cao không được thanh thanh cho lắm đang đứng đó đợi...nhưng hôm nay đặc biệt hơn mọi ngày vì anh ta phải đeo khẩu trang.....đó là cái khẩu trang ưa thích của tôi,nó có hình con mèo màu hồng rất đáng yêu.....xem ra sau lần này tôi phải đánh giá lại...vì khi ngự trị trên mặt hắn ta nó không chỉ đáng yêu mà còn rất đáng.....cười....

- Haha,anh đeo cái gì thế này?-tôi chỉ chỗ.

- Cũng tại em cả đấy-anh ta nói giọng giận dỗi.

Hơ...sao lại tại tôi nhờ...ơ đừng nói là anh ta không biết xóa cái “tác phẩm nghệ thuật” mà tôi đã thực thi trên mặt anh ta đấy chứ?Nếu thế tôi phải tìm mọi cách lột cái khẩu trang ra mới được....hehehe

- Thôi,không sao đâu mà,anh cởi cái khẩu trang ra đi,con trai mà đeo khẩu trang nhìn đồng bóng lắm ấy-tôi dụ dỗ

- Thà người ta nghĩ anh đồng bóng còn hơn.

- Thì thôi,không cởi thì hé ra 1 tí cho gió nó vào.

- Nhỡ gió độc,anh méo mồm thì sao?

- Thì tôi quạt cho,gió nhân tạo thì làm gì có độc.

- Nhưng nhờ lúc em đang quạt có cơn gió “thiên nhiên” nó lùa vào thì sao?

Hừ...bực thật mà....sao những lúc thế này anh ta lại ba que đột xuất như thế cơ chứ....không ngọt ngào thì ta cho cay đắng vậy...tôi làm mặt phụng phịu...giả vờ tức giận:

- Thôiiiiiiiiii,tùy anh.Không thích thì ai mà ép cho nổi,ha.

Y như rằng,anh ta xụ mặt xuống:

- Nhưng chỉ mình em nhìn thôi nhé.

- Ừ-tôi lại toe toét ngay.

- Chỉ nhìn 1 tí thôi đấy nhé.

- Ừ.

- 1 ít thôi nhé.

- Ừ.

- 1 phút thôi nhé.

-...Ừ...

- 1...

Chưa để anh ta kịp nói hết câu,tôi gào lên:

- CÓ Cởi RA KHÔNG THÌ BẢO?

Anh ta trở mặt ra nhìn rồi cười ngặt nghẽo...lúc ấy tôi mới biết mình bị hớ...độ khuếch tán âm lượng cao khiến mấy đứa học sinh đang đứng hóng hớt ngoài cổng trường lập tức quay ra nhìn tôi...mẹ ơi....đúng là cái miệng làm khổ cái thân mà....

Anh ta quay sang nhìn tôi đầy ẩn ý:

- Bây giờ anh cởi thật đây này.

Chỉ muốn đấm cho cái bản mặt đáng ghét ấy 1 phát thôi....nhưng khi cái khẩu trang hé ra...tôi đứng im...đơ người...khuôn mặt không còn những nét vẽ hôm qua thay vào đó là những vết dài đỏ tấy lên...có lẽ là do lau mạnh tay....

-.....Xin lỗi.....

Tôi chạm tay vào những vết ấy,anh ta khẽ nhú mày rồi nở 1 nụ cười vẻ không sao.

-.....Có đau lắm không?.....

- Bây giờ thì hết rồi

Anh ta giữ lấy bàn tay của tôi,áp nhẹ vào má....tôi cảm thấy sự ấm áp lan tỏa,lòng nhẹ bẫng.....tôi rút vội tay về.....má nóng lên rồi.....quay vội đi chỗ khác tránh ánh mắt nồng nàn ấy...từ bao giờ ánh mắt ấy khiến trái tim tôi đập nhanh đến thế này?

- Đi về thôi chứ,cứ đứng đây mãi à?-tôi vội nói,chỉ mong sao anh ta không để ý đến vẻ ngượng ngịu của mình.

Tôi vừa lên xe,anh ta lại bắt đầu nhăn nhó:

- Đưa vợ về nhà nào.

“Cốp”

“Ui da”

- Em đúng là cái đồ vũ phu mà.

- Thích cái nữa hả?

- Ô...không.

Tôi bất giác mỉm cười. “Vợ”?Trái tim ấm nóng quá.....

- Tại sao cô lại đồng ý-Dương hỏi,ánh mắt anh vẫn không hề nhìn Thanh Thanh.

- Em không quan tâm,chỉ cần anh ở bên cạnh em-cô bé đáp,nét mặt lạnh lùng

- Nếu vậy cô sẽ phải đau khổ.

- Nếu đau khổ em cũng không phải chịu một mình đâu,em không sợ.

- Cô nghĩ tôi sẽ san sẻ những điều ấy với cô sao?

- Em không nghĩ,em biết chắc chắn điều đó-ánh mắt cô bé thẳng thắn nhìn Dương.

Anh không biết tại sao mình lại nói ra những lời lúc sáng nữa....1 phút ích kỉ...1 phút tức giận.....nhưng thực sự....rất sâu trong lòng,anh không hề thấy hối hận.....

Nằm im lặng trên giường....bỗng dưng nghĩ đến khuôn mặt Tùng...cách hân ta trêu tôi...khuôn mặt hân ta lúc ngủ....ánh mắt nồng ấm khi nhìn tôitôi bất giác mỉm cười.....hạnh phúc dường như đang lấp đầy trái tim tôi.....Bỗng...tôi giật mình....hạnh phúc ư?...

Ôi,tôi điên thật rồi mà....hạnh phúc là sao?...Rũ rũ mái tóc,tôi đi xuống nhà tìm nước...căn nhà vắng lặng quá...không đông vui như trước nữa,chẳng biết Thanh Thanh bao giờ mới thềm về nhà,còn chị Thảo,chị ấy cứ đi liên mấy ngày luôn....tôi ngược lên nhìn,phòng hân ta không bật điện,có lẽ là đã đi ngủ rồi.

Lách cách bật điện phòng bếp,tôi sợ chết khiếp khi nhìn thấy hân ta ngủ gục trên bàn ăn....híc...tôi mà bị bệnh thì chắc đã đứt mạch máu não mấy lần rồi cũng nên.....sao người gì mà vạ đầu ngủ đấy vậy cơ chứ.

Tôi lay lay vai hân ta....người hân ta nóng bừng...hơi thở khó nhọc...tôi lo lắng sờ trán...sao hồi chiều còn khỏe mà giờ đã ốm ngay được thế này?Tôi thử lay thêm vài lần nữa,hân ta cũng không thềm dậy.

- Tùng,anh dậy đi-tôi tát tát vào mặt hân ta

Chẳng có phản ứng gì....tôi sợ đến nỗi mồ hôi bắt đầu rịn ra ướt hết trán....cố gắng đỡ hân ta dậy tôi phải dìu hân lên giường nằm nghỉ ngay....híc bình thường hân ta ăn nhiều như thế chẳng nhẽ chỉ để dành làm khổ tôi những lúc thế này thôi sao????

Tùng lơ mơ nhìn thấy mọi thứ,người anh nóng quá,khó chịu thật,chỉ có trán,nơi được đắp khăn lạnh hơi dễ chịu hơn 1 chút,bóng dáng Trang nhạt nhòa trước mắt anh.anh vươn tay cổ nín lấy.

Tôi đắp nấu xong cháo, đắp khăn lên trán cho hần ta, chuẩn bị cho hần ta ăn rồi uống thuốc thì bàn tay tôi bị nứ chặt lại:

- Em....đừng đi...

Khuôn mặt hần ta nhợt nhạt, bàn tay nóng rực lên, giọng nói run run....tôi thấy mắt mình cay quá....cái đồ ngốc sao chẳng biết giữ gìn sức khỏe chút nào....cái đồ ngốc....còn cố nói làm cái gì nữa....đồ ngốc...

Tôi luồn những ngón tay của mình vào bàn tay to lớn của hần ta, nắm chặt lại, nước mắt cứ thế rơi.....

Cô ấy đang khóc...sao cô ấy lại khóc chứ? Anh muốn lau khô giọt nước mắt ấy nhưng anh không đủ sức....bỗng nhiên...bàn tay cô ấy nắm chặt lấy tay anh....ấm áp quá...nước mắt cô ấy nhỏ xuống tay anh nóng hổi....cô ấy đang khóc vì anh....trái tim anh đập mạnh quá...

32. Chương 32 : Vì Anh Yêu Em

Tôi tỉnh dậy, cả người đau êm ảm...ngủ ngồi đúng là vất vả thật....anh ta vẫn chưa tỉnh...thôi chết..hôm qua tôi còn chưa kịp cho anh ta uống thuốc nữa....chẳng biết bây giờ làm sao rồi...vươn tay sờ lên trán anh ta...bàn tay tôi nặng quá....bất giác...má nóng bừng lên....tôi đã cầm tay anh ta cả đêm hôm qua ư?

Tim đập nhanh hết cỡ....tôi qua.....là tôi đã chủ động cầm lấy tay anh ta...lại còn khóc nữa....tại sao tôi lại khóc nhỉ....nhưng thực sự rất buồn, rất thương khi nhìn thấy anh ta như thế....là tại sao vậy?.....

Anh ta khê cửa mình....tôi vội vàng rút tay về....ngón tay cố luồn khỏi bàn tay ấy....phải rút ra trước khi anh ta nhìn thấy cảnh này mới được.....

Tùng tỉnh giấc, cảm giác ấm nóng theo anh vào tận giấc mơ vẫn còn nơi bàn tay.....Trang....cô ấy vẫn còn đó....cô ấy đang cố rút tay về thì phải....anh khép tay lại....càng nắm chặt hơn bàn tay nhỏ bé trong tay mình....

- Bỏ...ra đi-cô ấy đỏ mặt lên rồi.

Hạnh phúc quá, anh muốn nứ giữ lấy phút giây này mãi mãi. Ánh mắt cô ấy không nhìn về phía anh nhưng anh cảm thấy ánh mắt ấy chắc chắn đang dành cho anh.....

- Anh sẽ không buông đâu...bây giờ không buông..và mãi mãi về sau cũng thế.

Tự nhiên anh ta lại nói vậy....tôi chẳng biết phải phản ứng như thế nào nữa....nửa muốn rút tay về...nửa lại cứ muốn giữ chặt đôi tay ấy.....Ôi....tôi bị làm sao vậy.....

- Buông ra đi mà-tôi đành hạ giọng năn nỉ.

Bỗng....anh ta cười 1 nụ cười đều giả....kéo mạnh tay tôi xuống.....2 khuôn mặt chỉ còn cách nhau rất ít, anh nhìn tôi...lời nói nhẹ như tiếng gió:

- Anh sẽ buông ra...nếu em hôn anh.

Tại sao lại thế này.....tôi cảm thấy mình sắp nổ tung ra được mất....tôi muốn nhắm chặt mắt lại để không phải nhìn thấy khuôn mặt đang áp sát mặt mình kia.....cứ thế này tôi sẽ bị bệnh tim mất...cuối cùng...tôi cũng nghĩ ra cách:

- Anh chưa đánh răng....mồm hôi quá đi mất.

Sau khi nói xong tôi mới thấy mình thật độc ác....anh ta đơ mắt....tròn mắt nhìn tôi như nhìn người ngoài hành tinh...tôi biết....vậy là.....giây phút lãng mạn đã qua...trái tim tôi được cứu rồi.

Chỉ chờ có thế...tôi rút nhanh tay về...lủi ra cửa:

- Anh đi đánh răng đi nha...tôi đi trước đây.

Phù....má nóng quá.....sao bây giờ tôi mới biết.....khuôn mặt anh ta lúc nhìn gần như thế.....rất đẹp nhỉ?.....

Thanh Thanh đứng lặng bên khung cửa....cô biết rõ những gì mình đang có lúc này....tình yêu ấy là lòng thương hại ban phát hoặc cũng chỉ là 1 phút yêu thương hư ảo.....nhưng 1 chút ích kỉ....1 chút xót thương....cô đã đồng ý....

Cũng đâu có sao....điều cô mong chẳng phải chỉ là có Dương ở bên thôi sao?....Cô đã đạt được mục đích rồi mà....

Trái tim đau nhói lên.....nhưng sẽ ra sao nếu Dương biết toàn bộ sự thật?...Cái tình yêu đang che chắn cho cả 2 người như tấm bình phong hoàn hảo kia có phải sẽ nhanh chóng đổ sụp xuống.....cô sẽ không bao giờ để điều đó xảy ra.

Nên nhanh chóng kết thúc mọi việc.....sự thật cần được nói cho người nên biết.....trò chơi mà cô đã tham gia vào,lúc này đã chẳng còn đường lùi nữa rồi.

Học hành đúng là vất vả vô cùng mà....nguyên cái cặp xách của tôi,tôi cũng cảm thấy nó phải nặng bằng nửa người tôi rồi....lại thêm phải đi dưới trời nắng gắt như thế này....khoác cái cặp chẳng khác nào công thêm người nặng bằng mình trên vai rồi đi nhong nhong về nhà vậy....

Mồ hôi chảy ròng ròng...khó chịu quá đi....tôi rất thích mùa hè nhưng rất dễ cáu gắt khi bị đem phơi ngoài trời như con mực thế này.....đập cửa vào nhà...có mùi thức ăn rất thơm từ bếp.....chị Thảo về rồi...chị ấy đang nấu món gì đó.....nóng thế này...chẳng muốn ăn cái gì hết....

Nhưng...tôi khựng lại...Tùng đang đứng ngay cạnh chị ấy...bình thường tôi thấy Tùng có vẻ ghét chị ấy lắm....vậy mà bây giờ 2 người đang đứng nói chuyện với nhau rất vui vẻ ở trong bếp....

Đã khó chịu giờ lại càng bức mình....chị ấy múc 1 ít “món gì đó” vào muôi...hứng tay rồi đưa cho Tùng nếm thử....anh ta vui vẻ ngoác mồm ra ăn....bánh tôi làm thì không ăn...thế mà người khác làm đồ ăn,chỉ cho nếm thôi cũng vui đến thế....ghét quá...khó chịu quá.....tôi hăm hăm đi vào nhà...cổ tình dậm chân thật mạnh tỏ rõ vẻ bức bối

Trang về,vừa nhìn thấy cô ấy tôi đã muốn lao ra ôm lấy rồi...nhưng sao cô ấy lại khó chịu đến vậy.....cô ấy nhìn tôi hằn học...rồi nhìn Thảo...nhìn món canh Thảo đang nấu trên nồi.....Tôi hiểu rồi....cô ấy đang ghen
~0~

Tôi mỉm cười chào cô ấy rồi quay sang nhìn Thảo âu yếm:

- Canh của em ngon quá.

Tôi muốn nhìn thấy cô ấy ghen....rất muốn....vì như thế....nghĩa là....CÔ ẤY YÊU TÔI.....Tôi múc thêm một mui canh nữa,đưa về phía cô ấy:

- Em cũng ăn thử đi,ngon lắm đó.

Cô ấy nhìn thẳng vào mắt tôi,ánh mắt tức giận thực sự.....rồi cô ấy quay mặt đi:

- Anh cứ việc ngồi đấy mà ăn.

Giọng nói đã nghẹn lại.ánh mắt long lanh hơn,bước chân cô ấy rất nhanh lên trên phòng tôi vội và đuổi theo...

Anh ta là đồ đáng ghét...anh ta cố tình...anh ta cố ý chọc giận tôi...anh ta muốn tôi phải nổ đầu vì khó chịu mới can tâm...tôi ghét anh ta...cứ ở đây mà ăn đi...đồ tồi ạ...tôi không cần anh...anh cứ việc khen,cứ việc ăn của bất cứ ai mà anh thích đi...

Lao vào phòng....đi thẳng ra ban công...tôi ghét cái con người ấy....đồ xấu xa...

- Anh là đồ tồi....đồ xấu xa...đồ ích kỉ....

Bỗng....tôi khựng lại...1 vòng tay đang ôm chặt lấy tôi...trưa hè nóng đến thế mà sao vòng tay ấy không hề làm tôi khó chịu chút nào:

- Anh vui lắm-anh ta ghé đầu vào tai tôi,gọng nói trầm ấm

- Buông tôi ra-tôi khó chịu kéo tay anh ta khỏi mình,lại còn vui nữa chứ,chắc thấy tôi tức giận,anh ta mừng lắm.

- Anh rất hạnh phúc.....em đang ghen vì anh.

Trắng trợn thật,dám vu oan cho tôi nữa đấy.....nhưng sao tôi lại đỏ mặt lên thế này:

- Ai...thèm ghen vì anh chứ-tôi cãi

Anh ta vươn người,hôn nhẹ lên má tôi....tôi cảm thấy luồng điện chạy dọc cơ thể mình....vòng tay anh ta siết chặt hơn:

- Anh biết,vì anh yêu em mà.

Cả người tôi run bắn lên,tôi cảm thấy thực sự không còn chút sức lực nào,trái tim dường như đã tan chảy ra trong vòng tay nồng nàn này rồi....

- Em làm bạn gái anh nhé.

Tôi cảm thấy trái tim mình ngừng đập....hít thở cũng cảm thấy khó nhọc....bây giờ thì tôi hiểu rồi...tôi đã hiểu rồi...tại sao tôi lại cảm thấy hạnh phúc,tại sao tôi lại lo lắng cho anh ta,tại sao tôi lại khó chịu khi thấy anh ta cùng người con gái khác....tôi hiểu rồi...đáp án chỉ có 1...Tôi đã yêu người đó rồi,thực sự đã yêu anh ta rồi.

Anh ta từ từ xoay người tôi lại,nhìn sâu vào đôi mắt của tôi...tất cả yêu thương dường như đều gửi cả trong đôi mắt ấy....ấm nóng....nồng nàn....tôi khẽ gật đầu....anh ta mỉm cười...khuôn mặt chứa chan hạnh phúc...vòng tay đang rộng ôm tôi vào lòng.

Cửa phòng đóng lại,tôi ngồi thụp xuống,tim vẫn còn đập nhanh quá...ôm lấy hai bên má...tôi vui mặt mình vào chần...nhưng vẫn không sao ngăn nổi nụ cười....hạnh phúc quá.

Tùng muốn hét lên...muốn ôm bất cứ ai mà anh nhìn thấy lúc này...muốn cười thật lớn....anh vui quá...niềm vui sưởi ấm trái tim...cô ấy đồng ý làm người yêu anh rồi...cô ấy đồng ý rồi.....anh muốn cả thế giới này biết điều đó...anh muốn ghì chặt cô ấy....

Bất giác....anh nhớ đến 1 người....đúng...phải gọi ngay mới được.....tiếng bíp dài làm anh bồn chồn vô cùng...nhanh lên nào....:

- A lô-gọng nói anh cảm thấy thân thuộc quá.

- Con chào bác,con có chuyện muốn nói với bác,bây giờ có tiện không ạ?

Người đàn ông cười khà:

- Làm gì mà con khách sáo thế,đằng nào chẳng sắp làm người 1 nhà rồi.

- Vâng ạ-"người 1 nhà"...anh vui quá-cô ấy đã đồng ý yêu con rồi ạ....liệu bây giờ có thể...-anh ngập ngừng

- ...Con muốn đính hôn phải không?-người đàn ông vui vẻ.

Ông quả thực là người rất nhạy bén..chỉ cần 1 vài câu nói đã có thể đoán được ngay tâm lí của người đang nói chuyện cùng...anh mỉm cười:

- Vâng ạ,con biết công việc của bác rất bận,nhưng bác có thể bớt cho con 1 ngày để về dự với chúng con được chứ ạ,chắc hẳn cô ấy sẽ rất vui đấy ạ.

- Vậy con đã nói cho con bé biết chưa?Nó tính thế nào với việc học hành của nó đây?

- Con vẫn chưa nói với cô ấy,con muốn hỏi ý bác trước ạ,còn chuyện học hành của cô ấy,con cũng chưa vội cưới đâu ạ,chỉ là muốn đính hôn thôi ạ.

- Ủ,các cụ nói cưới vợ phải cưới liền tay,không cưới được thì ta đính hôn trước vậy-ông đùa-mà...có vẻ con đã sốt ruột lắm rồi nhỉ.

Dù không đối diện nhưng người đàn ông này vẫn làm anh bối rối vô cùng,anh gãi đầu:

- Đầu có ạ.

- Haha,bác đồng ý,con hãy hỏi ý nó đi nhé,bác sẽ đi xem ngày cho.Còn chuyện về dự bác sẽ dành cho con cả 1 tuần chứ không phải 1 ngày đâu,dẫu sao bác cũng chỉ có 1 đứa con gái thôi mà.

- Con cảm ơn bác.

- À mà con nên tập gọi ta là bố đi nhé,haha

Rồi ông cúp máy ông lúc nào cũng thế rất vui vẻ gần gũi,từ ngày biết ông đến nay anh chưa thấy ông phải quát nạt ai bao giờ vậy mà tất cả mọi người đều tự nguyện vì ông làm tất cả mọi chuyện.

Anh chưa nói chuyện này cho cô ấy vì anh muốn cô ấy biết chuyện này như 1 lời cầu hôn.Anh muốn cô ấy phải nhận được điều tuyệt nhất bằng những cách tuyệt nhất.

33. Chương 33 : Hạnh Phúc Thoáng Qua

Lá phượng xanh quá.... cuối cùng mùa hè cũng làm những thân cây đen thẫm phủ đầy lá xanh nõn nà.... cảnh phượng mọc ngay sát cửa sổ phòng tôi mang đến mùi thơm dịu mát..... lùa tay vào lá.... dễ chịu quá... dường như lúc này cái gì cũng đẹp lên thì phải....

Cửa phòng vang lên những tiếng gõ cửa đều đều... tôi phì cười.....:

- Em thay quần áo đi, anh muốn đưa em đến một nơi- anh “ấy” thò đầu vào mỉm cười với tôi.

- Ủ- tôi vui vẻ cười.

Nghe thấy thế Tùng cau mặt lại, nhéo má tôi:

- “Vâng ạ” không được ừ nữa, mà phải gọi bằng anh, xưng em chứ.

- Ái...đau. Cậu lớn bắt nạt bé à, không gọi nữa, át xít... hít leeee

Tôi lè lưỡi trêu ,định rút người vào để đóng cửa phòng nhưng cánh tay đã bị giữ chặt lại... anh... ấy cười nụ cười đều giả:

- Có gọi bằng anh không hả- anh giả vờ vẻ ghê gớm để dọa tôi.

- Không- tôi cố nín cười

- Có gọi không....?

- Không hahaha không...

- Nào...có gọi không nào?- anh ấy kéo tôi lại gần

- K...không- tôi sờ sợ nhưng vẫn cố tỏ ra anh hùng.

Chụt... hmmm...

- Á Á Á Á

Tôi nhảy dựng lên...anh ta thản nhiên vẫy vẫy tay đi mất

- Nhanh nhé, anh đợi- rồi bỗng dừng anh ta quay lại nhìn tôi, vẻ mặt đều không tỏ nổi- nếu lần sau dám không gọi thì còn hơn thế đấy nhé hahahaha

Rồi anh ta chạy mất.... má nóng bừng... Tùng vừa hôn tôi... anh ấy vừa hôn tôi.... hôn tôi..... không phải cảm giác tức giận khi bị Dương hôn..... không phải cảm giác phơn phớt như nụ hôn ở má..... không phải.... mà là cảm giác hạnh phúc đến mức bản thân có thể run bắn lên..... ngọt ngào đến mức trái tim có thể tan chảy ra được....

Khẽ chạm vào môi... tôi mỉm cười....

Cô ấy bước xuống... gương mặt không trang điểm nhưng vẫn rất dễ thương... má hơi hồng... con gái khi yêu hình như đẹp lên thì phải

Anh ấy cứ đứng ngẩn ra nhìn làm tôi ngại vô cùng

- Có đi không nào- tôi nói, quay đi, tránh ánh mắt ấy

Tùng cau mày, bước tới gần chỗ tôi:

- Anh vừa dạy mà đã quên hả.. có cần anh nhắc lại không.

Khuôn mặt anh ghé sát vào.. tôi giật bắn cả người vội vàng nói:

- Anh có đi không ạ?

Anh ta cười mãn nguyện, kéo tay tôi ra xe:

- Đi thôi, em.

Nơi chúng tôi đến là 1 nhà hàng mang phong cách rất Việt Nam được trang trí bởi những đóa sen trắng và hồng bằng lụa khắp nơi... hương sen thơm mát khiến tâm hồn tôi dịu lại... có 1 nơi dễ chịu thế này mà tại sao tôi chưa bao giờ biết nhỉ?

Anh ấy gọi món gì đó..... tôi cũng không rõ lắm vì mãi ngắm nhà hàng...

- Em sẽ rất thích cho xem.

- Anh toàn nói trước thôi, nói trước bước không qua đấy

Chữ anh tôi cố tình nói thật nhẹ nhưng khuôn mặt anh ấy vẫn lộ rõ vẻ thích thú.

- Gọi anh ơi đi.

-....

- Gọi đi mà, anh muốn nghe em gọi lắm.

-....

- Đi màaaaaaa

-Anh....ơi.

Tôi ngại đến mức cứ cúi gầm mặt xuống.... tự nhiên lại gọi vậy... chẳng quen chút nào.

- Oi, em muốn nói gì với anh?- anh ta nhìn tôi.

Ặc.... ác thật đấy.... bắt tôi gọi xong trả lời như thật ấy.... nếu thế, tôi cũng chẳng thèm nề nang nữa:

- Em muốn nói.....

- Em muốn nói gì- mắt anh ấy chớp chớp.

- Rằng.....

-...Gì...?

- Là.....

- Là sao....?

- Là em chẳng muốn nói gì cả hhaaa

Nhìn khuôn mặt tức muốn xì khói của anh ấy tôi không nhịn được cười

- Thích trêu anh không?-anh ấy đe dọa.

Hừ... chẳng nhẽ tôi lại sợ mãi thế này á?

- Anh định làm cái gì chứ- tôi héch mặt lên thách thức.

- Đây thì định làm gì này.

Dĩ nhiên là anh ấy chồm người lên định hôn tôi nhưng nhờ đã thủ thế từ trước, tôi né dễ dàng, còn “con người hiểm ác” kia cứ thế mà lao theo quán tính thôi. May sao cái bàn là loại vô cùng chắc chắn nên không bị đổ. Nhìn cảnh anh ấy nằm ngang bàn như con cá thồn bơn tôi chỉ biết đứng đó cười như nắc nẻ.

- Ha ha ha anh, anh đáng yêu quá đi mất.

- Hờ hờ anh sẽ báo thù.

Chắc anh ấy định lao ra chỗ tôi làm gì đó nhưng ngay khi nhận ra ánh mắt mọi người đang đổ dồn về chỗ 2 đứa, anh ấy vuột vuột áo, về mặt lảng mạn như quý tộc, tay kéo lại ghế cho tôi :

- Chỉ cần em vui là được.

Hic, sờn cả gai ốc được mà. Tôi đành ngoan ngoãn ngồi vào ghế:

- Hic, anh gớm quá đi.

- Không thì làm sao trị được em.

Rồi tự nhiên anh ấy đứng lên:

- Đợi anh chút nhé.

- Anh đi đâu vậy?- tôi thắc mắc.

- Anh muốn tự tay mang món ăn ra cho em. Đợi chút thôi mà.

- Tại sao tôi phải đi?

- Vì anh là người yêu của em, yêu nhau đi chơi với nhau cũng là chuyện thường thôi mà. – Thanh Thanh đáp nhẹ nhàng.

- Cô muốn đi đâu? Tôi không rảnh rồi đến thế đâu.

- Chỉ là đi ăn cùng em 1 bữa thôi mà. Địa chỉ lát nữa em sẽ nhắn cho anh sau.

- Bây giờ?

- 10 phút nữa.

- Tại sao sát giờ mới báo cho tôi?
- Nếu cho anh quá nhiều thời gian anh đổi ý thì sao?
- Hừ.

Tiếng tút dài, Thanh Thanh khẽ cười, nụ cười tươi tắn mà đã bao lâu nay cô không còn biết đến nữa. Dương không hề phản đối. Chỉ luôn tỏ ra khó chịu, cô hiểu trong lòng anh đã chấp nhận cô rồi chỉ là anh cố chấp, anh cứng đầu mà không chịu thừa nhận thôi.

Bàn tôi ngồi cạnh khung cửa bằng kính viền gỗ rất đẹp, nhìn giống như tấm gương lớn trong lâu đài nào đó vậy, khung cửa này nhìn thẳng ra một khu vườn trồng rất nhiều sen cạnh được bày trí rất đẹp.

Tuy quán kê bàn rất gần nhau nhưng ghế ngồi là loại cao quá đầu người nên vẫn rất riêng tư, mãi ngắm khung cảnh tôi không để ý đến 2 người vừa ngồi xuống bàn ngay cạnh cho khi tiếng nói chuyện bắt đầu:

- Tại sao cô lễ mễ quá đáng vậy- giọng con trai vang lên có vẻ khó chịu.
- Em là con gái mà, anh phải để em trang điểm chút chứ.
- Nếu vậy thì rút ngắn thời gian đi ăn lại.

Tôi giống kẻ nghe lén quá đi, nhưng thật ra là nó cứ đập vào tai ấy chứ có phải tôi muốn nghe đâu. Mà cái loại con trai gì mà lại hành xử với phụ nữ như thế. Vậy mà cũng kiếm được người yêu thì đúng là tài giỏi.

Tiếng nói chuyện lại tiếp tục, có vẻ 2 người đã bình tĩnh trở lại, giọng nói khó chịu ban nãy của hắn ta đã dịu xuống, nhỏ lại:

- Tại sao hôm trước cô biết tôi hẹn Vy ở đâu mà đến?

Ồ... Vy á? Là tôi sao? Hay là tên người giống người? Nhưng.... Sao hai giọng nói này quen quen...

- Chị ấy nói cho em biết đấy, chị ấy bảo chị ấy không thích đến, em có thích thì đi mà đến.

Lần này thì tôi biết đây là ai rồi. Thanh Thanh và Dương. Thật là trùng hợp. Nhưng hai người đang nói về cuộc hẹn nào vậy?

- Nếu hôm ấy em không đến, anh định đợi chị ta đến bao giờ?- Thanh Thanh hỏi giọng giận dỗi.
- Bao giờ mặc xác tôi.

Liệt... có phải hôm sinh nhật cậu ấy? Nhưng chẳng phải sáng hôm sau cậu ấy nói với tôi là có việc bận không đến được đó sao? Chết rồi, vậy là cậu ấy có đến. Và có lẽ đã đợi tôi rất lâu nữa. Tuy nhiên, tôi đâu có nhờ Thanh Thanh đến đó, cũng đâu có nói những lời như con bé đã nói?

- Anh cứ cố chấp thì ích gì, chị ta cả đời này cũng chẳng bao giờ yêu anh. Chị ta vừa bỏ anh Long đã quay ngay sang tán tỉnh anh Tùng rồi. Cái loại con gái tầm thường như vậy anh thích ở điểm nào chứ.

-.....

- Chị ta chẳng xứng đáng chút nào, con người dối trá và nham hiểm.
- Cô đừng nói nữa- Dương không nhìn Thanh Thanh.
- Anh tưởng chị ta tốt đẹp ư? Anh nghĩ vì anh nên em nói thế ư?
- Cô im đi- Dương gằn giọng- nếu cô nói thêm bất cứ câu nào nữa thì đi về!

Tôi choáng váng.... Cảm thấy ngạt thở vô cùng... Tại sao? Hóa ra trước nay con bé luôn nghĩ về tôi như thế... vậy mà.... Hóa ra chỉ có tôi ngu ngốc tin tưởng hay sao... tôi muốn rời khỏi đây... muốn đi ngay lập tức... tôi không thể chịu đựng thêm chút nào nữa... con người... thật đáng sợ.

Tôi vội vàng đứng dậy đi nhanh về phía phòng bếp... phải tìm Tùng...

Anh đang đứng đợi người đầu bếp làm gì đó... khuôn mặt háo hức.... tấm lưng rộng quay nửa về phía tôi... bước chân tôi không vững... nước mắt sắp trào ra... sao tất cả những người tôi tin tưởng bao lâu thật ra đều lừa dối tôi... vòng tay dang rộng ra... tôi ôm lấy anh ấy:

- Em muốn ra khỏi đây.

Anh ấy hơi ngớ ngàng ngoái lại nhìn tôi, ánh mắt trù mến, anh quay sang nói gì đó với đầu bếp, rồi nắm lấy tay tôi dắt ra ngoài:

- Đừng.

Tôi khựng lại, tôi không muốn gặp Thanh Thanh trong bộ dạng này.

- Đi cửa khác được không anh?- tôi nài nỉ.

Tùng thấy cô ấy rất kì lạ, bỗng dưng ôm lấy anh rồi lại đòi đi về bằng cửa khác, trong lúc anh đi đã có chuyện gì xảy ra vậy?

Ngồi trên xe, cô ấy ôm chặt anh, giọng nói hơi nghẹn lại:

- Em vừa gặp Thanh Thanh, con bé đi ăn với Dương...

Tùng dừng lại bên một dòng sông, gió thổi mạnh làm mái tóc tôi rối tung, anh khẽ đưa tay vuốt chúng, khuôn mặt anh dịu dàng nhìn tôi:

- Anh không hiểu có chuyện gì với con bé nữa, có lẽ chỉ là do nó thích Dương quá thôi.

- ...

- Em đừng suy nghĩ nhiều, người ta nghĩ gì về mình đâu có qua trọng, quan trọng là mình sống như thế nào.

Anh ấy ôm lấy tôi, vòng tay ấm áp quá, tôi dụi dụi mặt mình vào áo anh, hạnh phúc và bình yên quá... nhưng.... Nếu nói tôi dối trá... cũng đúng thôi... ngay lúc này đây... tôi vẫn đang lừa dối anh mà...

Kéo nhẹ vòng tay anh ra... tôi sẽ nói... sẽ nói hết

34. Chương 34 : Bẫy

Tôi chưa kịp nói, anh ấy đã đặt nhẹ ngón tay lên môi:

- Em đừng nói gì cả..... em có biết anh đã mong mỗi giây phút này như thế nào không? Chỉ bây giờ thôi cũng được, lúc này thôi cũng được, anh chỉ cần được đứng bên em, ôm em như thế này.

Nước mắt muốn trào ra..... tôi chẳng biết tại sao..... vòng tay anh ấy siết chặt lại.... ấm quá.... Giá như tôi có thể lưu giữ giây phút này mãi mãi..... ngón tay anh khẽ luồn vào mái tóc của tôi... hơi nghiêng đầu.....

Một nụ hôn ngọt ngào đặt nhẹ nhàng trên môi tôi... tất cả mọi thứ lúc này đều trở thành vô nghĩa....

- Anh yêu em..... rất nhiều.

Tôi chạm những ngón tay của mình lên khung cửa sổ, dư âm tối qua khiến tôi ngẩn ngơ mãi.... má lại nóng lên rồi.... anh ấy...khiến tôi.... hạnh phúc quá...

Lúc nào tôi cũng muốn thấy nụ cười trên khuôn mặt anh ấy.... muốn được anh ấy ôm và lòng... muốn nghe anh ấy nói những lời ngọt ngào.... muốn... muốn rất nhiều điều... từ bao giờ mà tôi trở nên tham lam như thế này nhỉ?

Bước chân đi bỗng thấy nhẹ bẫng... có lẽ do tôi vẫn đang ở trên mây. Thò mặt vào cửa lớp... những bông pháo giấy bắn khắp người tôi, một lũ quỷ trong lớp nhảy xổ ra:

- Happy birthday! Mày!

- Đây là quà sinh nhật của lớp tặng mày nè, chú ý lắng nghe nhé.

Rồi chúng nó nắm tay nhau hát ầm ĩ bài “happy birthday”... tôi ngẩn người ra... 5s sau não mới hoạt động trở lại... Tôi cười toe toét... bao nhiêu chuyện xảy ra... sinh nhật mình tôi cũng không nhớ nữa... và cũng không nghĩ chúng nó vẫn nhớ và làm những điều thế này cho tôi:

- Cảm ơn chúng mày- tôi nói, dang tay ôm lấy chúng nó, nụ cười vẫn còn trên môi sự ấm áp của tình bạn.

- Con này, mày hâm à, ơn huệ gì, thổi nến bánh kem đi này.

Chiếc bánh kem hình con rùa màu xanh được bê ra với rất nhiều nến thấp bên trên:

- Mày không thổi nhanh Trung Cử lạc đi qua tường mình đốt trường thì chết cả lũ.hihi

- Mà phải ước đã.

- Nhanh nào, bọn tao còn ăn.

Cả lũ xúm vào nói nhao nhao lên, tôi nhắm mắt lẩm nhẩm ước, rồi phùng mồm thổi

“Phùuuuuuuuuuuuuu”

- Xong rồi kìa, ăn thôi.

Dứt tiếng hô cả lũ nhảy vào xâu xé cái bánh....

Dương nhìn Vy, cô ấy đang nở nụ cười hạnh phúc trên môi, nhưng nụ cười ấy chẳng phải vì anh, cũng chẳng dành cho anh.... Hôm nay là sinh nhật cô ấy... muốn đến bên cô ấy... nói cho cô ấy nghe những lời ngọt ngào... muốn tặng cô ấy những tình cảm nồng nàn nhất.... nhưng chắc chắn cô ấy sẽ không thích... thậm chí cô ấy còn ghét những hành động như thế thì sao?

Khoảng cách đã xa rồi, anh không muốn nó xa thêm chút nào nữa cả..... có lẽ mãi mãi anh cũng chẳng có nổi một khoảng trống dù là nhỏ nhoi trong trái tim ấm áp kia... nếu đã vậy, cố gắng cũng chỉ là vô ích... anh hãy cứ đóng tốt vai một người bạn trong lớp, như vậy là đủ...

Dương đứng dậy, đi về phía Vy, anh mỉm cười đưa ra 1 hộp quà màu đỏ:

- Đây là quà của Dương và Thanh Thanh tặng cho Vy.

Ý nghĩa của cả câu nói rất rõ ràng, anh và Thanh Thanh, đây không phải là tình cảm của anh dành cho người anh yêu mà chỉ là người bạn... Vy hơi ngạc nhiên, rồi cô ấy mỉm cười:

- Cảm ơn Dương- cô ấy nhìn thẳng vào mắt anh- và cũng xin lỗi Dương nữa.

- Tại sao lại xin lỗi mình?

- Mình biết có việc mà mình cần xin lỗi. Xin lỗi Dương.

Cô ấy xin lỗi vì không thể yêu anh ư? Không cần thiết chút nào, chẳng ai có thể ép người khác yêu mình cả, mà anh cũng chẳng cần cái tình yêu ban phát, bố thí ấy cả. Anh cười nhạt, quay lưng bước về chỗ, Thanh Thanh đang nhìn anh, cô bé nở nụ cười mãn nguyện.

Dương tặng quà cho tôi, có thể do cậu ấy ngại nên nói là của cậu ấy và Thanh Thanh, cũng có thể cậu ấy không muốn gây khó xử cho tôi, dù sao, việc đó cũng thực sự khiến tôi cảm thấy thoải mái khi nhận món quà ấy.

Nhưng thực sự món quà mà tôi mong nhất không phải từ Dương cũng không phải từ bạn bè.... Mà là....

Tùng mỉm cười nhìn chiếc nhẫn, liệu cô ấy sẽ phản ứng như thế nào khi nhìn thấy nó nhỉ... bó hồng song hỉ nằm im trên bàn, chỉ một lát nữa thôi chúng sẽ nằm gọn trong vòng tay cô ấy, chúng sẽ đẹp hơn bất kể thứ gì trên đời này và khuôn mặt cô ấy lúc đó sẽ khiến anh hạnh phúc mãi mãi....

Đặt tấm thiệp đỏ trước cửa phòng Trang, anh vội bước ra khỏi nhà. Tối nay, anh sẽ cầu hôn cô ấy.

Tôi trở về nhà, hôm nay Tùng có việc bận, anh ấy không thể đến đón tôi về, thoáng một chút buồn... liệu anh ấy có nhớ hôm nay là ngày gì không nhỉ?

Uể oải bước lên phòng, căn nhà chẳng có ai, chìm trong im lặng, bỗng... tấm thiệp đỏ đặt ngay cửa phòng làm tôi chú ý.... Một ý nghĩ thoáng nhanh, tôi mỉm cười mở ra... anh ấy vẫn nhớ... tấm thiệp ghi lời chúc và địa chỉ mà anh ấy muốn gặp tôi tối nay... hơi ngạc nhiên khi đọc đến phần ghi địa chỉ nhưng... có lẽ anh ấy muốn có bất ngờ gì cho tôi chăng?

Tối nay... tôi sẽ nói ra... không thể lừa dối anh ấy thêm nữa... anh ấy là người mà tôi yêu... là người mà tôi tin tưởng... anh ấy phải được biết tất cả mọi chuyện... tôi không biết anh ấy có tha thứ hay không, nhưng tôi vẫn sẽ nói.

Long bồn chồn xoay xoay tờ báo, máy bay đã bắt đầu bay vào không phận Việt Nam, anh muốn nó đáp xuống thật nhanh, từ buổi tối anh làm cô ấy khóc đến nay, anh vẫn chưa thể giải thích, chưa thể nói những lời thật lòng anh muốn nói... những tình cảm mà anh chôn giấu thật sâu trong lòng... liệu cô ấy có còn chờ đợi anh hay không?

Cơ trưởng thông báo trên loa chừng 15 phút nữa máy bay sẽ hạ cánh, Long hướng mắt ra bầu trời bên ngoài, đêm nay trăng đẹp quá.....

Tùng nhìn đồng hồ, 15 phút nữa thôi, những điều anh vẫn chỉ coi là suy nghĩ sẽ trở thành hiện thực, mân mê những cánh hoa hồng, nhà hàng Pháp càng tôn thêm vẻ lãng mạn cho buổi tối hôm nay.

Chiếc bánh kem màu hồng có hình con rùa màu xanh cẩm ngọc nền vẫn chưa được thắp, anh ngắm nhìn chiếc nhẫn, kim cương- tình yêu vĩnh cửu. Ánh mắt anh hướng ra ngoài khung cửa... thành phố đã lên đèn nhưng không át nổi ánh trăng trải rộng khắp nơi... đêm nay thực sự thích hợp để nói lời yêu...

Tôi bắt taxi đi đến sân bay, vẫn không thôi thắc mắc, sao anh ấy lại hẹn tôi đến sân bay nhỉ?...

Long vừa check out xong, lần này anh về chỉ có mình Thanh Thanh biết, con bé nói sẽ ra đón nên anh vẫn đứng yên bên sảnh lớn... dựa người vào vali, mong là con bé đến nhanh một chút...

Bỗng ánh mắt anh thôi kiếm tìm, dừng lại ở hình ảnh cô gái nhỏ mặc chiếc váy màu phấn hồng, trái tim quặn thắt lại, liệu đó có phải là ảo ảnh anh tạo ra để huyền hoặc mình khi chạm chân đến mảnh đất mà cô ấy đang sinh sống?... Bước chân thêm gấp gấp... hơi thở dồn dập...

Tùng bắt đầu lo lắng, sao cô ấy đến trễ vậy? Anh bồn chồn xem đồng hồ, 15 phút, là do anh nôn nóng quá thôi, có lẽ không có chuyện gì xảy ra cả, cô ấy còn phải trang điểm mà... nghĩ thế, anh tự cười mình....

Tôi vẫn chưa thấy anh ấy đâu cả, chỉ toàn những người đi đón nhau, hôm nay có chuyến bay từ Mỹ về đón ở sảnh này thì phải.... đồng hồ sân bay chỉ 8h15 tôi đã trễ 15 phút rồi... tôi càng tìm thấy anh ấy muộn thì

thời gian ở bên nhau càng rút ngắn lại.... bỗng một vòng tay ấm áp ôm chặt lấy tôi từ sau... là Tùng ư... tôi mỉm cười quay lại, giọng nói quen thuộc vang lên khiến tôi cảm thấy ngạt thở vô cùng:

- Vỵ, thực sự là em rồi.

Anh Long, sao anh ấy lại ở đây, chuyện gì đang xảy ra vậy?

Thanh Thanh đứng từ xa nhìn Long ôm Vỵ trong tay, khuôn mặt cô bé hiện lên 1 nụ cười ma quái, tấm thiệp Tùng đã cất công chuẩn bị, bị vất không thương tiếc vào thùng rác....

Thanh Thanh nhét điện thoại vào túi quần, quay lưng đi ra khỏi sân bay, tiếng nói của cô bé nhẹ như tiếng gió:

- Tùng, em đến gặp anh ngay đây.

Trễ gần 1 tiếng rồi, sau lần này nhất định phải đi mua điện thoại cho cô ấy mới được, nhưng chắc chắn là có chuyện gì rồi, cô ấy không thể nào không có lí do lại để anh đợi chờ lâu như thế.

Tùng đứng dậy, nhưng anh chưa kịp bước thì bóng dáng quen thuộc đang bước đến khiến anh ngạc nhiên vô cùng:

- Anh không cần đi đâu cả. Ngồi lại đi, em có chuyện cần nói với anh – Thanh Thanh nhìn anh.

- Trang đâu? Tại sao em lại đến đây? Có chuyện gì với Trang rồi?

- Trang ư, hóa ra chị ta vẫn lừa dối anh sao?

- Em nói gì vậy? Anh không hiểu. Có chuyện gì xảy ra với Trang? Nói cho anh ngay đi.

- Chị ta chẳng có mệnh hệ gì cả.

- Vậy tại sao cô ấy lại không đến?

- Anh tự xem đi.

Thanh Thanh đẩy điện thoại về phía Tùng, đoạn clip được chiếu khiến trái tim anh như bị bóp nghẹt lại. Cảnh cô ấy đứng trên sân bay rộng lớn, đôi mắt kiêu ngạo, rồi Long xuất hiện, anh ta chạy lại, vòng tay ôm cô ấy từ phía sau, gục đầu vào vai cô ấy. Anh không tin, không thể có chuyện này, chắc chắn người con gái kia không phải cô ấy... không thể nào là cô ấy:

- Hôm nay anh Long trở về, chị ta đã không chọn anh rồi- giọng Thanh Thanh đều đều.

- Anh không tin, em nói dối- Tùng nói như người mộng du.

- Anh tin chị ta hơn tin em ư, em là em gái anh kia mà. Anh bị con người nham hiểm đó lừa gạt bao lâu nay mà anh vẫn nghĩ chị ta tốt đẹp ư?

- Em vì Dương nên mới căm ghét cô ấy, em nói dối- Tùng gần như hét lên.

- Đúng, em không phủ nhận, em vì Dương mới căm ghét chị ta, nhưng việc chị ta lừa dối anh, em không hề nói dối. Anh có biết tên chị ta là gì không?

- ...

- Anh vẫn tin chị ta là vợ chưa cưới của anh phải không? Vậy thì anh xem đi.

Tùng cầm xấp tài liệu cả người anh run lên, giấy khai sinh, chứng minh thư nhân dân, phù hiệu, học bạ, tất cả đều là bản gốc của cả cô ấy và bạn thân của cô ấy.

- ANH KHÔNG TIN- Tùng quát lên, anh lao ra khỏi nhà hàng.

Anh không tin, anh không bao giờ tin, cô ấy không thể nào như thế được, cô ấy chắc chắn không phải như vậy.... ánh trăng mờ dần, mây đen bao phủ khắp bầu trời, màn đêm quánh đặc lại như muốn nuốt lấy anh.

35. Chương 35 : Vỡ....

Tôi khó nhọc gỡ tay Long ra khỏi người mình tại sao anh ấy lại xuất hiện ở đây, Tùng của tôi đâu rồi?... chẳng nhẽ Tùng lại hẹn tôi ra đón anh ấy hay sao?

- Sao em biết anh về mà ra đón? – anh Long nhìn tôi, ánh mắt anh ấy ảm áp quá, ánh mắt khiến trái tim tôi đau nhói.

Tôi không biết phải trả lời như thế nào nữa, mọi thứ rối tung lên, chẳng thể nào hiểu nổi nữa...

- Anh có chuyện cần nói với em- anh ấy giữ chặt 2 bên vai của tôi, ép tôi nhìn thẳng vào khuôn mặt anh ấy- chuyện trước khi anh đi, anh muốn xin lỗi em.

Tôi muốn nói điều gì đó.... rất muốn nói.... nhưng lời nói cứ mắc vào cổ họng nghẹn ứ lại khiến tôi chỉ biết giương mắt ra nhìn.

- Anh vốn định để vài ngày nữa mới nói chuyện với em vì anh không ngờ em lại ra tận đây đón anh. Vỵ, xin hãy tin anh 1 lần này thôi. Chỉ một lần này nữa thôi cũng được. Anh rất yêu em, càng xa em anh càng hiểu rõ tình cảm này.

Anh ấy dang tay ôm chặt tôi vào lòng... toàn thân cứng đờ, tôi không thể hiểu nổi chuyện này là sao nữa... anh ấy làm tôi đau khổ, anh ấy biến mất, bây giờ, khi tôi tìm được người tôi yêu thực sự, anh ấy lại quay lại dày vò tôi, nói những lời này với tôi...

Tôi cố đẩy anh ấy ra khỏi người, nhưng chưa kịp làm gì tôi bỗng giật mình bởi người đang lao tới- Tùng.

“ Bốp”

Anh Long choáng váng vì bị đánh bất ngờ, Tùng có vẻ đang rất giận giữ, anh ấy nắm lấy cổ tay tôi, kéo rất mạnh, tôi cố bước những bước vội vàng theo sau.

Tùng thực sự tức giận, anh không tin những lời Thanh Thanh nói, anh lao ngay đến sân bay, phát khùng lên để tìm được sảnh giống trong đoạn clip vừa được xem lướt thoáng...

Nhưng, anh đứng khựng lại, cô ấy... Long... hai người đang ôm nhau.. không thể kiềm chế hơn nữa, anh lao đến đâm thật lực vào mặt Long, kéo cô ấy đi, anh cần nghe sự thật, sự thật do chính cô ấy nói, anh rất cần, anh muốn biết ngay lúc này, ngay bây giờ... trong lòng cô ấy, anh là cái gì... chẳng nhẽ cô ấy coi anh là trò đùa hay sao?

Anh ấy cứ đi.... rất nhanh, cổ tay tôi bắt đầu đỏ lên rồi... và đau nhức... nhưng anh ấy dường như không hề muốn dừng lại, từ lúc ở trong sảnh đến nay anh ấy còn chưa nhìn tôi 1 lần nào.... Tôi sợ lắm... tại sao lại không nói gì thế này... anh ấy đang tức giận.. tôi biết.. nhưng chưa bao giờ anh ấy tức giận với tôi cả...

Tôi cố gắng níu tay lại, nước mắt đã trực trào:

- Em xin anh..... nói gì đó đi..... đừng như thế này.... Làm ơn đừng như thế này.

Anh ấy quay lại nhìn tôi, ánh mắt đau đớn đến day dứt:

- Em nói đi... nói cho anh tất cả sự thật đi. Nói ngay lúc này, nói đi, em là ai?

Tôi sửng sốt, tại sao anh ấy biết? Có chuyện gì đã xảy ra? Tôi vẫn chưa hề nói cơ mà.

- Ý.... anh là.... gì?

- Em là ai? Nói ngay!

Vậy là anh ấy biết hết rồi, câu hỏi này chỉ là muốn nghe từ chính miệng tôi nói ra

- Tên.. em là Hà Nhật Vy.

- Em không phải vợ chưa cưới của anh, đúng không!?

- Vâng- nước mắt bắt đầu rơi

Tôi sợ... tôi rất sợ, có phải đây chính là đoạn kết cho chuyện tình của tôi hay không, đáng ra tôi phải hiểu nếu chuyện này để anh ấy biết mà không phải do tôi nói thì mọi chuyện sẽ đi đến đâu...

- Anh... hiểu.. rồi- anh ấy buông tay tôi ra- bây giờ thì anh đã hiểu rồi.

- Không phải như anh nghĩ đâu- tôi cố nói, nước mắt tràn cả vào khoe môi mặm chát, bàn tay tôi nắm chặt tay anh ấy.

- Long có biết tên thật của em không?- anh ấy nhìn tôi, ánh mắt gần như đã tuyệt vọng.

Tôi không nói... không dám nói... nước mắt cứ rơi, ướt đầm khuôn mặt. Bàn tay tôi nắm lấy càng chặt hơn nữa.

- Không phải đâu.... Không phải thế đâu anh.

- Nói cho anh đi. Long có biết không?

Tất cả mọi thứ nhòa đi... tôi chỉ biết khóc.

- Anh đã có câu trả lời rồi, anh hiểu rồi.

Anh ấy gỡ tay tôi ra.

- Anh đã làm phiền em suốt thời gian qua, là anh không tốt, là anh cố chấp luôn nghĩ rằng em thuộc về anh, luôn tin rằng em dành cho anh, luôn cố gắng làm cho em cũng yêu anh. Nhưng cuối cùng anh cũng hiểu rồi. Anh không xứng phải không em. Anh chỉ nên là người đứng trong bóng tối nhìn em thôi phải không em.

Tôi vẫn cố nắm chặt lấy tay anh ấy, lời nói nghẹn đặc lại, cố gắng lắc đầu, nước mắt ướt nhòa cả bàn tay tôi, bàn tay anh ấy...

- Anh hiểu bây giờ anh nên làm gì rồi. Anh xin lỗi em vì thời gian qua đã cố chấp, bắt em phải yêu anh...

- Không phải như thế...không phải- lời nói lẫn trong nước mắt, nghẹn lại.

- Anh sẽ trả lại tự do cho em.

- Không...em không muốn..

- Mình chia tay em nhé?

Lời nói ấy đau đớn quá, dày xéo trái tim tôi, không. Tôi yêu anh ấy.... tôi rất yêu anh ấy mà... tôi cần anh ấy... chỉ cần anh ấy thôi.

- Không... em xin anh... không...

- Anh sẽ coi như em đã đồng ý. Ngay ngày mai em sẽ không bao giờ phải nhìn thấy anh nữa đâu. Còn chiếc nhẫn này, anh muốn dùng nó để cầu hôn em, nhưng bây giờ nó không còn giá trị gì nữa.

Anh ấy vung tay... chiếc nhẫn bay vút đi trong màn đêm... rồi anh ấy gạt tay tôi ra bước đi...

Tôi lao vội theo vươn tay ôm chặt lấy... nhưng vẫn không giữ nổi... tôi khụy xuống gào lên nhưng bước chân ấy cũng không dừng lại... tất cả nhòa đi.... trong đau đớn... trái tim như vỡ vụn ra.....

Thanh Thanh đứng tựa lưng vào bức tường nhà hàng, điện thoại ngân giai điệu nhạc chờ quen thuộc của Bích Thảo.

/Có chuyện gì vậy em?/

- Chị đang ở đâu thế, chuẩn bị đưa vé máy bay cho anh Tùng đi là vừa.

/Tối nay chị đã bỏ lỡ việc gì vậy?/

- Tối nay là sinh nhật của chị ta, anh Tùng hẹn chị ta ở Louis nhưng em thay thiệp thành hẹn ở sân bay, thế mà chị ta cũng tin. Hôm nay lại là ngày anh Long về nữa, ở sân bay, anh ấy vừa nhìn thấy chị ta thì nhào tới ôm, em quay lại rồi cho anh Tùng xem. Thêm chuyện mạo danh kia nữa, chị nghĩ xem có nên về chuẩn bị không nào?

/Haha chị sẽ về nhà ngay..../

Vừa cúp máy, Thanh Thanh rùng mình nhận ra bóng người đang tiến dần đến chỗ mình.... Dương.... tại sao anh ấy lại ở đây chứ?

- Tôi không bao giờ có thể ngờ được con người cô lại xấu xa đến vậy.- ánh mắt anh sắc lạnh.

- Em chẳng làm sai điều gì hết, em chỉ giúp mọi người nhìn ra sự thật thôi.

- Nhưng đó là sự thật sau khi đã bị bóp méo.

- Em chẳng bóp méo cái gì hết, chị ta nói dối em, nói dối anh Tùng. Vậy mà anh ấy vẫn nghĩ chị ta rất yêu anh, em không thể đứng nhìn anh mình bị 1 con hồ li lừa đảo như vậy.

- Cô ấy lừa cô cái gì?

- Khi em kể về anh cho chị ta, chị ta tỏ ra ghét bỏ nhưng khi không có em lại ôm anh. Cứ hễ chị ta có chuyện buồn là ai ôm cũng được hay sao?

- Hôm đó là tôi ôm cô ấy, không cho cô ấy gỡ ra, sức cô ấy làm sao chống được. Hơn nữa, cô ấy đang khóc, đang suy sụp, nên rất yếu.

- Anh chỉ bênh vực cho chị ta thôi, bao nhiêu lâu nay chị ta vẫn luôn lừa anh Tùng rằng chị ta là vợ sắp cưới của anh ấy, rằng chị ta tên là Thảo Trang, anh giải thích là chị ta đứng đi xem nào.

- Đó chỉ là vì cô ấy đã hứa với bạn sẽ không nói ra.

- Hứa ư? Anh ngây thơ đến mức ấy hay sao? Lời hứa chỉ có tác dụng định hướng tương lai chứ không có tác dụng áp đặt tương lai. Nếu chị ta muốn, chị ta vẫn có thể nói chứ sao?

- Tôi tin rằng hôm nay là ngày mà cô ấy định nói với Tùng.

- Anh nghĩ mình hiểu được chị ta ư? Anh bị chị ta làm ờ mắt rồi, cái tình yêu ngớ ngẩn của anh dành cho chị ta khiến anh không còn phân biệt nổi đúng sai phải trái nữa rồi hay sao? Anh cứ việc coi em như là đeo bám đi. Nhưng chị ta vẫn chỉ là kẻ dối trá. Anh cứ việc ôm lấy cái tình yêu ngớ ngẩn ấy đi.

- Cô muốn nghĩ sao thì tùy- Dương tức giận, bước đi, hộp quà rơi nhanh xuống đất, tung ra

Con thỏ bông có đôi tai màu hồng nằm im lặng, lần trước đi chơi, cô đã đòi anh gấp cho nhưng không được.... nước mắt bỗngưng rơi... có phải cô vừa tự đánh mất đi tình yêu mà cô còn chưa bao giờ chạm đến?

Tùng bước những bước nặng nề vào nhà... sự thật quá tàn nhẫn với anh... anh không thể chịu đựng được... anh muốn trốn tránh tất cả.. không muốn nghĩ đến, không muốn nhìn thấy bất kì điều gì nữa.... ngôi nhà này... khu vườn này... căn phòng này... tất cả mọi thứ... đều làm anh đau...

Bích Thảo ngồi bên khung cửa, khuôn mặt cô không giấu vẻ hồi hộp, cặp vé máy bay vẫn còn chưa được người đó chạm vào. Cô hận anh... cô vẫn hận anh... rất hận... tấm vé này sẽ là nước cờ cuối cùng... anh sẽ mãi mãi đau khổ, cô gái ấy cũng thế, tại sao cô ta dễ dàng có được những người mà cô luôn cố gắng có được. Cô ta có gì hơn chứ, dối trá, lúc nào cũng giả vờ ngây thơ....

Bóng Tùng lớn dần, chắn nốt chút ánh sáng hắt vào căn phòng. Ánh đèn vụt sáng. Khóe miệng cô gái đang ngồi đó khẽ nhếch lên thành 1 nụ cười, cô không nhìn anh. Tấm vé đặt sẵn trên bàn.

- Anh tự quyết định đi.

Tùng vuốt mạnh những giọt nước còn chưa kịp trào ra khỏi mắt.

- Tôi tự lo được cho bản thân mình, cảm ơn.

Anh bước đi, thu dọn hành lí. Dù ra đi lúc này chỉ là trốn tránh. Nhưng liệu ở lại có hạnh phúc hơn không?

Nước mắt không thể ngừng lại được, Long chạy đến, anh ngạc nhiên nhìn tôi.

- Sao em lại khóc.- anh ấy luống cuống lau nước mắt cho tôi.

Tại sao anh ấy lại xuất hiện, tại sao? Tôi không muốn.....tôi không muốn chút nào....

Anh ấy dang tay định ôm tôi, nhưng tôi đẩy mạnh ra:

- Làm ơn.. đừng..

Vòng tay ấy khựng lại... trái tim lại bắt đầu những đau đớn....

Dương đi đi lại lại ánh mắt anh cố kiếm tìm trong bóng đêm hình bóng người con gái ấy... ánh đèn sân bay không đủ để rải rộng tới tận đây.... Mặc cho linh cảm dẫn lối, bước chân anh càng lúc càng gấp gáp thêm.....

36. Chương 36 : Li Tao....

Tôi cúi rạp người xuống, bàn tay gần như chạm hẫng xuống mặt đất, chân vẫn bước những bước thật chậm, Long đi bên cạnh tôi, anh không ngừng ngăn cản

- Em làm sao vậy? Em cần tìm cái gì.

Mặc kệ anh ấy, ánh mắt tôi vẫn không ngừng kiếm tìm, nước mắt không thể ngừng rơi khiến mọi thứ càng lúc càng nhòà đi... chiếc nhẫn... tôi nghĩ nó chỉ rơi quanh đây thôi mà....

Không thể hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra nữa... cô ấy cư xử kì lạ vô cùng... cô ấy ra đón anh mà? Vậy nghĩa là cô ấy vẫn còn tình cảm với anh... cô ấy mong gặp anh, tại sao cô ấy để Tùng dẫn đi dễ dàng vậy? Trước đây đâu có như thế....

Rồi cô ấy lại khóc nữa, trong lúc anh đi đã có những chuyện gì xảy ra vậy? Mặc kệ hết những lời ngăn cản của anh, cô ấy vẫn cố gắng tìm cái gì đó... biết mình không làm gì được anh cũng đành cúi xuống mò mẫm trong bóng đêm.

..... Ánh sáng lấp lánh của chiếc nhẫn đang lóe lên trước mắt anh, đây là thứ cô ấy cần tìm ư?

Long đưa tôi chiếc nhẫn. Anh ấy không mỉm cười nữa, ánh mắt anh nhìn thẳng vào tôi.

- Chuyện này là sao? Em có thể giải thích cho anh được không?

Tôi nắm chặt chiếc nhẫn trong tay, gió đang lau khô dần nước mắt cho tôi. Luồn ngón tay của mình vào đó, tôi nắm chặt lại, lời cầu hôn mà tôi chẳng bao giờ xứng đáng được nhận, chiếc nhẫn này vốn không phải trao cho tôi, mà là người vợ chưa cưới của anh ấy.... tôi không phải cô ấy.

- Nói cho anh đi. Chiếc nhẫn này là sao.

Long nắm lấy vai tôi lắc mạnh.

- Em....xin... lỗi.

- Vy, cậu hãy về nhanh đi, Tùng đang chờ đi rồi- Dương gấp gấp chạy đến, khuôn mặt lo lắng đến nhột nhột nếu đi nhanh vẫn kịp đấy.

Khuôn mặt Long tối sầm lại, xin lỗi Long, em xin lỗi. Đó là tất cả những gì em có thể nói với anh lúc này. Tôi quay lưng lại và bắt đầu chạy. Bước chân gấp gáp, tôi phải giữ lấy anh ấy, phải tìm được anh ấy. Anh ấy phải được biết rằng tất cả có thể là giả dối nhưng tình yêu của tôi là thật. Thật đến nỗi nó đang rút cạn từng milimet không khí trong phổi tôi.

Tùng nhìn ngôi nhà, mùi hương hoa hồng thơm nồng trong gió đêm, anh muốn ôm chặt cô ấy lần cuối, ánh mắt lần vào bóng tối kiếm tìm những hạnh phúc còn sót lại xung quanh... nhưng..... chỉ còn là vụn vỡ...

Kéo vali, bước chân của anh nặng nề, ấn từng nhịp lên mặt đường, chiếc bóng đổ dài đơn độc và lẻ loi giữa đêm khuya vắng lặng.

Trang nhận được điện thoại của Dương, cô bước những bước hoảng hốt, nếu nhanh chân, cô vẫn có thể bắt kịp Tùng, có lẽ anh chỉ vừa rời nhà thôi.

Bóng dáng quen thuộc phía trước khiến cô mừng quýnh.... Nhưng.... Hôm nay anh khác quá.... đôi vai anh trùng xuống, nặng trĩu những đau thương... đầu hơi cúi, ánh sáng chẳng thể chiếu nổi cho khuôn mặt kia.... Trang hiểu, mình đã làm một việc thực sự rất quá đáng.... mà bây giờ người phải trả giá chính là những người cô rất yêu thương.

Đây chính là lúc để cô sửa chữa lỗi lầm của mình, bàn tay cô níu chặt lấy cánh tay anh. Ánh mắt của anh sao xa lạ và vô vọng, ánh mắt xoáy sâu vào cô những tia nhìn lạnh.

- Cô là ai?

Trang bàng hoàng, chưa bao giờ cô thấy Tùng như lúc này cả, anh đáng sợ quá.... nhưng vì Vy... cô phải giữ lấy hạnh phúc mong manh của Vy, hạnh phúc mà cô đã tự mình phá vỡ.

- Em xin lỗi anh.

- Tôi hỏi cô là ai?

- Tên của em là Nguyễn Thảo Trang, năm nay 17 tuổi, bố là Nguyễn Đức Hùng, và là vợ chưa cưới thật sự của anh.

Ánh mắt anh nhìn lúc này dường như còn hàm chứa cả sự mỉa mai, nụ cười nhếch mép khiến Trang cảm thấy buốt lạnh sống lưng.

- Vậy mà bao lâu nay tôi không biết đấy, lại còn ngu ngốc tâm sự với cô mọi chuyện. Lừa được người như tôi, chắc cô và cô ta thấy trò chơi ấy thú vị lắm.... tôi đúng là thằng ngu mà, chỉ là trò chơi của các người, vậy mà tôi lại lao vào, cài gì mà tình yêu chứ, cái gì mà đính hôn chứ, chỉ là dối trá. Tất cả cũng chỉ là dối trá.

- Anh đừng nói như thế- Trang thẳng thắn nhìn anh- mọi chuyện ra nông nỗi này, em biết mình thực sự có lỗi, anh cứ mắng chửi em thế nào cũng được. Nhưng xin anh đừng nói về Vy và tình yêu của hai người như thế. Nói với em là bao lâu nay anh không hề cảm nhận được tình yêu của nó dành cho anh, nói với em anh tin rằng tất cả những cảm xúc mà nó chia sẻ cùng anh là giả dối, nói với em tất cả những giây phút mà 2 người cùng trải qua chỉ là màn kịch được dựng khéo léo, nói với em...

- CÔ THÔI ĐI- Tùng gào lên, mắt anh đỏ ngầu giận dữ- Đúng, đúng là tôi không thể nói như thế, tôi không thể huyễn hoặc mình rằng tất cả những điều đó không có thật, tôi không thể, nên khi cô ấy chọn Long, chạy đến bên anh ta tôi mới phát điên phát khùng lên như vậy.

- Nếu anh còn yêu nó tại sao không thể tha thứ cho 1 lời nói dối? Mà thực chất lời nói dối ấy đã kết thúc từ lâu rồi, ngay khi 2 người bắt đầu yêu nhau. Lời nói dối ấy coi như đã hết tác dụng rồi.

- Cô ấy không yêu tôi, cô hiểu không? Cô ấy không hề yêu tôi.
 - Sao anh dám nói như thế?
 - Tại sao ư? Tại vì tôi đã đợi cô ấy rất lâu, đã chuẩn bị 1 lời cầu hôn tuyệt nhất cho cô ấy, nhưng lại được tin cô ấy không thể đến vì phải qua sân bay đón Long. Cô hiểu chưa?
- Trang choáng váng, sự thật và lời nói dối lẫn lộn vào nhau cô không thể nào phân biệt được...
- Cổng nhà mở rộng, cái Trang đơn độc đứng đó im lặng. Vừa thấy tôi nó đã ôm chặt lấy.
- Tùng đâu? Anh ấy đâu rồi- tôi gào lên.
 - Anh ấy đi rồi.
 - Đi đâu. Buông tao ra. Tao phải giữ được anh ấy.
 - Anh ấy đi rồi- nó càng xiết chặt vòng tay, giọng nói đã nghèn nghẹn- tao xin lỗi mày.
 - Buông tao ra.....-nước mắt lại bắt đầu rơi-...buông...tao...ra...làm ơn....

37. Chương 37 : ?

- Thà mày cứ khóc lóc rũ rượi tao còn thấy nhẹ nhàng hơn. Bây giờ có làm gì cũng không tìm anh ấy lại được mà- Trang chọc chọc ống hút vào cốc sinh tố, nó vẫn hay làm thế mỗi khi thấy khó nói.
 - Ô, con này, mày hay nhỉ. Tao không buồn khổ thì mày phải thấy đỡ hơn chứ. Tại sao lại xui tao khóc lóc hả- Vy mỉm cười, tự thưởng mình một ngụm capuchino nóng hổi.
- Trang không im lặng, lòng chùng xuống một nhịp. Nụ cười mà cô đang nhìn thấy lúc này trên khuôn mặt con bạn thân lúc này sao buồn và day dứt đến thế? Tại sao nó lại cứ phải giả vờ vui vẻ, giả vờ mạnh mẽ như thế này?

Vy chạm tay vào khung cửa sổ, mưa tí tách rơi, hơi ẩm toả ra từ cốc trà trên tay dường như không tồn tại. Ánh mắt lẫn vào trong bóng tối cố tìm chút gì đó còn sót lại đâu đây. Nhưng cuối cùng vẫn chỉ là một nụ cười nhàn nhạt trên khuôn miệng..... đợi chờ là một việc làm rất khổ sở nhưng đợi chờ một người chắc chắn không quay trở lại còn là một việc đau đớn hơn rất nhiều.

Thanh Thanh tắt máy, đôi môi anh đào khê nở một nụ cười duyên dáng. Lắc lắc đôi tai con thỏ bông nằm cuối giường cô bé viết nhanh vài chữ ra tờ giấy.

- Thỏ à, lần này hãy mỉm cười nhé.
-

- Em đang làm gì vậy?- Long nghiêng đầu nhìn
 - Hơi mưa nên em thấy buồn, tự pha trà và uống thôi anh. Mai anh sẽ đi à?- tôi cố tỏ ra vui vẻ.
 - Uh, vì người ta không cần anh nữa mà. Anh có ở lại cũng đâu làm được gì.
 - Em xin lỗi.....
- Anh xoa đầu tôi cười. Nụ cười vẫn hiền lành và cảm thông như từ trước đến nay nó vẫn vậy.
- Anh sẽ đi cùng chị Thảo à?
 - Cô ấy nói tự lo được ỳnh.

- Anh ngốc thật. Làm gì có cô gái nào trên đời này muốn tự lo ỉn?

Anh không trả lời, ánh mắt nhìn mông lung ra bên ngoài bóng tối. Tôi cũng im lặng, có lẽ không nói gì lúc này mới là thích hợp nhất.

/Tôi có chuyện cần gặp chị. Ra Lặng đi/

Tin nhắn của Thanh Thanh đến vào lúc tôi đã chuẩn bị đi ngủ, hơi lả lẫm một chút vì cách xưng hô và từ hôm ấy đến nay chẳng hiểu vì lý do gì con bé cứ tránh mặt tôi suốt.

- Chị ngồi đi- con bé chỉ vào ghế đối diện, nó đã gọi sẵn cho tôi một cốc sữa.

- Có chuyện gì mà em gọi chị muộn thế này?

- Đầu tiên.....tôi muốn xin lỗi chị. Tôi đã làm một.... à không... vài chuyện rất không đúng. Tôi mong chị hãy bình tĩnh để nghe tôi nói hết mọi chuyện.

Về mặt tự tin và lúng túng thể hiện rõ ràng trên khuôn mặt con bé. Đây là lần đầu tiên tôi thấy con bé như thế này.

- Hôm sinh nhật chị.... tấm thiệp để trước cửa phòng chị, thực ra không phải của anh Tùng.

Mọi chuyện bắt đầu trở nên khó hiểu với tôi, con bé đang nói cái gì vậy?

- Vậy nó của ai?

- Thật ra tôi đã thay đổi nó, anh ấy hẹn chị đến nhà hàng Pháp, nhưng là tôi muốn chị đến sân bay vì hôm đó anh Long về.

Vậy ra, mọi chuyện đều do con bé sắp đặt? Còn tôi là con ngốc chỉ răm rắp làm theo.

- Lúc anh Long ôm chị, tôi đã quay clip lại và đưa cho anh Tùng xem, nên anh ấy mới biết và chạy đến sân bay..... bí mật của chị cũng là do tôi nói ra.

- Tại...sao?

- Chị không có tư cách hỏi tôi tại sao. Trước đây chị đã từng nói không thích Dương, tại sao lại hôn anh ấy trong lớp? Tại sao lại ôm anh ấy ngay trên đường? Nếu đã yêu Long thì quên Tùng đi. Còn nếu chị đã chọn anh Tùng thì đừng lừa dối anh ấy. Sao chị có thể quá đáng như vậy?

- Chị...

- Đừng nói nữa. Dù sao cũng không quan trọng với tôi. Chị hãy để dành hơi sức mà giải thích với anh Tùng ấy.

Nói rồi con bé chìa ra một tờ giấy nhỏ, trên đó có ghi địa chỉ của một thành phố cách chỗ tôi chừng 1 tiếng đi máy bay.

- Anh ấy không đi xa, chúng tớ vẫn muốn chị tìm thấy. Không phải tôi muốn giúp chị mà chỉ là tôi muốn mình trở nên xứng đáng hơn với một người mà thôi. Tôi có việc bây giờ. Chào chị.

Cảm giác nghẹt thở choán hết trong lồng ngực. Tôi cảm thấy hỗn loạn, tôi sẽ làm gì đây. Anh ấy có đang chờ đợi tôi hay không? Liệu đuổi theo lúc này có là phiền nhiễu hay không? Tất cả những ký ức tươi đẹp bỗng chốc lại ủa về như con sóng dấy lên trong lòng, khiến nước mắt tưởng như đã cạn khô lại ứa ra đau đớn.

Liệu anh ấy có cho rằng tôi là kẻ đeo bám hay không? Khi anh ấy đã muốn tránh mà tôi cứ đi lằng nhằng theo thế này. Cái vali vốn chẳng có tí đồ đạc nào ngoài một vài thứ thiết yếu sao trở nên nặng nề đến vậy.

Tôi cũng có lòng tự trọng của riêng mình, nhưng khi yêu một người là đã trao cho người đó cả trái tim, nếu thể liệu lòng tự trọng có còn ý nghĩa hay không?

Bước nhanh hơn về phía trước, tôi phải tìm được anh ấy. Ít nhất anh ấy phải biết một điều, điều mà tôi chưa kịp nói vào buổi tối hôm ấy.....

Lấy hành lí và check out xong, anh bước thật nhanh đi. Anh sẽ bắt chuyến taxi đầu tiên, chạy đến bên cạnh cô ấy. Dù là bất cứ chuyện gì, kể cả tình yêu đó. Nếu nó có là lừa dối, anh cũng muốn để cô ấy lừa dối mình mãi mãi.

Cái vali chẳng hiểu sao nó cứ kêu lộc cộc suốt quãng đường từ bãi đỗ xe đến giờ khiến tôi phải quay lại mấy lần mà vẫn không tìm được nguyên do. Đến khi tiếng kêu ấy chấm dứt thì cái bánh xe cũng lăn tung ra khiến tôi đang ngoái lại nhìn mất đà ngã nhào người ra sau....

Nhưng đau đớn như tôi tưởng tượng thì hoàn toàn không có, thay vào đó là vòng tay ấm áp của người đang khiến tôi tròn mắt nhìn..... đây là mơ..... hay thực? Lẽ nào là ảo ảnh do tôi tạo ra?

- Sao em lúc nào cũng hậu đậu như vậy?- ảo ảnh nói.

- Anh... là thật sao?

Anh ấy cười, cầm tay tôi đặt lên mặt.... là thật. Anh ấy là thật. Tôi rướn người về phía trước ôm thật chặt. Nếu buông tay ra lần nữa anh ấy sẽ lại biến mất mất.

- Em....xin lỗi.... em... xin...lỗi- nước mắt ứa ra dàn dựa trên vai áo anh ấy.

- Anh chỉ muốn biết một điều thôi..... em có yêu anh không?

- Em yêu anh.

- Vậy là đủ rồi.

- Sao mà lại kéo nó xuống?- Trang gào lên.

- Nhưng mà nó cứ cọ cọ vào mặt tao, ngứa lắm.

- Mà mà bỏ ra hỏng hết tác phẩm của tao.

Cuối cùng tôi cùng đành ngồi im cho nó tởm về lên mặt mình.

- Mà bố mà chuyện bố mà định thế nào?

- Ui dời, lo gì, cứng tao như cứng trứng ấy, chẳng nhẽ lại bắt tao lấy lão già à? Mà bố tao cũng sợ bị mấy thằng chơi trống bỏi gọi là “nhạc phụ” lắm.

Cũng đến bó tay với độ phẫn của con này... tuy nó nói thế nhưng tôi vẫn biết để bố nó chấp nhận truyện này chắc nó cũng phải vất vả lắm...

- Thế chuyện mà với anh Phong thì sao?

- Bố tao cũng xuôi xuôi rồi, tại lão ấy cũng nuốt mà... ^^

- Gớm mà... hihi...

- Mà lo mà chuẩn bị đi, mới 17 đã đính hôn rồi, không sợ mất hết tự do à?- nó nhéo nhéo má tôi trêu chọc.

- Này, định xui cô dâu bỏ đám cưới đấy hả?- Long cười.

- Em đâu dám- Trang nhăn mũi lại.

- Thanh Thanh đâu rồi anh?

Sảnh đi quốc tế sân bay...

Thanh Thanh ngoái lại lần cuối. Dù hiểu rằng chuyến đi lần này của mình không ai biết nhưng vẫn cứ muốn nhìn thấy người đó sẽ giữ mình lại, thậm chí chỉ cần được nhìn thấy một chút nuối tiếc trong ánh mắt cũng là đủ rồi. Tự nhếch môi lên thành nụ cười mỉa mai, cô bé nhanh chóng quay lưng đi...

- Thanh Thanh, đừng đi.

Trong chiếc váy đính hôn lộng lẫy, Vy chạy những bước hụt hơi, khiến tất cả những người có mặt lúc đó đều không khỏi hiếu kì.

- Sao em có thể bỏ đi như vậy chứ?

- Chị giữ tôi lại thì có tác dụng gì? Tôi mừng cho hạnh phúc của 2 người. Giờ tôi phải đi rồi.

- Không được. Em không được đi. Hạnh phúc ấy. Nhất định em cũng phải níu lấy- Vy cương quyết.

- Tôi không muốn chị giữ tôi lại.

- Vậy nếu là anh muốn giữ em lại thì em có đi nữa không?- Dương bước đến.

Tùng đứng yên lặng, anh nhớ lại từng việc một, từ cây kem đầu tiên, đến buổi xem mặt nhằm.... anh khẽ mỉm cười, đôi mắt dừng lại ở cô gái mặt chiếc váy trắng tinh bước những bước chậm chậm đến gần.

- Sao anh lại cười?

- Vy này, em có tin vào định mệnh không?

Cô ấy luồn những ngón tay nhỏ nhắn vào bàn tay anh, nắm chặt lại:

- Anh đã làm em tin vào điều đó....

38. Chương Ngoại Truyện

- Con cũng thích ăn kem dâu sao?- Vy mỉm cười nhìn cậu con trai yêu dấu của mình.

- Thì con giống bố và mẹ mà, có lẽ đó là truyền thống gia đình mình- Nguyên nhìn mẹ láu lỉnh.

- Nhưng con trai mà thích ăn kem dâu như thế con gái sẽ không thích đâu.

- Chẳng phải mẹ vẫn lấy bố đó sao? Con chỉ cần vợ con bằng nửa mẹ thôi.

- Nhóc này, lại nịnh mẹ rồi- Vy xoa xoa đầu Nguyên.

- Mẹ nữa, con có phải trẻ con đâu mà cứ xoa đầu con thế?- Nguyên tránh cánh tay mẹ mình, cậu rướn người lên phía trước- nói đoạn con lại muốn ăn kem rồi, con đi mua, mẹ ở nhà đợi con chút xíu.

- Nhưng mẹ chỉ thích kem dâu ở hàng trên đường 21 thôi.

- Sao mẹ ăn kem ở đây mấy chục năm rồi mà không chán nhỉ?

- Vì đối với mẹ cửa hàng đó mang đến nhiều hơn là 1 cây kem.

- Là nơi mang đến bố ẹ hả?- Nguyên nghiêng đầu nhìn- Nhưng con không nghe “chuyện tình Lan Diệp” của 2 anh chị dâu đấy nhé, sến lắm.

- Xùy, thế thì thôi, anh đi đi, để mặc mẹ già này ngồi mơ tưởng quá khứ 1 mình vậy.

- Êu, mẹ làm gì đã già, trông mẹ như mới ngoài 25 ấy. Haha

Vy nhìn bóng đứa con trai yêu dấu khuất dần... khuôn mặt cô ngập tràn hạnh phúc, những kí ức biết bao nhiêu năm bỗng chốc ùa về vây kín lấy tâm hồn.... cảm xúc từ lúc đó đến tận giờ dường như vẫn chưa từng phai nhòa

12 tiếng trước....

- Con mặc kệ, không thích đâu, con đã ở Việt Nam rồi.

Nhu ghé mặt tránh tiếng quát với cường độ của sóng siêu âm trong điện thoại. Sau đó cô bé ghé miệng vào, tiếp tục gào lên.

- Không có xem mặt xem miếng gì hết, con không thích, con của bạn mẹ thì mẹ đi mà quý, mẹ thích thì mẹ đi mà lấy ấy, con không lấy.

Tiếng nói trong điện thoại tiếp tục bị đẩy lên âm sắc cao hơn hẳn, người đang nói chuyện ở đầu giây bên kia ắt hẳn phải rất rất tức giận rồi.

- Con đã nói là không thích cơ mà. Con sẽ tự tìm người yêu ỉnh, mẹ sợ con ế hay sao thế hả? Con trai gì mà lại đi tên là Nguyên, nghe vừa yếu đuối vừa lại chẳng có tí năng động nào. Thôi mẹ để yên cho con thưởng thức quê hương đã xem nào.

Láng váng tiếng quát dội lại “mẹ sẽ về ày xem”, Nhu chẳng quan tâm, phải kiếm cái gì bỏ bụng đã.

.....

Trang gấp mạnh điện thoại lại, phát điên với con nhóc này mất, con gái con đứa gì mà cái mẹ cham chăm, vừa làm cho cái visa là chạy tốt về nước đi chơi, bực bội thật. “Tưởng mẹ không tìm ra mày sao?” Trang lẩm bẩm.

- Anh Phong, anh đặt vé cho em, chiều nay em về Việt Nam.

- Sao em đi gấp thế?- tiếng Phong vọng từ phòng làm việc ra.

- Em không thể chịu thua con nhóc tì ấy được.

- Hai mẹ con em cứ như thời kì chiến tranh ấy- Phong cười, hai mẹ con đều trẻ con khiến anh thường xuyên phải đứng ra làm hòa giải mà vẫn không khác được chút nào.

- Mặc kệ, đặt vé cho em. Em phải đi. Nó lại nghĩ trứng khôn hơn vịt cơ đấy.... mà tiện thể cũng về thăm Vy với Tùng luôn, từ hồi thằng Nguyên còn bé tí đến nay vợ chồng mình có về được đâu. Hay chiều nay anh cũng về luôn cùng em đi.

- Để anh xem đã...

- À, hay rủ cả Thanh Thanh với Dương nha, hai nhà mình đi 1 chuyến cho nhỏ Vy bất ngờ ngất xỉu luôn.

- Cũng hay đó.

Nguyên vừa đi khuất, Vy ngạc nhiên khi thấy chiếc xe con đỗ ngay trước cửa nhà, 4 người bước xuống, tay xách nách mang lưng cũng đồ đạc chuẩn bị bước vào nhà..... trái tim cô lạc mất một nhịp..... không hiểu chuyện gì đang xảy ra trước mắt mình....

Cho đến khi 4 người vào hẳn trong nhà.... Tiếng nói lạnh lạnh của Trang cất lên Vy mới bắt đầu định thần lại.

- Tao về chơi với mày mà mày không mừng à?

Nước mắt ứa ra, Vy lao đến, dang rộng vòng tay ôm chặt lấy Trang:

- Mày là đồ tồi.... đồ tồi.... bây giờ mới thèm về thăm tao.... Mọi người đều là đồ tồi.... mà.

4 người cười xòa, Trang cố nhẹ lên đầu Vy

- Mày ngốc à, sao lại khóc, không lấy nước ra mời khách à?

- Nước á? Không cho, mọi người bị phạt, phải ngồi đây nói chuyện đến lúc nể môi ra mới được uống nước.

- Hóa ra mày ác thế.... Hic hic... biết mày ác thế này tao đã chẳng vượt muôn ngàn dặm xa để về thế này- Trang làm điệu bộ đau khổ, mọi người cười vang....

- Vậy hóa ra con bé Nhu tự bỏ về đây 1 mình à?- Tùng về vừa kịp nghe câu chuyện của Trang, anh vòng tay ôm eo Vy, nhìn Trang và Phong chờ đợi câu trả lời.
- Nó bướng không thể chịu đựng được- Trang than thở- tao nói nó đi xem mặt mấy lần mà nó không chịu, 22 tuổi rồi chứ ít ỏi gì đâu.
- Mày nhắm được cháu trai nào tốt rồi mà bắt con bé?
- Trang nhắm Nguyên nhà em đây Vy ạ- Phong chen vào, anh khê cười.
- Ồi, thế thì quá tuyệt rồi, Nguyên nhà em thì nhất quả đất ấy chứ.
- Ha ha, biết rồi, thế tao mới muốn chúng nó thành đôi.
- Mày đừng ép buộc, cứ để mọi việc thuận theo tự nhiên thôi, trái đất tròn mà- Vy nhìn Tùng, khê nháy mắt.

Nguyên vừa vào nhà đã ngạc nhiên bởi tiếng cười nói rộn ràng bên trong, thấy cậu, mọi người đều ngược lên nhìn..... có lẽ họ đều là bạn của bố mẹ, hình như anh đã từng gặp.....sao kì ức nhạt nhòa và mơ hồ đến vậy?... Lễ phép chào hỏi, anh định lĩnh đi, nhưng bị 1 cô giữ tay lại, cô ấy có mái tóc vàng, lượn sóng, khuôn mặt tuy đã có tuổi nhưng vẫn ánh lên sự mạnh mẽ và quyết đoán.... Cô nhìn anh, cười nhẹ:

- Con lớn thật đấy, có muốn làm con rể cô không?- giọng nói của cô nửa đùa nửa thật khiến Nguyên bối rối.
- Dạ, con rất muốn ạ- cuối cùng anh cũng đành trả lời cho qua chuyện.
- Đấy Vy nhé, nó đồng ý rồi đấy, mai cưới luôn nhé?- cô ấy quay sang nhìn mẹ anh giọng nói rất nghiêm túc.
- Cái... cái gì ạ??- anh sửng sốt- thật... ấy ạ?
- Ha ha ha, thằng bé dễ thương quá đi- cô xoa đầu anh, cười sáng khoái....

Nhu đọc thật kĩ lại mẫu giấy ghi địa chỉ đã ngã vàng, một vài chữ hơi nhòa làm cô đã hỏi nhầm đến 4 nhà rồi, nốt nhà này thôi, không phải nữa thì ngủ lều cũng được....

Tiếng chuông cửa vang lên, một người phụ nữ nhỏ nhắn chạy ra mở cửa, cô nhìn Nhu, ánh mắt hiền dịu, dường như Nhu rất quen thuộc với ánh mắt ấy... đúng là cô ấy rồi...

Nhu vui mừng chưa kịp thốt nên lời cô ấy bỗng ôm chầm lấy Nhu:

- Nhu, con lớn thế này rồi cơ đấy, vào nhà đi con.
 - Sao... sao cô biết con là Nhu?- Nhu ngạc nhiên
 - Người già nhớ mặt người rất tốt mà con- cô mỉm cười.
- Nhu cũng cười theo, cô ấy đâu có già chút nào đâu.
- Cô này, con định ở Việt Nam một thời gian, con ở nhà cô có được không?
 - Thế thì tốt quá, cô lúc nào cũng mong có đứa con gái như con mà chẳng được...

Nguyên nhìn lên trần nhà, đôi môi anh khê nở một nụ cười, cô bé ấy, hay thật đấy.... chỉ là cái kem thôi, thế mà cũng nhắn tâm đập anh rồi quay ngoắt đi. Mạnh mẽ như thế đúng là anh mới gặp lần đầu tiên.... khuôn mặt cáu kỉnh... mà vẫn dễ thương ghê.... Anh để bàn tay che gần hết mắt mừng rỡ lại mọi việc.... dưới nhà lại có tiếng ồn ào... cô Trang vừa bảo là ra ngoài cơ mà? Sao về nhanh vậy nhỉ?

Đứng dậy, anh đi chậm chậm xuống dưới nhà...

Con bé dễ thương quá, tóc buộc cao, da trắng, và đặc biệt là nụ cười rất thoải mái của nó.... Vy bất chợt cũng bị cuốn theo ý tưởng của Trang... nếu hai đứa nó mà thành đôi thì tuyệt lắm đây....

Nguyên chậm chậm đi từ trên gác xuống, nó vẫn chưa nhìn thấy vị khách mới thì phải, nhưng con bé Nhu, nó đang ăn hoa quả bỗng dừng tròn to mắt nhìn chăm chăm vào Nguyên..... rồi nó đứng bật dậy.... chỉ thẳng tay vào thằng bé đang nhả nước khiến Vy cũng ngạc nhiên không kém, rồi con bé gào lên:

- Tên cướp kem kia, anh muốn chết hay sao mà dám xuất hiện trước mặt tôi lần nữa hả?

Sau một phút định thần, Nguyên làm bộ mặt... “quyến rũ”

- À, nhưng đây là nhà anh mà em.

..... Vy khẽ cười, một ngày nào đó, cô mong sẽ được nghe Nguyên hỏi Nhu..... “Em có tin vào định mệnh không?.....”

39. Chương Ngoại Truyện 2

“ Ten ten ten ten ten ten ten.. ten ten ten ten”

Cô bé cầm bó hồng tiến vào

- Cô dâu, cậu có thích tớ không?- thằng nhóc nghiêng đầu nhìn.

- Thích là quý hả? Có, vì cậu đẹp trai nhất đám này mà- cô nhóc toét miệng cười, đôi mắt nâu híp lại.

- Sau này lớn lên cậu sẽ làm vợ tớ chứ?

- Không được. Mẹ nói tớ phải cưới hoàng tử làm chồng cơ.

- Lớn lên tớ sẽ làm hoàng tử cho cậu xem.

- Hoàng tử phải làm hoàng tử từ bé cơ mà.

- Hoàng tử là như thế nào?

- Hoàng tử sẽ quỳ xuống và trao nhẫn cho công chúa.

Nhẫn.....?

- Bây giờ tớ sẽ chuyển nhà đi, xa lắm- cậu nhóc sụt sịt.

- Sẽ không gặp lại tớ nữa sao?- cô nhóc cũng rơm rớm theo.

- Có.... Sau này tớ sẽ về để cưới cậu.

Cậu luồn nhanh chiếc nhẫn vào ngón tay cô bé. Rồi bước đi.... Dưới ánh nắng chói chang, chữ D được cách điệu trên chiếc nhẫn sáng lấp lánh.

Ngôi nhà trồng rất nhiều hoa hồng mà lần nào đi qua Thanh Thanh cũng hỏi hôm nay sao buồn lạ, cô bé con ngồi ngay trước cổng, nước mắt lã lã. Miệng ngoác rộng nhưng những tiếng gào dường như đang tắc lại ở đâu mất rồi.

- Tại sao em khóc?- thằng nhóc xoa đầu cô bé.

- Tại vì.... vì bạn của em đi mất rồi.

- Đừng mít ứn nữa. Con gái phải mạnh mẽ chứ.

- Mạnh mẽ là như thế nào hả anh?

Cậu nhóc dăm chiêu suy nghĩ. Ủ nhỉ. Mạnh mẽ là như thế nào? Mẹ vẫn hay nói với Thanh Thanh như thế. Nhưng đã bao giờ con bé hỏi mạnh mẽ là gì đâu. Nó chỉ ngoan ngoãn “vâng ạ” thôi mà.

- Uhm.... Mạnh mẽ là... à.... Là lúc nào cũng cười vui vẻ.
- Thật hả anh- cô bé tròn mắt nhìn.
- Uhm. Đúng thế đấy. Nên bây giờ em phải nín đi nhé. Anh mua kem cho em ăn. Em thích kem gì nào?
- Kem dâu ạ. Thế anh thích kem gì?
- Anh ư..... à....
- Mẹ em bảo người tốt đều thích ăn kem dâu.
- Anh thích ăn kem dâu mà.

-
- À anh... anh là ai?
 - Anh ư?... Anh là hoàng tử.
 - Thật sao?- cô bé reo lên sung sướng- mẹ em bảo em sẽ lấy hoàng tử làm chồng.
 - Vậy sau này em sẽ lấy anh nhé?

Hai ngón tay bé xiu xiu ngoắc vào nhau, nụ cười toét miệng của cô bé nhạt nhoà trong nắng.

-
- Nina à, Vy Vy đã tìm được hoàng tử rồi - cô bé hí hóp vừa cười vừa ríu rít khoe với cô bạn nhỏ.
 - Vậy ư? Hoàng tử có đẹp trai không?- cô bạn chớp chớp mắt.
 - Có, hoàng tử cao nữa cơ.
 - Vậy hoàng tử tên gì?
 - Hoàng tử tên là Hoàng Tử chứ còn tên là gì nữa.
- Thấy thế cô bạn ôm bụng cười ngặt nghẽo.
- Chả có ai tên là Hoàng Tử cả. Vy Vy ngốc ạ.
 - Hoàng tử nói như thế mà.
 - Rồi rồi. Vậy ngày mai chỉ hoàng tử cho Nina rồi Nina nhờ anh Phong hỏi tên khác của hoàng tử cho Vy Vy nhé?
 - Ủ! -cô bé gật đầu thật mạnh, đôi mắt lại hí hóp tịt vào.

12 năm sau

- Bố nói gì vậy? Sao lại muốn con lấy chồng cơ chứ. Con mới có 17 tuổi thôi, vẫn còn là tuổi vị thành niên đấy. Bắt con lấy chồng là phạm pháp đấy.
- Bố có bắt con lấy nó ngay đâu. Quan hệ thì phải xây dựng và vun đắp từ từ chứ. Hai đứa cứ gặp mặt nhau rồi cuối năm sau cưới cũng đâu có sao.
- Con không thích. Con không có gặp gỡ gì hết. Bố thích bố đi mà cưới.

Nói rồi con bé vùng vằng bỏ lên nhà. Đóng chặt cửa đeo phone và chòm chăn ngủ. Ông Hùng lắc lắc đầu. Càng ngày con bé này càng ngỗ ngược. Thấy sắp đến giờ phải đi ông lên trước cửa phòng, nhét tập “hồ sơ con rể tương lai” qua khe cửa phòng nó...

Lúc Trang tỉnh dậy thì cũng đã quá trưa, uể oải vặn mình thấy hơi đói, định bụng xuống bếp kiếm cái gì ăn nhưng chưa bước đến cửa đã đá chân phải cái gì đó. Cô nhìn theo đồng giấy tờ có cái mặt của một tên con trai lạ hoắc. Đây là chồng hựt tương lai của mình sao?

Tò mò Trang nhật đồng tài liệu lên đọc.... thậm chí còn có cả chi tiết cuộc sống nữa chứ....

- Xem nào...- Trang nằm ườn ra giường lẩm nhẩm- Hoàng Nhất Tùng.... ừm.... ở Việt Nam đến năm 10 tuổi...ừm.... học sinh trường... haha lại còn có cả ảnh từ bé nữa chứ. Hay bố muốn chứng minh hắc ta đẹp bẩm sinh?

Giật mình ngồi bật dậy, loáng thoáng chút gì đó quen thuộc gọn lên trong kí ức. Lật nhanh lại tập tài liệu... con số trùng khớp.... trên đôi môi Trang giãn nhanh ra một nụ cười bí hiểm. Cô bé lắc lắc mái tóc. Đã lâu rồi con nhỏ Vy Vy ngốc không còn gọi cô là Nina nữa thì phải....

/ Bố, con đồng ý vụ này/

/Sao con thay đổi liên tục vậy? Ban nãy còn cương quyết lắm mà?/

/Vậy bố muốn tự mình kết hôn với hắc ta... à quên... anh ấy lắm ạ?/

/Được rồi, bố chỉ hỏi vậy thôi. Vậy con sắp xếp lịch hẹn gặp mặt đi rồi thông báo với bố/

/Vâng con xếp rồi, ngày mai. 8 giờ ở quán Góc Phố ạ, con sẽ mặc áo xanh navy và quần jeans, à đúng rồi, bố đã đưa ảnh của con cho người ta xem chưa đấy?/

/Chưa, bố muốn xem ý con thế nào rồi mới giới thiệu/

/Hí hí bố đừng có đưa đấy nhé. Để gặp mặt luôn cho nó bất ngờ. Nha, bố nha./

/Được rồi, lắm chuyện quá/

/Hi hi bye bye bố nhớ, yêu bố lắm cơ ý/

Nghĩ đến những ngày tiếp theo, Trang bỗng thấy vui không tả nổi.

Tút..tút

/ A lô, Trang à/

/Anh Quang ạ, hi, em có việc muốn nhờ anh. Nhưng mà nó hơi tế nhị tí xiu xiu/

/Giời ạ, anh với cô thì lạ lòng gì nữa mà rào trước đón sau kĩ thế/

/Ê hê, thế em nói luôn nhớ. Anh có biết cái người mà bố em chọn làm con rể tương lai không?/

/Ô sao lại không được. Sao em?/

/Anh ấy sắp sang Việt Nam hả anh?/

/Uh, thì sang tìm hiểu cô để rước về làm dâu còn gì/

/Xời, thế anh được bố em giao nhiệm vụ sắp xếp chỗ ở phải không?/

/Sao thông tin của em nhạy vậy?/

/Ồ, em là ai chứ. Anh giới thiệu nhà cái Vy được không anh?/

/ Cái gì? Đây là khách hạng sang đó em. Khách sạn 5 sao mà chưa chắc người ta còn thích nữa là/

/ Anh cứ tin em. Anh chỉ cần nói ngôi nhà ấy trồng rất nhiều hoa hồng xung quanh là được./

/Được thật không vậy?Nhờ có chuyện gì bố em lại trách anh/

/Có hiệp sĩ ở đây sợ gì bạo chúa?/

/ Haha được rồi, anh sẽ thử. Nhưng nếu người ta không thích anh cũng đành chịu đấy nhé/

/Hi kiểu gì người ta chẳng thích. Cảm ơn anh nhiều nhá/

Nhắn tin hẹn cái Vy chiều nay đi chơi, Trang mỉm cười khi nghĩ đến hình ảnh con nhỏ ngốc ấy sẽ mặc áo xanh navy quần jeans ngồi trong quán café và xem mặt họ nó. Lẩm nhẩm một giai điệu quen thuộc Trang nhìn ra cửa sổ

- Vy này, mày có tin vào định mệnh không?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-co-tin-vao-dinh-menh-khong>